

เรียบง่ายด้วยวิถี มีดีที่ต้นทุน

กฤตตฤณ, สุทธิโชค จรรยาอังกูร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

กฤตตฤณ.

เรียบง่ายด้วยวิถี มีดีที่ต้นทุน.-- กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุน
การสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.), 2558.

104 หน้า.

1. ชุมชน. I. สุทธิโชค จรรยาอังกูร, ผู้แต่งร่วม. I. ชื่อเรื่อง.

307.72

ISBN 978-616-393-026-2

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-393-026-2

พิมพ์ครั้งที่ 1

ธันวาคม 2558

บรรณาธิการอำนวยการ

ดวงพร เฮงบุญพันธ์

พงศ์ศักดิ์ แสบงบาล

พรพรรณ แก้วคำภา

บรรณาธิการ

กฤตพจน พงศ์ธีรประสิทธิ์

กองบรรณาธิการ

ปานแก้ว แสบงบาล

พรทิวา ไวยครุฑธา

ช่างภาพ

กฤตพจน พงศ์ธีรประสิทธิ์

ศิลปกรรม

พรทิวา ไวยครุฑธา

ออกแบบปก

อรกุล แก้วหิรัญ

พิสูจน์อักษร

ปริญนันท์ ตั้งพุทธิพงศ์

ประสานงานการผลิต

ชัชฎาพร ณ บางช้าง

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ

โดยสำนักสนับสนุนสุขภาพะชุมชน (สำนัก 3)

อาคารเรียนรู้สุขภาพะ เลขที่ 99/8 ซอยงามดูพลี

แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ 02-343-1500 www.thaihealth.or.th

www.punsook.org, www.facebook.com/punsook

ดำเนินการผลิตโดย

หจก. จู๊ซ อัพ มีเดีย แอนด์ คอมมิวนิเคชั่น

เลขที่ 7 ซอยรามคำแหง 44 แยก 2 ถนนรามคำแหง

แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ 10240

รศ.ดร.ชนิษฐา นันทบุตร ผู้อำนวยการ ศูนย์วิจัยและพัฒนาาระบบสุขภาพชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้กล่าวเอาไว้ว่า “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องมีความมั่นใจว่า ตัวเองเป็นคนสร้าง กระบวนการเรียนรู้ได้ โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพา ความรู้จากหน่วยราชการ หรือความรู้จาก องค์กรการศึกษาอื่น ต้องบอกตัวเองว่าเราคือ สถาบันที่สร้างความรู้ให้กับคนอื่นได้ ชี้นำ สังคมได้ นี่เป็นเหมือนการปฏิรูปการเรียนรู้ ปฏิรูปให้เห็นโอกาสที่จะทำให้ชุมชนท้องถิ่น ไม่ต้องเป็นผู้ตามอีกต่อไป เป็นการเปลี่ยน วาทกรรมของการเรียนรู้โดยสิ้นเชิง”

สิ่งที่รศ.ดร.ชนิษฐากล่าวนั้น เรียกให้ กระชับสั้นคือการสร้าง สะสม และใช้องค์ความรู้ ภายในพื้นที่ โดยคนในพื้นที่ เพื่อสร้างผลกระทบ ที่ดีในหลากหลายมิติภายในชุมชน โดยเฉพาะ ชุมชนท้องถิ่นซึ่งเป็นฐานรากที่สำคัญของการ พัฒนาประเทศ เป็นที่มาให้สำนักงานกองทุน สนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) โดย สำนักสนับสนุนสุขภาวะชุมชน (สำนัก 3) ได้ เข้ามาสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั่วประเทศในการสำรวจทุนและศักยภาพ ถอดบทเรียน ตลอดจนสร้างบุคลากรที่มี

ความสามารถในการนำใช้ และถ่ายทอด องค์ความรู้ที่ได้รับการสังเคราะห์มาแล้ว อย่างดี เพื่อกระจายองค์ความรู้เหล่านั้นให้กับ เพื่อนเครือข่ายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั่วประเทศต่อไป

ที่สุดแล้วเมื่อท้องถิ่นสร้างองค์ความรู้ของ ตัวเอง และต่อยอดสู่กระบวนการเรียนรู้จน สามารถถ่ายทอดได้ ก็ยิ่งทวีความเข้มแข็งให้ มากขึ้นไป และเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า จะสามารถ สร้างคุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ที่ดีให้เกิดขึ้น ในชุมชนท้องถิ่น ซึ่งเวลานี้กระบวนการ ทุกอย่างได้ดำเนินมาระยะหนึ่งแล้ว พัฒนาการ ของพื้นที่แต่ละแห่งได้รับการยืนยันเป็น ที่ประจักษ์ว่าสามารถสร้างประโยชน์ใน หลากหลายมิติให้กับชุมชนท้องถิ่น

ตำบลเหล่าใหญ่เองเป็นตำบลที่มีรากฐาน วัฒนธรรมเป็นทุน ด้วยเป็นชุมชนภูไทดั้งเดิม จึงทำให้เห็นมิติที่แตกต่าง ทว่ามีความน่าสนใจ ในรายละเอียด ที่แห่งนี้มีก้าวอย่างและ พัฒนาการ ร้อยเรียงเป็นเรื่องราวที่ชวนให้ เข้ามาสัมผัส และต่อจากนี้คือเรื่องราวที่จะ ขยายความของคำว่า ‘องค์ความรู้’ ของพื้นที่ แห่งนี้

‘เรียบง่ายด้วยวิถี มีดีที่ต้นทุน’

10 | សំរាម

12 | พงศ์ศักดิ์ แสงบาล นายกเทศมนตรีตำบลเหล่าใหญ่:
'พื้นที่เข้มแข็ง ด้วยแรงที่ต้องร่วม'

16 | พรพรรณ แก้วคำภา ปลัดเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่:
'ดิฉันสร้างฐาน ปันชุมชนจัดการตนเอง'

20 | ชุมชนดี เพราะมีส่วนร่วม

22 | กลุ่มบริหารจัดการน้ำชุมชน บ้านจอมทอง

26 | สวัสดิการดีๆ ที่เรามีให้แก่กัน

28 | ฌาปนกิจสงเคราะห์ เพราะเราต้องช่วยกัน

30 | กองทุนสัจจะสวัสดิการตำบลเหล่าใหญ่

32 | สถาบันการเงินชุมชน

34 | ออมทรัพย์เพื่อพัฒนาชุมชน

36 | ร้านค้าชุมชน (ศูนย์สาธิตการตลาด)

38 | គេរដ្ឋាភិបាលក្រុង

40 | กลุ่มสื่อเย็บมือ หมู่ที่ 1

44 | กลุ่มจักสาน หมู่ที่ 1

46 | กลุ่มหน้าคา บ้านกุดฝั่งแดง

48 | กลุ่มทอผ้าลายเก็บจก หมู่ 7

52 | กลุ่มปุยอินทรีบ้านมะนาว

54 | กลุ่มเศรษฐกิจพอเพียง หมู่ที่ 7

58 | หมูหลุม

60 | สุขภาพดี ๆ ที่เราช่วยกันดูแล

- 62 | ศูนย์รวมน้ำใจคนเหล่าใหญ่ :
กลุ่มไทยเหล่าใหญ่ ห่วงใยผู้ด้อยโอกาส
- 64 | ศูนย์รวมน้ำใจคนเหล่าใหญ่ :
กลุ่มจิตอาสาดูแลสุขภาพ
- 66 | ศูนย์รวมน้ำใจคนเหล่าใหญ่ :
กลุ่มเติมรักเติมบุญ
- 68 | สุขศาลาคำกั๋ง

70 | การศึกษา 'วิชาชีวิต'

- 74 | สหกรณ์ โรงเรียนเหล่าใหญ่ฯ
- 78 | ศูนย์เด็กเล็กแสงส่องเหล่า 9
- 82 | ศูนย์ ICT โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 35

84 | วัฒนธรรมดี...ชีวิตก็ดีตาม

- 86 | สภาวัฒนธรรม
- 88 | วงดนตรีภูไท

90 | พักผ่อนหย่อนกาย

- 92 | โฮมสเตย์ลุงวิรัตน์
- 94 | โฮมสเตย์ครูสุดาร์ตน์
- 95 | โฮมสเตย์ป่าอัมพร

96 | อาหารการกิน

- 98 | อ่อมหวาน
- 100 | ป่ามไข่

102 | เกี่ยวชมยามเย็น

- 104 | คลองน้ำจัน

บทนำ

‘เรียบง่ายด้วยวิถี

มีดีที่ต้นทุน’

Introduction

การเดินทางแต่ละครั้งมีเส้นทางแตกต่างกันไป ต่อให้เป็นจุดหมายเดียวกันก็ตาม เรื่องราวระหว่างทางมีเสน่ห์เฉพาะตัว แต่กับครั้งนี้ ณ ปลายทางที่เป็นตำบลเล็กๆ ชื่อว่า เหล่าใหญ่ ในอำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัด กาฬสินธุ์

เราเดินทางจากอำเภอมะยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งอยู่ห่างออกไปราว 30 กิโลเมตร โดยมี **พินันทนา อุทริักษ์** หัวหน้าสำนักปลัดเทศบาลตำบลบึงเลศ อำเภอมะยวดี ขับรถมาส่งระหว่างทาง พินันทนาเล่าให้ฟังว่า ที่ตำบลเหล่าใหญ่เป็นชุมชนภูไทชนานแท้ ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รองลงมาจากกลุ่มไทลาว โดยที่อำเภอกุฉินารายณ์ มีชาวภูไทอาศัยหนาแน่นในทุกตำบล

“แตกต่างจากที่บึงเลศ ที่มีไม่กี่หมู่บ้าน” พินันทนาว่า

ไม่ถึงชั่วโมง เราก็เดินทางมาถึงตำบลเหล่าใหญ่ รถเทียบหน้าบ้านซึ่งเป็นร้านค้าและปั้มน้ำมัน ที่นั่น **ปานแก้ว แสบงบาล** ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ รอต้อนรับอยู่แล้ว

ตอนนั้นพลบค่ำแล้ว เราเข้าที่พัก ซึ่งเป็นเรือนด้านหลังที่พี่ปานแก้วสร้างไว้รับแขก เป็นเรือนไม้ยกใต้ถุนสูง เจ้าบ้านให้เราอยู่ตามอัธยาศัย

ว่ากันว่า คนภูไทอยู่แบบครอบครัวใหญ่ในบ้านเดียวกัน แต่ ณ วันนี้เปลี่ยนไปมากแล้ว ด้วยสภาพสังคมที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลา ลูกหลานขยับขยายมาตั้งรกรากของตัวเอง แต่ยังคงอยู่ใกล้กับบ้านพ่อแม่ ด้วยพื้นฐานของคนที่นี่ยังบูชาบรรพบุรุษ หรือนับถือผี เพราะมีความเชื่อว่า บรรพบุรุษได้สิงสถิตอยู่ตามป่า เขา ลำเนาไพร ห้วยหนอง คลองบึง สิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเขาหวงแหนธรรมชาติ

เราสารภาพตามตรงว่า แยกไม่ออกระหว่างคนภูไทกับภูลาว เลยได้รับคำชี้แนะว่า ให้สังเกตจากเครื่องแต่งกาย เพราะคนภูไทจะสวมใส่ผ้าทอพื้นเมืองภูไทที่มีเอกลักษณ์ เป็นผ้าชิ้นหมีตีนต่อย้อมครามเข้ม บ้างเข้มจนเกือบเป็นสีดำ สวมเสื้อแขนกระบอกยาว หรือสั้น ตกแต่งด้วยการเย็บลายพื้นเมืองภูไท ห่มด้วยผ้าขิดพื้นเมือง นิยมสวมสร้อยคอ สร้อยข้อมือที่ทำจากโลหะเงิน เก้าอี้เป็นมวดยสูงตั้งตรง ใช้ผ้ามนหรือแพรมนทำเป็นผ้าสี่เหลี่ยมเล็กๆ ม้วนผูกมวดยผม

เช่นนั้นคนภูไทจะมีก็ทอผ้าแทบทุก
หลังคาเรือน เพื่อทอผ้าใส่กันในครัวเรือน
ขณะที่อาชีพส่วนใหญ่คือการทำเกษตรกรรม
ปลูกข้าวเป็นหลัก ต่อมายางพาราเริ่มแพร่หลาย
ในพื้นที่ภาคอีสาน ทิวทัศน์ในตำบลจึงมีภาพ
ของต้นยางเรียงรายให้เห็นเป็นระยะ นอกจากนี้
ยังมีอาชีพใหม่อย่างการปลูกอ้อย แต่ก็ไม่
แพร่หลายเหมือนข้าวกับยางพารา เพราะมี
ตลาดจำกัด ด้วยโรงงานน้ำตาลให้โควตากับ
ผู้ปลูกอ้อยรายใหญ่เสียมากกว่า

โชคดีที่กาลเวลาผ่านไป แต่วัฒนธรรม
เด่นของคนภูไทอย่างผ้าทอนั้น ไม่ได้เก่าตาม
ด้วยกลายเป็นวัฒนธรรมที่สามารถสร้าง
รายได้ให้กับกลุ่มแม่บ้าน โดยผ่านการประยุกต์
ให้เข้ากับยุคสมัย เป็นรายได้ควบคู่ไปกับการ
ทำเกษตรกรรม

เกษตรกรรมของที่นี่นั้น พี่นันทนาว่า
ที่ตำบลเหล่าใหญ่มีระบบน้ำดีกว่าที่บึงเล็ค
ด้วยพื้นที่กาฬสินธุ์นั้น สามารถเรียกได้ว่าเป็น
อู่ข้าวอู่น้ำ มีน้ำครบถ้วนสมบูรณ์ดี บางพื้นที่

ทำนาได้ปีละสองครั้ง หากอยู่ในทำเลที่เหมาะสม
ที่นี่จึงมีวิถีชีวิตที่เรียบง่าย โดยมีทุน
วัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นรากฐานของชีวิต เป็น
เรื่องราวที่รอให้เราเข้าไปทำความรู้จัก เพียง
แค่รอเวลาให้รุ่งอรุณเวียนมาถึงอีกคราเท่านั้น

หลังจากอาบน้ำอาบท่าจนสบายตัวแล้ว
พี่ปานแก้วก็ยกอาหารขึ้นมาให้ กับข้าวกับปลา
นั้นเรียบง่าย มีเสียงหรีดคอยบรรเลง เจ้าบ้าน
เชิญให้เรารับประทานอาหารตามอัธยาศัย

หลังมื้ออาหารเรานั่งรับลมตรงชานนั้นอยู่
ครู่หนึ่ง ทบทวนรายการสิ่งที่ต้องทำในวันรุ่งขึ้น
ก่อนแยกย้ายพักผ่อนตามมุมที่เลือกไว้

ค่ำคืนนั้นหลับสบายถึงเช้า วันใหม่
ที่เหล่าใหญ่เริ่มขึ้นแล้ว สำหรับผู้คนที่นี่คงเป็น
แค่วันธรรมดา แต่สำหรับเรา มันคือวันที่เราจะ
ได้บันทึกเรื่องราวใหม่ในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคย
เหมือนการเข้าโรงเรียนวันแรก มีเพื่อนใหม่
รอเราอยู่ และมีเรื่องราวระหว่างทางใหม่ๆ
ให้เก็บสะสมในความทรงจำ

สัมภาษณ์ Interview

เช้าวันแรกที่เหล่าใหญ่ เราเดินทางมาถึงเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ เวลานั้นนายกเทศมนตรีมารออยู่ก่อนแล้ว เขาเป็นคนตำบลเหล่าใหญ่โดยกำเนิด และใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ เป็นการดีเหลือเกินที่จะได้ยินเรื่องราวของชุมชนแห่งนี้ จากคนพื้นถิ่นดั้งเดิม ไม่ช้านาน เราก็ได้แนะนำตัว น้ำเสียงทุ้มลึกของเขาเชื้อชวนให้เรานั่งสนทนา

ขณะที่อีกหนึ่งคนนั้นเป็นสุภาพสตรี หัวหน้าข้าราชการฝ่ายปกครอง หรือปลัดเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ ก็มีคิวพูดคุยกับเราต่อจากนี้ ผู้นำทางของเราบอกว่า ปลัดเป็นคนเรียบง่าย เป็นคนที่มีมิตรจิตมิตรใจดี และเป็นคนพื้นที่ด้วยเช่นกัน

ช่วงเวลาสองชั่วโมง การเริ่มต้นที่ตำบลเหล่าใหญ่ของเราเป็นไปอย่างผ่อนคลาย สบายๆ เข้ากับบรรยากาศยามเช้าที่นี่

พื้นที่เข้มแข็ง ด้วยแรงที่ต้องร่วม

พงศ์ดี แสบงบาล นายกเทศมนตรีตำบลเหล่าใหญ่

ภาพของพื้นที่ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอ กุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ที่เห็นในความคิดแรกคือความแห้งแล้ง แต่กลับผิดถนัด เพราะที่นี่มีดินดี น้ำดี ทำเกษตรกรรมได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ยิ่งเมื่อได้มาสัมผัสพื้นที่จริง ยิ่งชวนให้อยากรู้จักอยากค้นหา และคงจะไม่มีใครให้ภูมิหลังของที่นี่ได้เข้มข้นไปกว่าคนในพื้นที่เอง ยิ่งคนคนนี้ ‘พงศ์ดี แสบงบาล’ เป็นนายกเทศมนตรีตำบลเหล่าใหญ่ด้วยแล้ว

เทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ได้รับการยกฐานะจากองค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าใหญ่ เมื่อปี 2552 โดยพงศ์ดีเป็นนายกเทศมนตรีที่มาจากการเลือกตั้งลำดับที่ 1 เข้าดำรงตำแหน่งได้ราวขวบปีกว่า เขาพูดคุยให้ฟังถึงสภาพพื้นที่โดยทั่วไป ก่อนเข้าสู่กระบวนการขับเคลื่อนงานต่างๆ ของตำบล

“พื้นที่ตำบลเหล่าใหญ่เป็นพื้นที่ลุ่มสลับดอนขนาด 46,385.75 ไร่ แบ่งการปกครองออกเป็น 12 หมู่บ้าน โดย 10 หมู่บ้านเป็นชาวภูไท ส่วนที่เหลือเป็นไทยอีสาน ซึ่งเพิ่งอพยพเข้ามาเมื่อ 30-40 ปีก่อน มีประชากรกว่า 1,820 ครัวเรือน หรือราวๆ 7,335 คน”

อาชีพหลักของคนที่นี่คือการทำนา ปีละหนึ่งครั้งตามฤดูกาล มีห้วยน้ำลำพะยังเป็นดั่งเส้นเลือดสำคัญที่หล่อเลี้ยงชาวบ้านทุกครัวเรือนให้ยังคงดำรงชีวิตอยู่ได้ รองลงมาเป็นการปลูกยางพารา ซึ่งมีเกษตรกรปลูกอยู่ประมาณ 1,000 ครัวเรือน โดยมากจะทำควบคู่ไปกับ

นาข้าว

“ชาวบ้านกรีดยางช่วงเช้ามีด คั้นวันคืนระหว่างเดือนมิถุนายนถึงต้นธันวาคม ส่วนฤดูทำนาจะเริ่มเดือนมิถุนายนเหมือนกัน แต่จะไปเสร็จช่วงปลายๆ กรกฎาคม แล้วรอเก็บเกี่ยวผลผลิตในช่วงปลายปี” พงศ์ดีเล่า

นอกจากนี้ยังมีการปลูกอ้อย ซึ่งมีวงปีในการปลูกตั้งแต่พฤศจิกายนถึงพฤศจิกายนอีกปีหนึ่ง และใช้เวลาตัดอีกราวๆ 4 เดือน แต่ทำได้ค่อนข้างจำกัดเพราะโรงงานผลิตน้ำตาลให้โควตาผู้ปลูกรายใหญ่ๆ เป็นหลัก รายย่อยไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนเท่าใดนัก จึงไม่นิยมปลูกกัน ด้วยไม่มีตลาดการันตีผลผลิต

ในส่วนของงานพัฒนานั้น พงศ์ดียอมรับว่า ยังจำเป็นต้องทำโครงสร้างพื้นฐาน ทั้งถนน หนทาง ประปา ไฟฟ้า ควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ผ่านการสนับสนุนกลุ่มองค์กรภายในชุมชน เช่น กลุ่มทอผ้า กลุ่มจักสาน กลุ่มเลี้ยงสัตว์ กลุ่มปุ๋ยหมัก กลุ่มยางพารา ฯลฯ

เรื่องสวัสดิการสังคม มีการสร้างหลักประกันเพื่อสร้างความมั่นคงแก่คนในชุมชน เช่น ทุกวันนี้มีสวัสดิการออมวันละบาท มีเป้าหมายให้ประชาชนทั้งหมดเป็นสมาชิกกองทุน ด้วยการสทบทยจากตัวพี่น้องประชาชนส่วนหนึ่ง โดยมีรัฐบาลและท้องถิ่นช่วยสมทบ สร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมให้เกิดในจิตใจของทุกคน

ขณะที่การฟื้นฟูตลอดจนการอนุรักษ์วัฒนธรรมก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ที่นี้โดดเด่นในเรื่องอัตลักษณ์ความเป็นภูไท คนพื้นถิ่นมีอุปนิสัยที่ค่อนข้างเอื้อเพื่อ อ่อนน้อม อยู่แบบเรียบง่าย พวกเขาเหล่านี้อนุรักษ์ภาษา การแต่งตัว และวิถีชีวิตที่สะท้อนเด่นชัดที่สุดผ่านงานหัตถกรรมต่างๆ

สุดท้ายคือเรื่องสุขภาพและการศึกษา โดยเทศบาลมีบทบาทในการหนุนเสริมโรงเรียนและโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลอย่างเต็มความสามารถ

“ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอยู่ในสังกัดของเทศบาล อันนี้เราดูแลโดยตรง เน้นให้ครูผู้สอนช่วยปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมแก่เด็กๆ เพื่อสร้างความพร้อมเวลาที่ไปเรียนระดับสูงขึ้น” พงศ์ศักดิ์เล่า

จากการทำงานร่วมปีกว่า นายกเทศมนตรีบอกว่ามีหลายเรื่องสำเร็จ แต่ก็ยังมีอีกหลายส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไข เพราะต้องยอมรับว่าการยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลนั้นมาพร้อมกับความคาดหวังของประชาชนที่สูงขึ้น แต่ด้วยข้อจำกัดทางด้านงบประมาณ ซึ่งมีประมาณปีละ 20 กว่าล้านบาท รวมทุกอย่างแล้ว ทำให้การแก้ไขปัญหาติดขัดไปอยู่บ้าง บางคนมองว่านี่เป็นข้ออ้าง กลายเป็นความเข้าใจแบบนั้นไป แต่ภาพรวมถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ

“ผมก็ใช้วิธีพูดทุกเดือนในงานแจกเบี้ยของสูงอายุ คือเน้นเรื่องข้อมูลข่าวสารในการขับเคลื่อนงานเทศบาล เช่นเรื่องที่ยังไม่ไปถึงไหน อย่างเรื่องแหล่งน้ำ ซึ่งเกินศักยภาพของเทศบาล ผมก็ใช้วิธีเชื่อมกับหน่วยงาน

ข้างนอก เช่น กอ.รมน. กรมทรัพยากรธรณี กรมส่งเสริมปกครองท้องถิ่น ให้เข้ามาช่วย ส่วนเรื่องถนนหนทางทำเสร็จประมาณครึ่งหนึ่ง โดยตรวจสอบความต้องการของประชาชน เรียงลำดับ 1 2 3 จากนั้นของบจากหน่วยงานอย่าง กรมทางหลวงชนบท กอ.รมน. เพราะเทศบาลไม่มีเงิน งบประมาณที่มีอยู่เพียงพอแค่การซ่อมแซมถนนเพื่อการเกษตรเท่านั้น” นายกเทศมนตรีอธิบาย

เพราะฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ประชาชนที่นี้ค่อนข้างตื่นตัวสูง เวลามีการจัดงานประชาคม และระดมความคิดเพื่อทำแผนพัฒนาพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่บ้านเหล่าใหญ่ หมู่ 1, 7 และ 8 จะให้ความร่วมมือมากเป็นพิเศษ ทั้งงานประกวดหมู่บ้าน งานอยู่ดีมีสุข งานรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด จนทำให้ตำบลเหล่าใหญ่เป็นพื้นที่ต้นแบบที่อำเภอภูผินารายณ์ใช้เป็นต้นแบบในการขับเคลื่อนงานทุกเรื่อง

“เมื่อพื้นที่ยกฐานะขึ้นมา ภาระงานก็เพิ่มขึ้นเยอะ ส่วนกลางถ่ายโอนภารกิจลงมา แต่ไม่โอนงบ แล้วให้พื้นที่จัดหาภาษีเองเพื่อเลี้ยงตัวเองได้ แต่ปัญหาคือการเก็บภาษีแต่ละครั้งต้องเปิดเวทีประชาคม พี่น้องไม่ยอม คือต้องยอมรับว่าบางครั้งเขาแยกไม่ออกระหว่างปัญหา กับ ความต้องการ พอแยกไม่ออกก็จะ เป็นความต้องการอย่างเดียว ซึ่งหลายอย่างก็เป็นเรื่องฟุ่มเฟือย บวกกับที่ผ่านมามีนโยบายประชานิยมเข้ามา ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นสิ่งที่ดี แต่ต้องอยู่ในช่วงเวลาที่เหมาะสมด้วย คืออย่าใช้ให้ต่อเนื่อง ไม่เช่นนั้นพี่น้องจะเริ่มติดและอ่อนแอลง ที่เหล่าใหญ่เห็นได้ชัด เพราะเราทำ

แผนแม่บทชุมชนมาก่อน เพื่อให้ประชาชนได้เรียนรู้การแก้ไขปัญหา แต่พอทำไประยะหนึ่ง โครงการต่างๆ ก็เข้ามา พี่น้องก็เริ่มไม่ยอกคิดแล้ว เพราะมองว่าแต่ยัวรัฐบาลก็มาช่วย ซึ่งตรงนี้มันสวนทางกับความต้องการให้ยั่งยืน” นายกเทศมนตรีเล่า

อีกหนึ่งแนวทางการพัฒนาที่เป็นรูปธรรม คือ ความร่วมมือกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ซึ่งเข้ามาช่วยจัดองค์ความรู้ที่กระจุกกระจายในพื้นที่ให้เป็นรูปเป็นร่าง และทำให้ประชาชนได้เห็นว่ากลุ่มต่างๆ เหล่านี้มีพลังในการผลักดันพื้นที่อย่างไร โดยที่ผ่านมาจาก สสส. ได้ส่งกลุ่มนักวิชาการเข้ามาเป็นพี่เลี้ยง และช่วยในการเก็บข้อมูล เพื่อให้ภาพการทำงานเหล่านี้เด่นชัดขึ้น และสามารถเติบโตไปในทิศทางที่ควรจะเป็น เพราะแต่ก่อนถึงจะทำอะไรไปมากมาย แต่ขายของไม่เป็น การต่อยอดก็ไม่เกิดขึ้น

สุดท้ายนี้ การพูดคุยล่วงหน้าไปถึงความเข้มแข็งของคนที่นี่ว่าพึ่งตัวเองได้เพียงใด นายกฯ ถามกลับมาว่าจะเอาอะไรเป็นตัวชี้วัด หากเป็นความเป็นอยู่หรือความสุขก็ถือว่าสั้นเปี่ยม เพราะประชาชนมีกินมีใช้ ช้อของได้ สุขสบาย แต่ถ้าเอาตัวเงินวัดอาจจะติดลบ เพราะถึงรายได้จะเยอะแต่เมื่อวินัยการเงินไม่ดี สุดท้ายหักลบก็เหลือเป็นหนี้เกือบทุกคน ซึ่งการแก้ไข นอกจากพยายามสร้างความเข้าใจในชุมชนแล้ว ยังต้องอาศัยศักยภาพและผลลัพธ์ของการรวมกลุ่มต่างๆ เพื่อเป็นพลังขับเคลื่อนให้เกิดความเข้มแข็งทั้งเศรษฐกิจ สังคม และสุขภาวะในท้องถิ่นต่อไป

ถึงทุนสร้างฐาน ปันชุมชนจัดการตนเอง

พรพรรณ แก้วคำภา ปลัดเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่

กว่า 10 ปีที่ดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ (รวมสมัยเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล) **พรพรรณ แก้วคำภา** จึงรู้ซึ่งถึงปัญหาของพี่น้องประชาชนเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ ในช่วงที่ทาง สสส. เข้ามามีบทบาทหนุนเสริมและรวบรวมองค์ความรู้ในพื้นที่ พรพรรณจึงเป็นกำลังสำคัญในการผลักดันให้เกิดการรวมตัว และเชื่อมความร่วมมือจากภาคส่วนต่างๆ ทั้งการประสานผู้นำในชุมชนท้องถิ่น หน่วยงานต่างๆ ของภาครัฐ อาทิ โรงเรียน โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล

“เมื่อก่อนไม่ค่อยได้ไปสัมผัสหรอก เพราะเราทำงานอยู่บนสำนักงาน รอให้ประชาชนมาหา แต่พอได้มาทำงานกับ สสส. เลยได้ลงพื้นที่ ได้พูดคุยทำความเข้าใจ และสนับสนุนด้านการจัดตั้งและจัดการกลุ่มต่างๆ เราเห็นว่ามันเกิดประโยชน์กับชุมชน ทั้งงานเด็กและเยาวชน ผู้สูงอายุหรือคนพิการ แม้ตามภารกิจจะไม่ใช่งานของเรา แต่โดยเนื้อหา มันเป็นงานที่เราทำอยู่แล้ว” ปลัดเทศบาลเล่า

ทั้งนี้ปลัดฯ ได้ระลึกไปถึงจุดเริ่มต้นระหว่าง 2 หน่วยงาน ในช่วงปี 2553 โดยได้รับคำเชื้อเชิญจากองค์การบริหารตำบล บักได จังหวัดสุรินทร์ ให้เข้าร่วมเครือข่ายของบักได หัวแรกไม่รู้ว่าการกิจงานของ สสส. คืออะไร คิดว่ามุ่งเน้นไปที่งานสุขภาพ เท่านั้น เลยส่งผู้อำนวยการสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมเข้าไป

พอได้ลงสัมผัส พร้อมกับได้ทำบันทึกข้อตกลงร่วมกับบักได ในปี 2554 จึงทราบว่าเรื่องสุขภาพะนั้นไม่จำกัดเพียงแค่เรื่องสุขภาพ แต่ยังขยายวงกว้างไปสู่มิติอื่นๆ คือเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ซึ่งล้วนแต่ประกอบกันทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น จึงเริ่มปรับบทบาท หน้าที่ และดึงพนักงานในทุกภาคส่วนของเทศบาลตำบลให้เข้ามามีส่วนร่วม ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือบ้าง ไม่ได้รับบ้าง แต่นั่นก็ใช่ประเด็นหลัก เพราะส่วนสำคัญจริงๆ คือการทำอะไรให้ประชาชนสามารถจัดการตนเองได้

โดยที่เทศบาลมีส่วนเพียงช่วยสนับสนุนส่งเสริม

“ยอมรับว่าในช่วงแรกค่อนข้างลำบากเหมือนกัน เพราะถึงจะมีการประสานงานกันอยู่ แต่ก็ยังเป็นลักษณะผิวเผิน จึงต้องอาศัยภาคี 4 ฝ่ายเข้ามาช่วยกันจับ คือท้องถิ่น ท้องที่ หน่วยงานภาครัฐ ตัวกลุ่มประชาชนเอง ผ่านกิจกรรมและการดำเนินงานต่างๆ เช่น การทำ RECAP และ TCNAP หรือการถอดบทเรียนตำบลและการทำข้อมูลตำบลขึ้น เริ่มมีพื้นที่ต่างๆ เข้ามาเยี่ยมชมพื้นที่ เข้ามาสัมผัสชีวิตของคนเหล่าใหญ่ ทำให้ชาวบ้านเกิดความรู้สึกดีหรือรักในการทำงานมากขึ้น

ตัวอย่างที่เห็นชัดๆ เลยคือ รูปแบบและวิธีการนำเสนอสินค้า ซึ่งแต่ก่อนไม่มีรูปแบบหรือขั้นตอนใดๆ พอถึงช่วงนำเสนอ ก็ล้มสิ่งที่เตรียมมาจนหมด แต่พอมีการพัฒนา ฝึกจับไมโครโฟนบ่อยครั้ง ก็มีความมั่นใจ ทุกวันนี้การอธิบายต่างๆ จึงค่อนข้างเป็นระบบ

ระเบียบ และมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ถึงวันนี้สิ่งที่ปลัดฯ นึกฝันมากที่สุด คือการทำให้ตำบลเหล่าใหญ่มีการพัฒนาอย่างเป็นระบบ เพราะถ้าจะว่าไปแล้ว ในพื้นที่นี้มีของดีอีกมากที่รอการบุกเบิกหรือสร้างจุดเด่นขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นซากปลาโบราณ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ หรือแม้แต่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมประเพณี ไม่ว่าจะเป็นภูมิปัญญาหรือผลิตภัณฑ์ต่างๆ ก็ตาม ทั้งเสื้อผ้า ลายผ้า การจักสาน และอื่นๆ อีกมาก

แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้น่าจะไม่มีทางเกิดขึ้นได้เลย หากชาวบ้านไม่มีความเข้มแข็ง และตระหนักถึงคุณค่าในภูมิปัญญาดั้งเดิมของตัวเอง ที่สำคัญคือการสนับสนุนของภาคส่วนต่างๆ ตั้งแต่ผู้บริหารลงมาจนกลุ่มเครือข่ายสร้างความรับผิดชอบของคนทำงานให้ทั้งตัวคนตัวงานมีความน่าเชื่อถือ มีเช่นนั้นสิ่งที่พยายามทำมาตลอด อาจจะสูญเปล่าไปเลยก็เป็นได้

ชุมชนดี เพราะมีส่วนร่วม Management

พื้นที่ตำบลเหล่าใหญ่ทำเกษตรกรรมกัน
เต็มพื้นที่ โชคดีที่ว่ามีน้ำดี ไม่มีปัญหา
เท่าไร แต่กับบางหมู่บ้านซึ่งตั้งอยู่บนที่ดอนนั้น
ต้องประสบกับปัญหาขาดแคลนน้ำอยู่
เป็นประจำ และจากเวลาที่ผ่านมา ชาวบ้านได้
ร่วมมือกันภายในชุมชน พร้อมด้วยภาคส่วน
ต่างๆ เพื่อแก้ปัญหานี้ เกิดเป็นรูปแบบบริหาร
จัดการน้ำที่ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วม

กลุ่มบริหารจัดการน้ำชุมชน บ้านจอมทอง

บ้านจอมทอง หรือชื่อเดิม บ้านหัวขัว หมู่ที่ 5 เป็นหมู่บ้านใหม่ ซึ่งตั้งอยู่อีกฟากฝั่งของเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ เป็นหมู่บ้านที่มีปัญหาเรื่องน้ำอยู่ตลอด คือหากไม่แล้งจนสุดขั้ว ก็ท่วมจนสุดใจ จนชาวบ้านลุกขึ้นมาต่อสู้เรียกร้องให้เกิดการเยียวยาปัญหา ตลอดจนเกิดระบบบริหารจัดการน้ำในพื้นที่ขึ้น เพื่อช่วยให้ชาวบ้านสามารถดำรงชีวิตต่อไปได้

อัมพร พิลาวรรณ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 5 ย้อนประวัติชุมชนที่นี่ให้ฟังว่า เมื่อราวปี 2507 ชาวร้อยเอ็ดกลุ่มหนึ่งได้อพยพหนีน้ำท่วมมายังตำบลเหล่าใหญ่ ด้วยน้ำใจไมตรีของคนภูไท จึงสละพื้นที่หัวไร่ปลายนาส่วนหนึ่งมาให้ตั้งถิ่นฐาน บางคนก็ขายพื้นที่ให้ในราคาถูก ภายหลังจากจึงมีคนจากอำเภอมัญจาคีรี จังหวัดมหาสารคาม และจากอำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมาเข้ามาสมทบ และรวมตัวกันสร้างเป็นหมู่บ้านขึ้นมา

ทว่าด้วยสภาพปัญหาพื้นที่ซึ่งเป็นที่ดินดอน ทำให้ไม่สามารถทำไร่ หรือทำนาได้ดี เพราะเป็นที่แล้ง ชาวบ้านที่นี่จึงอยู่กันอย่างอดคอด แต่ด้วยวิสัยทัศน์ของผู้ผู้นำในเวลานั้นคือ

ทองศรี กุลกั้ง

อัมพร พิลารรณ์

บุญทัน เดชศิริ ผู้ใหญ่บ้านลำดับที่ 2 ได้ไปศึกษาดูงานที่เพชรบูรณ์บ้าง ร้อยเอ็ดบ้าง ก็พบว่าแต่ละแห่งใช้เครื่องสูบน้ำ จึงทำเรื่องขอไปยังกรมชลประทาน เพื่อสูบน้ำจากที่ลุ่มขึ้นมาที่ดอน จนในปี 2529 กรมชลประทานก็ให้เครื่องสูบน้ำแบบใช้น้ำมันดีเซล ขนาด 8 นิ้วมา 1 เครื่อง ในส่วนของน้ำมันให้ไปเติมที่สาขาของกรมชลประทาน ซึ่งอยู่ในตัวจังหวัดกาฬสินธุ์ โดยใช้เดือนละ 4 ถัง คิดเป็นปริมาณ 800 ลิตร

ขณะเดียวกันทางผู้ใหญ่บุญทันได้รวมกลุ่มชาวบ้านประมาณ 50-60 ครัวเรือนให้ช่วยสละที่ดินของตัวเองเล็กน้อย เพื่อขุดคลองดิน ขนาดกว้าง 3 เมตร ยาว 1.5 กิโลเมตร และลึกอีก 1.5 เมตร โดยชาวบ้านทุกคนที่อยากได้น้ำต้องช่วยกันขุด ไม่มีค่าจ้าง จึงปรากฏคลองส่งน้ำสายแรกในพื้นที่ขึ้น

หมู่บ้านดำเนินการสูบน้ำแบบนี้อยู่หลายปี แต่อย่างไรก็ไม่พอใช้ ในปี 2538 สมัยของผู้ใหญ่บ้านคนที่ 3 ปัน จันทงพันธ์ ได้ไปดูงานที่อำเภอภมราไสย จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้ไปเห็นเครื่องสูบน้ำพลังงานไฟฟ้า ซึ่งมีประสิทธิภาพ

กว่าเครื่องใช้น้ำมันมาก ไม่ยุ่งยากเท่าเครื่องแบบใช้น้ำมันด้วย จึงกลับมาปรึกษากับสมาชิกผู้ใช้น้ำซึ่งเริ่มขยายตัวเป็น 70 ครัวเรือนว่ามีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง ที่ประชุมเห็นชอบกับเครื่องสูบน้ำแบบใหม่ เลยประสานงานไปทางกรมชลประทาน และในขณะเดียวกันก็ติดต่อไปยังสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของกาฬสินธุ์ คือ ชิงชัย มงคลธรรม ซึ่งเวลานั้นเป็นรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีอยู่ เพื่อให้เรื่องนี้สามารถขับเคลื่อนได้รวดเร็วขึ้น

ต่อมากรมชลประทานได้เสนอความคิดว่าต้องทำคลองส่งน้ำใหม่ด้วย คือทำเป็นคลองปูนคอนกรีต ขยายความยาวเป็น 2.5 กิโลเมตร ซึ่งทางผู้ใหญ่บ้านปันให้ลูกหลานที่ไปศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่นช่วยออกแบบให้พร้อมกับส่งแบบไปที่กรมชลประทาน โดยตั้งงบก่อสร้างไว้ที่ 130 ล้านบาท ใช้เวลาก่อสร้างราว 1 ปีก็เสร็จ ครอบคลุมพื้นที่หมู่ที่ 4, 5, 6 และ 10 ซึ่งต่อมาได้ขยายความยาวไปเรื่อยๆ จนทุกวันนี้ยาวประมาณ 5 กิโลเมตร โดยมีสถานีสูบน้ำตั้งอยู่ที่บ้านจอมทองคอยสูบน้ำจากลำพะยัง

หลังสร้างคลองเสร็จ ทางกรมชลประทาน ก็คืนสิทธิ์การบริหารจัดการให้ชาวบ้านเป็นผู้ดูแล มีการตั้งประธาน กรรมการ โดยมีตัวแทนจากหมู่บ้านต่างๆ รวมอย่างน้อย 5 คน แต่ไม่เกิน 15 คน มีการวางกฎระเบียบ

“ค่าสมัครเป็นผู้ใช้น้ำ 100 บาท รับสิทธิ์ตลอดชีพ โดยการสูบน้ำครั้งหนึ่งคิดค่าไฟ ชั่วโมงละ 50 บาท และถ้าใครจะขอใช้น้ำต้องมาทำเรื่องขอสูบน้ำให้เรียบร้อยก่อนว่าใช้เวลาไหน เพื่อจะได้เปิดเครื่องสูบน้ำ และกรณีที่ใครฝ่าฝืนแอบลักลอบสูบน้ำ ครั้งแรกจะถูกตักเตือน และต้องเสียค่าปรับเป็นเงิน 250 บาท และครั้งที่ 2 กรรมการจะปิดประตูน้ำจุดนั้น หากอยากใช้ต้องมาสมัครใหม่ ซึ่งคณะกรรมการจะพิจารณาว่าให้หรือไม่” ผู้ใหญ่อัมพรเล่า

คลองส่งน้ำมีการติดตั้งประตูน้ำเอาไว้เป็นระยะๆ มีประมาณ 50 จุด ส่วนใหญ่จะต่อตรงเข้ากับแปลงนาของแต่ละคน เปิดน้ำเพียงไม่ถึงชั่วโมง น้ำก็ไหลท่วมที่นาทันที ซึ่งทำให้สังเกตได้ว่าใครแอบลักลอบสูบน้ำหรือไม่ และในกรณีที่แปลงไหนไม่มีประตูน้ำตรง ก็ให้ใช้ประตูร่วมกับแปลงข้างๆ และสมาชิกที่ใช้น้ำในวันนั้น ห้ามขุดคันคลองปิดประตูน้ำเด็ดขาด โดยวันหนึ่งกรรมการจะเปิดเครื่องสูบน้ำไม่เกิน 10 ชั่วโมง เพื่อรักษาอายุการใช้งาน

ในแต่ละปีจะมีการจัดประชุมใหญ่อย่างน้อย 1 ครั้ง เพื่อแจ้งผลการดำเนินงาน เช่น เสียค่าไฟไปเท่าไร เหลือเงินเข้ากองกลางเท่าไร ซึ่งตาม

ปกติแล้วค่าไฟฟ้าที่สมาชิกสมทบนั้นไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดอยู่แล้ว แต่ด้วยข้อตกลงกับหน่วยงานเจ้าของเดิม กรมชลประทานจึงรับผิดชอบค่าไฟฟ้าบางส่วนให้ ต่อมาได้โอนคลองส่งน้ำให้เป็นของเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ หน้าที่รับผิดชอบดังกล่าว ก็เป็นของเทศบาลแทน ทำให้กลุ่มมีเงินเหลือพอจะไปซ่อมอุปกรณ์บางอย่างที่เสียหายได้

อีกเรื่องที่สำคัญมาก คือวันพัฒนาคลอง สมาชิกทุกคนต้องมาร่วมกันทำโดยไม่มีค่าแรง ใครไม่มาเสียค่าปรับตามค่าแรงขั้นต่ำ ถ้าไม่เสียก็ไม่มีสิทธิ์ใช้น้ำในปีนั้น และในกรณีที่จุดใดจุดหนึ่งของคลองส่งน้ำเกิดชำรุดขึ้น พนักงานสูบน้ำซึ่งเป็นพนักงานของเทศบาลจะทำการปิดคลองไว้ก่อน เพื่อให้ช่วยกันแก้ไข

นอกจากคลองสูบน้ำแล้ว ที่นี่ยังมีการทำฝายกั้นน้ำไว้ด้วยในปี 2543 เพราะช่วงฤดูน้ำหลาก น้ำจากลำพะยังจะท่วมทุ่งนาไปหมด จึงต้องสร้างฝายเพื่อเก็บกักน้ำทั้งฤดูแล้งและฤดูฝน ถือเป็นการบริหารงานน้ำแบบครบวงจรจริงๆ

ปัจจุบันนี้ สมาชิกของกลุ่มบริหารจัดการน้ำมีอยู่รวม 80 ครัวเรือน และมีแนวโน้มที่จะขยายตัวขึ้นตามความยาวของคลองส่งน้ำ โดยคลองช่วงหลังๆ จะเป็นคลองคันดินแล้ว แต่ก็มีการวางระบบไว้เหมือนกัน จึงทำให้การบริหารงานเป็นในบรรทัดฐานเดียวกัน

สวัสดิการดีๆ ที่เรามีให้ทุกคน Welfare

จุดเด่นอย่างหนึ่งของสังคมชนบทคือการเป็นสังคมแห่งความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ซึ่งจากแก่งหนึ่งถ้วย ไบกะเพราหนึ่งต้น ชุมชนได้พัฒนารูปแบบของความเกื้อกูลกันจนกลายเป็นทุนทางสังคมด้านต่างๆ ซึ่งมีรากฐานมาจากความเอื้อเพื่อแบ่งปัน และที่ตำบลเหล่าใหญ่เองก็มีทุนเหล่านี้อยู่มากมายหลายรูปแบบด้วยกัน

จากบ้านหนึ่งสู่อีกบ้านหนึ่ง ไม่รู้ตัวเลยว่า ชาวบ้านที่นี่ได้คิดค้นระบบความช่วยเหลือเกื้อกูลกันไว้มากมายขนาดนี้

ฌาปนกิจสงเคราะห์ เพราะเราต้องช่วยกัน

เกิดแก่เจ็บตายถือเป็นธรรมชาติที่มนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แต่การแสดงน้ำใจระหว่างคนในชุมชนก็ถือเป็นความดีงามที่พวกเขามอบให้กันและกัน โดยเฉพาะช่วงเวลาที่มีใครจากไปช่วงวันขึ้นปีใหม่ ก็ถือเป็นเรื่องสำคัญไม่แพ้กัน ดังเช่นคนที่บ้านมะนาว หมู่ที่ 3, 12 และบ้านเลิศสวรรค์ หมู่ที่ 11 ที่มีกองทุนฌาปนกิจสงเคราะห์ของชุมชนตั้งแต่ปี 2532 และยังเป็นต้นแบบสำคัญให้หมู่บ้านอื่นๆ ได้เดินตามอีกด้วย

ชวลิต ไชยจิตร ประธานกลุ่มฌาปนกิจสงเคราะห์ เล่าให้ฟังว่า แต่เดิมกลุ่มนี้อยู่ร่วมกับกลุ่มฌาปนกิจสงเคราะห์ที่อำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์ มาภายหลังกลุ่มที่เขาวงล่มลง ทำให้คนในหมู่บ้านรวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มฌาปนกิจของบ้านมะนาวขึ้นเอง โดยในสมัยนั้นบ้านมะนาวยังเป็นหมู่ที่ 3 หมู่บ้านเดียว ก่อนมาถูกแยกออกเป็น 11 และ 12 ในปี 2544 และ 2545 ตามลำดับ

“ตอนนั้นมีข้อตกลงว่า ให้แต่ครัวเรือนจ่ายเงินคราวละ 10 บาท เมื่อมีงานศพครั้งหนึ่ง” ชวลิตว่า

ต่อมาเกิดข้อขัดแย้งกันขึ้น การเก็บเงิน 10 บาทต่อครัวเรือนจะเป็นการเอาเปรียบกันเกินไปหรือเปล่า เพราะไม่ว่าครอบครัวเล็กครอบครัวใหญ่ก็จ่ายเงินเท่ากัน ที่ประชุมจึงมีมติขึ้นมา และเปลี่ยนวิธีคิดจากการจ่ายเงินระบบครัวเรือนเป็นระบบครอบครัวแทน

“เช่นครอบครัวหนึ่งมีลูก 2 คน หากลูก 2 คนไม่ได้แต่งงาน ก็จ่ายแค่ 10 บาทต่อครั้ง

ยังนับเป็นครอบครัวเดียว แต่ถ้าสมมติลูกคนหนึ่ง แต่งงานไป แม้จะอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน ก็ต้องจ่ายเพิ่มอีก 10 บาท เพราะนับเป็นอีกครอบครัว สรุปคือบ้านนี้ต้องจ่าย 20 บาท” ชาลิตอธิบาย

ทว่าหากลูกคนที่ 2 เกิดแต่งงานไปอีกคน จะไม่ถือว่าเป็นการแยกครอบครัว เพราะตามกฎหมายของหมู่บ้านจะต้องมีลูกคนใดคนหนึ่งที่เคยเลี้ยงพ่อแม่อยู่ ซึ่งโดยมากจะเป็นลูกคนสุดท้อง นี่เป็นหลักคิดคำนวณของกลุ่ม

ทั้งนี้ปัจจุบัน เพื่อรองรับกับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ กองทุนฌาปนกิจสงเคราะห์ได้มีมติเก็บเงินเพิ่มเป็น 20 บาท โดยปัจจุบันมีสมาชิกทั้งสิ้น 350 ครอบครัว แบ่งเป็นหมู่ที่ 3 จำนวน 92 ครอบครัว หมู่ที่ 11 จำนวน 55 ครอบครัว และหมู่ที่ 12 จำนวน 123 ครอบครัว

“เป็นสมาชิกกันทุกครอบครัว” ชาลิตว่า

นอกจากกองทุนฌาปนกิจสงเคราะห์แบบจ่ายศพละ 20 บาทแล้ว ในปี 2550 ทางกลุ่มเล็งเห็นว่า ปัจจุบันค่าจัดงานศพแพงขึ้น ไหนจะค่าอาหาร ดอกไม้ พวงหรีด ทำศพ และอะไรอีกมากมาย เงินราว 7,000 บาทคงไม่เพียงพอ จึงตั้งกลุ่มขึ้นมาอีกกลุ่ม มีวิธีการทำงานเหมือนกัน แต่เพิ่มวงเงินเป็น 100 บาท ซึ่งกลุ่มนี้อ่อนุญาตให้ชาวบ้านที่มีความสนใจเข้าร่วมได้ ไม่ได้เป็นลักษณะกึ่งบังคับเหมือนสาย 20 บาท

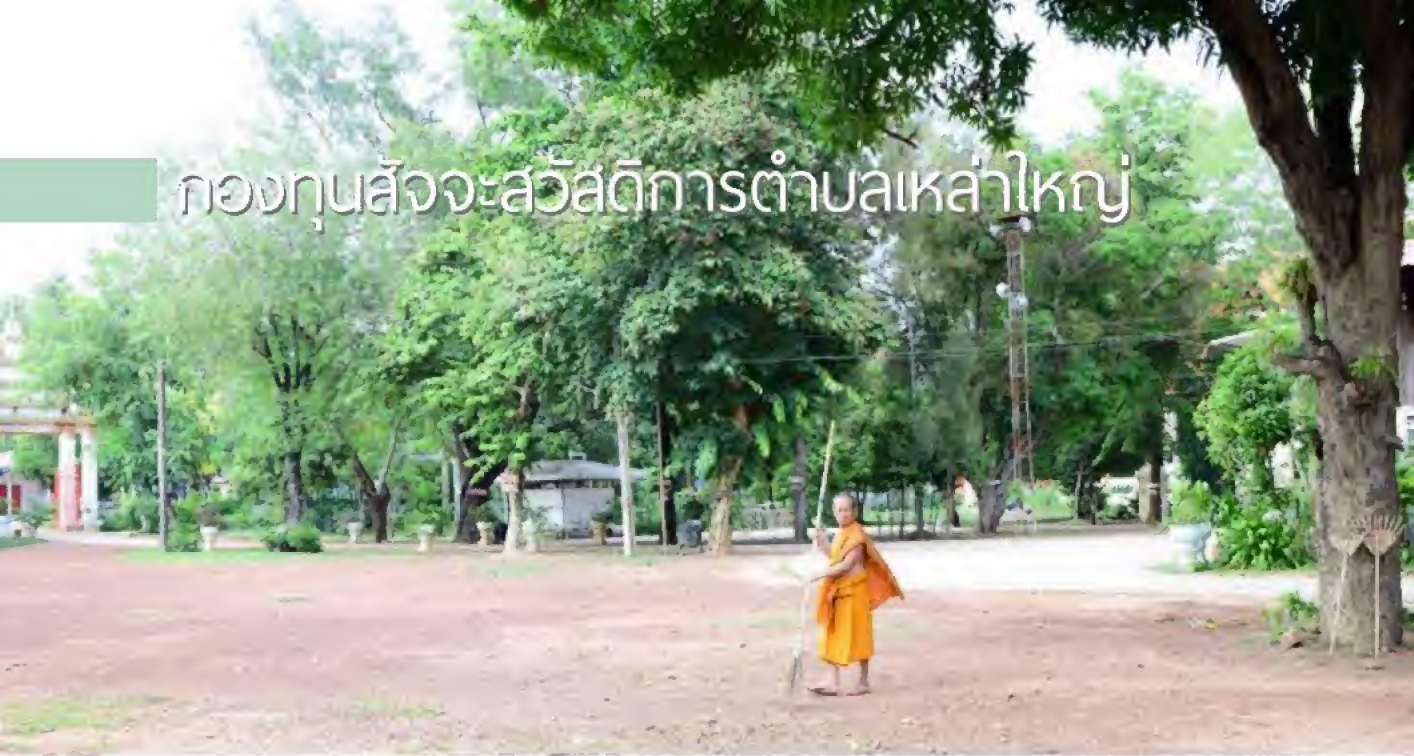
อารีย์ สำโรงแสง ในฐานะเหรัญญิก กองทุนฌาปนกิจสงเคราะห์สาย 100 บาท อธิบายว่า ปัจจุบันกลุ่มนี้มีราว 230 ครอบครัว โดยวิธีการเก็บเงินของทั้ง 2 กองทุนฯ นี้จะแตกต่างกัน หากเป็นกอง 20 บาท จะเก็บช่วงหน้าศพตอนเช้า พอตกบ่ายเริ่มพิธีเผาก็จะนำเงินมามอบให้ครอบครัวของผู้เสียชีวิต แต่ถ้าเป็นกลุ่ม 100 บาทจะใช้วิธีเก็บล่วงหน้า คือเก็บตั้งแต่เข้าเป็นสมาชิก คณะกรรมการจะนำเงินไปฝากธนาคาร แล้วถอนเงินออกออกมามอบเมื่อทราบข่าวการเสียชีวิต และจะเก็บเงินครั้งใหม่ในวันเผาศพนั้นๆ

ทั้งนี้การทำหน้าที่ของกรรมการ โดยเฉพาะชุด 100 บาทนี้ ได้มีการจัดสรรส่วนแบ่งค่าแรงให้ร้อยละ 3 แต่ส่วนมากกรรมการจะไม่รับหรือรับไม่เต็มบ้าง เนื่องจากถือว่าเป็นการทำบุญ และถือเป็นงานเสียสละ นับเป็นกลไกสำคัญในการช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างคนในชุมชน

ส่วนที่มาของกรรมการทั้ง 2 ชุดนี้ หากเป็นสาย 20 บาท จะมีทั้งหมด 5 คน ตั้งขึ้นจากผู้ช่วยหมู่บ้านละ 1 คน (จากหมู่ที่ 3, 11, 12) ส่วนอีก 2 คนเป็นตัวแทนที่ชาวบ้านไว้วางใจเลือกเข้ามา ขณะที่สาย 100 บาท มี 5 คนเหมือนกัน แต่ไม่ได้มีระบบตัวแทนหมู่บ้าน เพราะใช้วิธีเลือกจากสมาชิกโดยตรง เพื่อความโปร่งใสในการดูแลผลประโยชน์ของคนในชุมชน

กองทุนสัจจะสวัสดิการตำบลเหล่าใหญ่

หนึ่งในสวัสดิการที่ประสบความสำเร็จในหลายพื้นที่ ก็คือโครงการสวัสดิการออมวันละบาท ซึ่งมีที่มาแตกต่างกันไป บ้างเกิดขึ้นเพราะภาครัฐมีนโยบาย บ้างเกิดขึ้นมาก่อนที่ตำบลเหล่าใหญ่เองก็ได้รับการกระตุ้นจากนโยบายรัฐ โดยได้ใช้การต่อยอดขึ้นมาจากกลุ่มทอผ้าลายเก็บจก หมู่ที่ 7

“เราอยากช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตั้งแต่เกิดจนตาย จึงรวมกลุ่มโดยเอาสมาชิกจากกลุ่มทอผ้า 41 คน มาจัดตั้งกลุ่ม ไม่ได้รวมหุ้นอะไร แต่เราใช้วิธีเก็บเงินกันทุก 6 เดือน เดือนละ 30 บาท เก็บแบบนี้ปีละ 2 ครั้ง” **ประคอง นนทมาตย์** ประธานกองทุนสัจจะสวัสดิการ ตำบลเหล่าใหญ่ ฉายภาพให้เห็น

สำหรับกองทุนนี้เริ่มก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2548 ปัจจุบันมีสมาชิกอยู่ที่ 1,679 คน จากจำนวนประชากรทั้งตำบล 7,635 คน และตั้งใจจะขยายสมาชิกให้ครบจำนวนให้เร็ว โดยกองทุนจะเก็บค่าสมัครคนละ 20 บาท และมีเงินอุดหนุนจากภาครัฐ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามนโยบาย

สวัสดิการสามขาของรัฐบาล โดยเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่เคยมอบเงินอุดหนุนเป็นจำนวน 250,000 บาท รัฐบาลให้ผ่านสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) อุดหนุน 3 ครั้งระหว่างปี 2554-2556 รวมเป็นเงินประมาณ 1,000,000 บาท รวมกับกำไรส่วนหนึ่งจากการขายผลิตภัณฑ์ของกลุ่มทอผ้าลายเก็บจก หมู่ที่ 7 ประมาณ 60,000 กว่าบาท โดยในช่วงสิ้นปีจะมีการจัดการประชุมสามัญประจำปี เพื่อรายงานผลการดำเนินงานต่างๆ ของกองทุนฯ

ปัจจุบันกองทุนสวัสดิการได้จัดสิทธิประโยชน์ครอบคลุมสวัสดิการเรื่องต่างๆ 9 ประเด็นด้วยกัน คือ

1. การเกิด จะมีการผูกแขนให้เด็กเกิดใหม่จำนวน 500 บาท และให้ค่านอนโรงพยาบาลแก่คุณแม่ คินละ 200 บาท ไม่เกิน 1,000 บาทต่อปี

2. เกษียณอายุ มอบให้แก่คนที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป โดยต้องเป็นสมาชิกครบ 5 ปี มอบให้ 500 บาท

ประคอง นนทมาตย์

3. นอนโรงพยาบาล มีเงินให้วันละ 200 บาท แต่ไม่เกิน 1,000 บาทต่อปี

4. เสียชีวิต ถ้าสมาชิกครบ 6 เดือนได้รับ 1,000 บาท ถ้าครบ 1 ปีจ่ายให้ 1,500 บาท ครบ 2 ปีให้ 2,500 บาท ครบ 3 ปีให้ 3,500 บาท อธิบายง่ายๆ คือบวกเพิ่ม 1,000 บาท เมื่อเป็นสมาชิกครบ 1 ปี จนถึงอายุ 10 ปี จะให้ 10,500 บาท หลังจากนั้นจะให้อัตรานี้ คงที่เสมอ

5. ทุนการศึกษาบุตรสมาชิก ถือเป็นสวัสดิการใหม่ ให้คนละ 100 บาท ต่อปี

6. ส่งเสริมอาชีพ โดยให้นำเงินของกองทุนไปซื้อฝ้ายกับกลุ่มทอผ้าลายเก็บจก ทอเสร็จก็นำผ้าไปขายให้กลุ่มนั้น ส่วนต้นทุนที่ยืมมาก็ส่งคืนกองทุนฯ

7. ช่วยสาธารณประโยชน์ ถือเป็นสวัสดิการใหม่อีกเรื่อง โดยคณะกรรมการจะนำเงินส่วนหนึ่งไปร่วมทำบุญประเพณีต่างๆ ในพื้นที่

8. สวัสดิการของคณะทำงาน เนื่องจากกองทุนนี้จะมีการเปิดรับสมาชิก และมีคนเกิดแก่ เจ็บ ตาย อยู่ตลอดเวลา ทำให้เงินในบัญชีเกิดการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ จึงจำเป็นต้อง

แต่งตั้งคณะกรรมการแต่ละหมู่บ้านขึ้นในตำบลเหล่าใหญ่มาช่วยจัดการในเรื่องพวกนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนเก็บเงิน คนทำบัญชี คนต้อนรับ รวมแล้วประมาณ 10-12 คน โดยหน้าที่หลักของคนกลุ่มนี้คือ ทำงานทุกวันเสาร์แรกของเดือน ซึ่งเป็นวันเปิดทำการของกองทุนฯ ส่วนรายได้ก็แล้วแต่ที่กรรมการเห็นสมควร

9. สนับสนุนผู้ด้อยโอกาสทางสังคม ซึ่งคณะกรรมการจะเป็นผู้พิจารณาว่าควรให้หรือไม่ อย่างไร

อย่างไรก็ตาม แม้กองทุนจะสวัสดิการตำบลเหล่าใหญ่จะยังไม่เข้มแข็ง และมีสมาชิกค่อนข้างน้อย แต่ก็ถือเป็นก้าวสำคัญของการพัฒนาด้านสวัสดิการสังคมในพื้นที่ เพื่อให้ทุกคนได้รับสิทธิประโยชน์ที่เท่าเทียมกัน แม้จะมีสถานภาพแตกต่างกันเพียงใดก็ตาม ที่สำคัญคือคนที่ผู้คนได้ลุกขึ้นจัดการตนเอง มอบความช่วยเหลือให้แก่กันและกัน

“ยากดีมีจน สวัสดิการชุมชนก็คุ้มครอง โดยยึดหลักที่ว่า ‘ให้อย่างมีคุณค่า รับอย่างมีศักดิ์ศรี’ ” ประคองทิ้งท้าย

สถาบันการเงินชุมชน

ยุพิน ศรีโต

พรรณี ใจศิริ

ชมภู คชอาจ

ถ้าพูดกันตรงไปตรงมา เรื่องเงินนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่ขาดเสียไม่ได้ ด้วยอย่างน้อยมีเงินย่อมดีกว่าไม่มี ที่สำคัญ โลกที่เปลี่ยนไปมากทำให้เงินเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเรื่องของอาหาร การศึกษา อาชีพ สุขภาพ ฯลฯ

สำหรับสถาบันการเงินชุมชนบ้านเหล่าใหญ่ แม้จะเติบโตขึ้นมาจากกองทุนหมู่บ้านของหมู่ที่ 7 แต่ก็มีระบบบริหารจัดการที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ จนสามารถยกระดับขึ้นเป็นสถาบันการเงินที่ชาวบ้านพึ่งพาได้

พรรณี ใจศิริ เภรัญญิกสถาบันการเงินชุมชน เล่าย้อนไปไกลถึงปี 2544 ว่า เวลานั้นรัฐบาลดำเนินนโยบายกองทุนหมู่บ้าน โดยได้มอบให้หมู่บ้านละ 1,000,000 บาท ดำเนินการเรื่อยมา จนได้รับการประเมินคุณภาพระดับ 3A ในปี 2547 ได้รับเงินเพิ่มทุนอีก 300,000 บาท ล่าสุดปี 2555 ได้รับมาอีก 1,000,000 บาท

ในช่วงผ่านแรก ทางหมู่ที่ 7 นี้พยายามสร้างระบบเพื่อให้ง่ายต่อการจัดการ โดยคณะกรรมการ 14 คนได้กำหนดช่วงระยะเวลาการกู้ยืมของประชาชนในพื้นที่ออกเป็น 3 งวดด้วยกัน คืองวดแรกปล่อยกู้ในเดือนกันยายน 300,000 บาท งวดที่ 2 เดือนตุลาคม 350,000 บาท และงวดสุดท้าย เดือน

รวีวรรณ ธารณะ

วราพร จิตจักร์

พฤศจิกายน 350,000 บาท โดยแต่ละคนมี เพดานการกู้ 20,000 บาท ดอกเบี้ยร้อยละ 3 ต่อปี โดยการกู้แต่ละครั้งต้องยื่นคำร้อง ภายใน 3 เดือน คนไหนกู้เดือนไหน ต้องส่งคืน เดือนนั้น จากการวางระบบเช่นนี้ ทำให้ คณะกรรมการสามารถปิดงบดุลได้ลงตัวทุกปี จนกลายเป็นกองทุนที่เข้มแข็ง

พอปี 2553 สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและ ชุมชนเมือง ได้แนะนำว่าควรจะมีการตั้ง สถาบันการเงินชุมชนขึ้นมา เพื่อเป็นรากฐาน และต้นแบบนำร่องของตำบลเหล่าใหญ่ ชาวบ้านหมู่ที่ 7 จึงทำประชาคม เพื่อพิจารณา ข้อดีข้อเสีย ในที่สุดชาวบ้านก็ลงมติเห็นด้วย

สำหรับโครงสร้างของสถาบันการเงิน ชุมชนนี้ บริหารในรูปแบบสมาชิก โดยสมาชิก ต้องอยู่หมู่ที่ 1, 7 และ 8 เท่านั้น โดยสมาชิก สามารถซื้อหุ้นได้ในราคาหุ้นละ 100 บาท ซื้อได้ไม่เกิน 100 หุ้น ปัจจุบันมีสมาชิกอยู่ 340 คน โดยในขวบปีแรกสามารถสามารถ ระดมทุนได้มากถึง 140,000 บาท

โดยบริการมี 2 ประเภทหลักๆ คือการ ออมเงิน แบ่งรูปแบบออกเป็น 2 ประเภท คือ ฝากประจำ เดือนหนึ่งไม่ต่ำกว่า 100 บาท ให้ ดอกเบี้ยร้อยละ 3 ต่อปี และฝากเผื่อเรียก ดอกเบี้ยร้อยละ 2 สามารถฝากถอนได้ ตลอดเวลา

ส่วนบริการอีกประเภทคือ การกู้เงิน สถาบันการเงินมีให้กู้ 3 ประเภท คือปล่อยกู้ จุกเงิน เช่น คนไหนเป็นหนี้ธนาคารเพื่อ การเกษตรและสหกรณ์ พอถึงกำหนดชำระหนี้ ไปก็จะหาเงินไปคืนเพื่อจะได้กู้ก้อนใหม่ได้ สถาบันปล่อยกู้ให้ได้รายละ 20,000 บาท ต่อคน ต้องส่งคืนภายใน 15 วัน คิดดอกเบี้ย ร้อยละ 50 สตางค์ ถ้าส่งช้าเพิ่มเป็นเดือนละ 1 บาท ประเภทที่ 2 คือการกู้อะยะยาว 6 เดือน คนที่กู้ได้ต้องเป็นสมาชิกไม่ต่ำกว่า 3 เดือน และมีอายุ 20 ปีขึ้นไป โดยการกู้แต่ละครั้งต้อง แสดงวัตถุประสงคว่าจะไปเพื่อใช้ประโยชน์ อย่างไร ดอกเบี้ยร้อยละ 1 บาทต่อเดือน และ สุดท้ายเป็นการกู้พิเศษ เพื่อซื้อรถมอเตอร์ไซด์ เพดานในการกู้อยู่ที่ 40,000 บาท ตัดต้น ตัดดอกทุกเดือน ร้อยละ 1 บาทต่อเดือน

ปัจจุบันสถาบันการเงินชุมชน มีสินทรัพย์ หมุนเวียนทั้งสิ้น 6,000,000 บาท สมาชิก 340 คน และในแต่ละปี หลังจากหักดอกเบี้ย เงินฝาก และทุนการศึกษาของสมาชิกที่กำลัง ศึกษาอยู่ คนละ 150 บาทแล้ว จะมีการนำมา จัดสรรปันส่วน แบ่งเป็นค่าปันผลหุ้นร้อยละ 50 กรรมการร้อยละ 35 สำรองจ่ายร้อยละ 10 และการประกันความเสี่ยงร้อยละ 5 โดย สถาบันการเงินเปิดทำการทุกวันอาทิตย์แรกของเดือน เดือนละหนึ่งครั้ง

ออมทรัพย์เพื่อพัฒนาชุมชน

อารมณ ใจศิริ

เพราะความผิดพลาดจากการบริหารการเงินไม่รอบคอบในอดีต ได้กลายมาเป็นบทเรียนสร้างความยั่งยืนของการจัดการในปัจจุบันของกลุ่มออมทรัพย์เพื่อพัฒนาชุมชน หมู่ที่ 8 บ้านเหล่าใหญ่ วันนี้ได้กลายเป็นที่พึ่งหลักของประชาชน และยังเป็นเครื่องมือสร้างวินัยทางการเงินให้แก่คนในพื้นที่

อารมณ ใจศิริ ประธานกลุ่ม เล่าให้ฟังว่า ในช่วงปี 2542 ชาวบ้านส่วนหนึ่งเคยรวมตัวนำเงินมาลงทุนในลักษณะของแชร์ลูกโซ่ แต่ทำไปได้ไม่นานปรากฏว่าทุนหายกำไรหมด ไม่มีเงินส่งคืน ก็เลยต้องเลิกกันไป พอในปี 2548 ประชาชนยังมีปัญหาการเงินเรื่อยมา ทั้งไม่มีเงินเก็บ ไม่มีเงินลงทุน เป็นหนี้จนกระอักด้วย ความที่เคยมีบทเรียนมาก่อน จึงอยากลองดูอีกครั้ง

“ระบบบริหารเงินต้องมีความชัดเจน มีระบบหุ้น มีกฎระเบียบ จึงเรียกประชุมชาวบ้านประมาณ 50-60 คน แต่ที่เข้าร่วมกับเรามี 38 คน ตั้งเป็นกลุ่มออมทรัพย์เพื่อพัฒนาชุมชนขึ้นมา” อารมณเกริ่น

เมื่อพลาดและล้มมาแล้ว การเริ่มใหม่จึงเน้นสร้างความยั่งยืนผ่านการออม โดยมีการเปิดให้ลงหุ้นกัน หุ้นละ 100 บาท คนหนึ่งต้องมีอย่างน้อย 10 หุ้น แต่ไม่เกิน 100 หุ้น เพื่อให้กลุ่มมีเงินมากพอในการดำเนินงาน

วิระพงษ์ ศรีเลา เற்றுญิก และ ภาวินี เนตรคุณ ผู้ช่วยற்றுญิก ช่วยกันเสริมว่า ปัจจุบันกลุ่มมีบริการออมทรัพย์แบบไม่มีจำกัดยอดฝาก โดยแต่ละคนจะมีสมุดคู่ฝากติดตัวไว้ ใครจะฝากจะถอนก็เขียนใบคำร้องมาให้เจ้ากรรมการที่ไหนส่งให้ได้เลย โดยกลุ่มให้ดอกเบี้ยร้อยละ 2 ต่อปี ถ้าฝากไม่ถึง 6 เดือนจะไม่คิดดอกเบี้ย แต่ถ้าฝาก 6 เดือนถึง 1 ปีให้ดอกเบี้ยแค่ครึ่งเดียว

ทั้งนี้ทั้งนั้น กลุ่มจะเปิดอย่างเป็นทางการในวันอาทิตย์แรกของทุกเดือน ขณะที่การซื้อหุ้นจะทำได้ช่วงเดือนมกราคม แต่ถ้าติดปีใหม่จะเลื่อนไปเป็นอาทิตย์ที่ 2 ของเดือน ขณะที่การปล่อยกู้นั้นทำเป็นรายเดือน คนที่กู้ต้องเป็นสมาชิกเท่านั้น

ยอดแก้ว แสงเพชร

วีระพงษ์ ศรีเลา

ภาวินี เนตรคุณ

“ปัจจุบันเรามีสมาชิกอยู่ 176 คน จาก หมู่ที่ 1, 7 และ 8 (บ้านเหล่าใหญ่ทั้ง 3 หมู่) ดอกเบี้ยร้อยละ 1 บาท สำหรับการกู้ระยะเวลา 3 เดือนหรือ 6 เดือน ซึ่งส่วนใหญ่เอาไปลงทุน ด้านเกษตร เช่น ซื้อปุ๋ย เมล็ดพันธุ์ แต่ถ้า เป็นการกู้ฉุกเฉิน เช่น ไปส่งหนี้ธนาคารเพื่อ การเกษตรและสหกรณ์ หรือจัดงานศพ งาน แต่งงาน งานบวช คิดดอกเบี้ยร้อยละ 1 กำหนด ส่งไม่เกิน 10 วัน ส่งชำระปรับขึ้นเดือนละ 50 สตางค์ แต่ไม่เกิน 5 บาท โดยการกู้แต่ละครั้ง จะมีเพดานไม่เกิน 20,000 บาท และต้องมี สมาชิกค้ำประกันอย่างน้อย 1 คน” วีระพงษ์ว่า

ส่วนการจัดสรรแบ่งผลประโยชน์กันนั้น ยอดแก้ว แสงเพชร ผู้ช่วยเลขานุการ ลำดับ ให้ฟังว่า จะเกิดขึ้นหลังจากมีการหักดอกเบี้ย เงินฝากเรียบร้อยแล้ว โดยการปันผลจะแบ่งเป็น ปันให้สมาชิกร้อยละ 45 คณะกรรมการร้อยละ 25 ใช้จ่ายในกองทุน เช่น ค่าอุปกรณ์ สมุดคู่มือ การฝาก รวมกับสาธารณประโยชน์ต่างๆ เช่น การให้ทุนการศึกษาเด็ก ร้อยละ 10 และสมทบ กองทุนร้อยละ 20 ปัจจุบันมีเงินหมุนเวียนอยู่

ในกองทุนประมาณ 1,000,000 บาท

นอกจากนี้ ที่นี่ยังมีระบบเสี่ยงตามสาย คอยประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ ที่เกิดขึ้น เช่น เวลาเลือกกรรมการประจำกลุ่ม จะใช้ วิธีการโหวตทุก 2 ปี แต่ว่าสุดท้ายมักได้ คนหน้าเดิมกลับเข้ามา เนื่องจากเป็นงานที่ไม่มี ใครอยากทำ แม้จะมีการแบ่งสัดส่วนรายได้ให้ ก็ตาม ปัจจุบันกรรมการมีทั้งหมด 11 คน แบ่งเป็นกรรมการบริหาร 8 คน ที่ปรึกษา 2 คน และตรวจสอบบัญชี อีก 1 คน

จากการที่ดำเนินงานมาต่อเนื่องร่วม 10 ปี อารมณ์ ในฐานะผู้นำกลุ่มกล่าวว่า แก้ปัญหา ไปได้มากจริงๆ โดยเฉพาะหนี้้นอกระบบนั้น หายไปจากพื้นที่เลย อาจจะมีบ้างก็ต้องกู้ยืม ธนาคาร หรือกองทุนเงินล้าน เพราะหลายคน ใช้เงินตรงนี้ไปต่อยอดด้านการเกษตร เลยทำให้ ไม่สามารถหลุดพ้นจากวงจรหนี้ไปได้เสียที

“อย่างน้อยเงินกู้ตรงนี้ก็เงินที่ชาวบ้าน ออมเพื่อช่วยกัน ไม่ได้หวังกำไร เป็นที่พึ่งพา ให้แก่กันและกันมากกว่า” ประธานสรุป

ร้านค้าชุมชน (ศูนย์สาธิตการตลาด)

ใครบ้างจะไม่ชอบของถูกของดี ยิ่งซื้อ มาก ยิ่งได้คืนมากด้วยแล้ว ยากปฏิเสธไปกันใหญ่ ในพื้นที่บ้านหมู่ที่ 7 มีร้านค้าชุมชนแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อศูนย์สาธิตการตลาด หมู่ที่ 7 บ้านศรีปทุม ซึ่งเปิดดำเนินการ มาแล้วกว่า 30 ปี

สุวัฒน์ บุญอาษา กำนันตำบลเหล่าใหญ่ ในฐานะประธานศูนย์สาธิตการตลาดแห่งนี้ แท้ความให้ฟังว่า ชาวบ้านอยากให้มียุทธศาสตร์ ในชุมชน ด้วยการคมนาคมในเวลานั้นก็ยังไม่ สะดวก เหล่าผู้นำในยุคนั้น อาทิ **ไข แสงบาล** ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 7 **ไตร แสงเพชร** และชาวบ้าน อีก 50 กว่าคน จึงรวมเงินกันได้ราวหมื่นกว่า บาท นำไปซื้อสินค้าอุปโภคบริโภค เช่น สบู่ ยา สัตว์ ฟัน อาหารแห้ง เครื่องดื่ม ฯลฯ มาขายใน หมู่บ้าน โดยใช้บ้านของผู้ใหญ่บ้านบ้าง ผู้ช่วย บ้าง แขนงนำสำคัญต่างๆ เปิดเป็นร้านค้าชุมชน หมุนเวียนกันไปเรื่อยๆ

จนกระทั่งปี 2527 ทางพัฒนาชุมชนมี งบประมาณก้อนหนึ่งให้มาทำโครงการ ที่ประชุม จึงตัดสินใจทำร้านค้าชุมชน โดยหมู่ที่ 7 ซึ่งมี ทุนเดิมอยู่ได้รับการโหวตให้เป็นพื้นที่นำร่อง ที่แรก ประจวบกับอดีตผู้ใหญ่บ้านคนก่อนหน้า เคยซื้อที่ดินไว้แปลงหนึ่ง และยินยอมให้ใช้ ตั้งร้านค้า จึงนำงบประมาณมาก่อสร้างเป็น อาคาร พร้อมกับเปิดรับสมาชิก ผ่านการขายหุ้น หุ้นละ 50 บาท ซื้อได้ไม่เกิน 2,000 บาท

โดยสมาชิกส่วนใหญ่เป็นคนหมู่ที่ 7 แต่ก็มีหมู่ที่ 1 ประปราย ร้านค้าชุมชนแห่งนี้เปิดให้บริการ 24 ชั่วโมง มีคนขายประจำ 1 คน สินค้าส่วนใหญ่ที่รับมาขายล้วนตอบความต้องการของประชาชน

“ทางร้านจะให้ใบเสร็จกับลูกค้า ให้เป็นหลักฐานยืนยันเวลาปันผล ที่สำคัญร้านค้ายังยอมให้สมาชิกซื้อของเงินเชื่อ โดยสามารถใช้เครดิตนี้จนถึงวันประชุมใหญ่ของร้าน 1 เดือน ถึงค่อยนำเงินกลับมาจ่าย” กำนันเล่า

ทางร้านค้าชุมชนทำการปันผลทุก 6 เดือน คือในเดือนมกราคมและเดือนกรกฎาคม กำไรสุทธิคิดเป็นสัดส่วน โดยคนขายได้ร้อยละ 30 เฉลี่ยคืนตามหุ้นร้อยละ 25 คณะกรรมการได้ร้อยละ 15 เฉลี่ยคืนยอดซื้อร้อยละ 25 ทุนสำรองร้อยละ 5

นอกจากนี้เวลาที่สมาชิกเสียชีวิต ทางร้านค้าชุมชนจะมีเงินอุดหนุนให้ศพละ 500 บาท รวมทั้งมีการแจกของสมนาคุณแก่สมาชิกในทุกปี โดยทุกคนที่มาร่วมจะได้รับของขวัญ แต่จะเป็นชิ้นเล็ก ชิ้นใหญ่ก็แล้วแต่ดวงของแต่ละคน

ปัจจุบัน ร้านค้าชุมชนแห่งนี้มีสมาชิกรวมทั้งสิ้น 140 หลังคาเรือน ในอนาคตอันใกล้จะมีแผนการรองรับไว้ โดยจะขยายพื้นที่ให้มากขึ้น เพื่อรองรับสินค้าอื่นๆ เช่น ปุ๋ย และสินค้าที่จำเป็นในการทำเกษตรกรรม

គេរដ្ឋកិច្ចមូលដ្ឋាន

Community's Economy

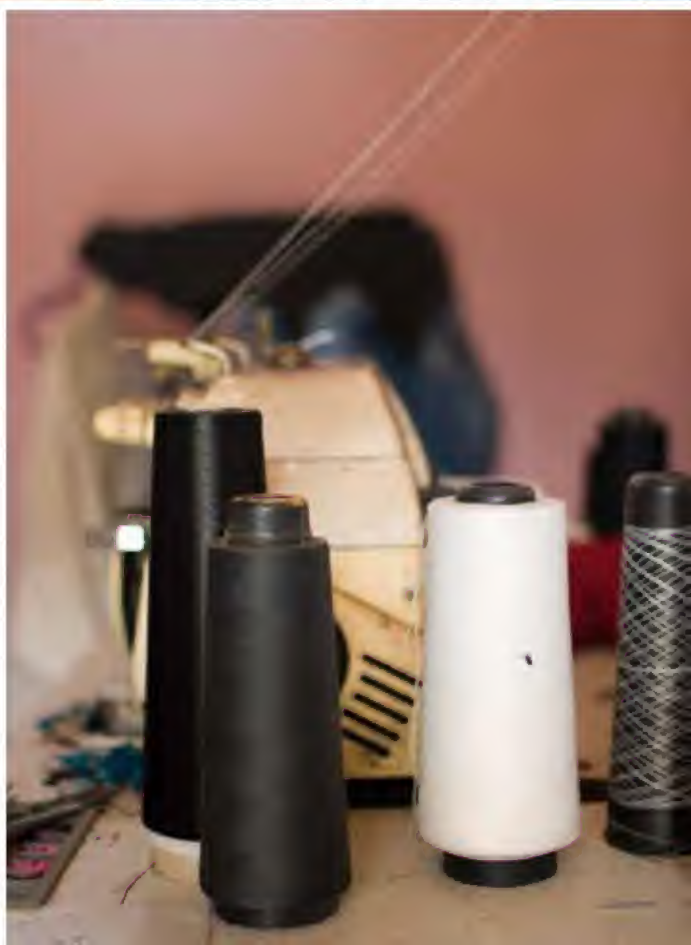

ตำบลเหล่าใหญ่เป็นชุมชนชาวภูไท และผ้าทอพื้นเมืองของคนภูไทก็เป็นสินค้าที่สร้างรายได้ให้กับคนตำบลเหล่าใหญ่ได้อย่างเป็นกอบเป็นกำ ผลสมผสานไปกับอาชีพเกษตรกรรม ที่ผูกยึดกับชุมชนมาอย่างยาวนาน และที่โดดเด่นอีกอย่างก็เห็นจะเป็นงานด้านจักสาน ซึ่งถือเป็นภูมิปัญญาที่วนเวียนอยู่ในชุมชน

กลุ่มเสื้อเย็บมือ หมู่ที่ 1

วัฒนธรรมที่เด่นชัดที่สุดของคนภูไทนั้น สะท้อนผ่านการแต่งกาย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่สามารถพบเห็นได้ในชุมชนคนภูไท ที่บ้านเหล่าใหญ่ หมู่ที่ 1 นั้นมีการรวมกลุ่มทำเลื้อเย็บมือลายภูไท เป็นอาชีพที่สามารถสร้างรายได้ให้กับกลุ่มสตรี และยังเป็นการสืบทอดวัฒนธรรมอันดีงามให้คงอยู่ และเป็นประจักษ์แก่สายตาของคนทั่วไป

สองหัวเรือใหญ่ของกลุ่ม **ไครศรีโสภาคย์** ประธานกลุ่ม และ **เพลินพิศ กุลแสนชัย** รองประธาน เล่าให้ฟังถึงจุดเริ่มต้นของกลุ่มว่า ก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่ปี 2549 เดิมเป็นกลุ่มเครือข่ายของกลุ่มทอผ้าหมู่ที่ 7 ของยายกอง **แสงบาล** ซึ่งได้ริเริ่มดำเนินการมาก่อน

ความที่อยู่คนละพื้นที่ การติดต่อประสานงานไม่สะดวกเท่าที่ควร เลยมีการแยกตัวออกมาเริ่มแรกมีสมาชิกอยู่ 56 คน แต่ปัจจุบันขยายเพิ่มเป็น 133 คนแล้ว โดยมีสมาชิกครอบคลุมหมู่ที่ 1, 7, 8 บ้านเหล่าใหญ่ทั้งหมด รวมไปถึงหมู่ที่ 2 บ้านดงเหนือ และหมู่ที่ 9 บ้านโนนบุผา

“เราให้ลงหุ้นกันคนละ 50 บาท คนหนึ่งถือได้หุ้นเดียว แล้วมีการเก็บเงินออมเดือนละ 10 บาท เพื่อเสริมสร้างวินัยการเงินด้วย” ไครศรีว่า

กลุ่มฯ ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐเสมอมา อาทิ โครงการอยู่ดีมีสุขตามแนว

เศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 40,000 บาท โดยจำนวนนี้ 30,000 บาท ถูกนำไปซื้อฝ้ายซื้อด้ายสำหรับทอ และ 10,000 บาทที่เหลือนำมาจ่ายให้แก่สมาชิกกลุ่มเป็นค่าแรง

“ปี 2555 เทศบาลตำบลเหล่าใหญ่มอบเงินให้ 35,000 บาท ต่อเนื่องมาจนถึงปี 2556 จำนวน 50,000 บาท และปี 2557 อีก 35,000 บาท เพราะทางผู้บริหารเล็งเห็นถึงความเข้มแข็งของกลุ่ม และผลิตงานฝีมือที่เป็นหน้าตาของตำบล โดยกลุ่มได้รับการรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรมสิ่งทอด้วย” เพลินพิศเสริม

สำหรับวิธีการบริหารงานของกลุ่มเลื้อเย็บมือ หมู่ที่ 1 นี้ จะมีการแบ่งงานให้สมาชิก 2 ส่วนด้วยกัน คือทอผ้าและเย็บลาย

เริ่มจากกลุ่มที่ทอผ้าก่อน โดยปกติจะเป็นผู้สูงวัยอายุ 60-70 ปี โดยทางกลุ่มจะซื้อฝ้ายมา 137 บาทต่อมัด หากสมาชิกคนไหนต้องการนำกลับไปทอที่บ้าน ทางกลุ่มก็จะให้เชื่อผ้าไว้ก่อนในราคา 145 บาท โดยปกติคนหนึ่งจะรับไป 14-16 มัด พองานเสร็จก็เอามาส่ง โดยเงินที่จะจ่ายให้นั้นจะคิดจากความยาวของผ้าที่ทอออกมา ราคาเมตรละ 81 บาท ส่วนใหญ่คนหนึ่งจะทอได้ 53-56 เมตร จากนั้นนำไปหักลบกับฝ้ายที่เชื่อไว้ช่วงแรก หักแล้วคนหนึ่งจะได้ประมาณ 2,000 กว่าบาท

เพ็ญพิศ กุลเสนชัย

ไครศรี โสภาคะยัง

พอได้ผ้าทอทั้งหมดออกมา ส่วนหนึ่งทางกลุ่มจะนำไปขายในราคา 90 บาทต่อเมตร แต่ก็มีบางส่วนที่นำไปตัดเป็นเสื้อ โดยประธานจะรับหน้าที่ในการขึ้นรูปเสื้อ ก่อนจะส่งให้คนนำไปเย็บลาย ไม่ว่าจะเป็นลายนาคร ลายมังกร ช่อผกา สายบัว หรือลายหางนกยูง ซึ่งแต่ละตัวจะเป็นลายใดนั้น ประธานจะเป็นผู้เขียนกำกับเอาไว้ให้

“ส่วนใหญ่จะเป็นสมาชิกที่อายุไม่มากนัก ที่รับงานเย็บลายไปทำ คนหนึ่งจะได้รับค่าเย็บตัวละ 400 บาท โดยเฉลี่ย 5 วัน จะทำได้ 1 ตัว” ไครศรีเล่า

เมื่อมีกลุ่ม ก็ต้องมีการจัดสรรรายได้ โดยปัจจุบันร้อยละ 30 เป็นของประธาน ในฐานะที่เป็นคนขึ้นทรงเสื้อ เป็นผู้ตัดเย็บ และเป็นผู้ขายสินค้า เพราะศูนย์กลางการขายปัจจุบันอยู่ที่บ้านของประธาน ส่วนสมาชิกจะได้ปันผลร้อยละ 10 เฉลี่ยคืนให้คนทำงานร้อยละ 25 โดยใครทำมากได้มาก ร้อยละ 20 สำหรับกรรมการ ร้อยละ 5 เป็นเงินสำรองจ่าย อีกร้อยละ 5 เป็นเงินสาธารณประโยชน์ และที่เหลืออีกร้อยละ 5 เป็นค่าสวัสดิการต่างๆ

เช่น ช่วยเหลือครอบครัวสมาชิกผู้เสียชีวิต รายละ 1,000 บาท โดยมีการปันผลให้ทุกเดือนมีนาคมของทุกปี

ส่วนเงินออมที่ออมกันทุกเดือน เดือนละ 10 บาทนั้น ปัจจุบันเก็บเป็นรายปี ปีละ 120 บาท โดยเงินที่ได้จะถูกนำมาปล่อยกู้ให้สมาชิกที่เดือดร้อนครั้งละ 1,000 บาท คิดดอกเบี้ย 40 บาทต่อการกู้ยืมหนึ่งครั้ง และต้องคืนก่อนการปันผล เพราะการกู้ยืมแต่ละครั้งจะทำได้ในช่วงนี้

สำหรับสินค้าของกลุ่มนี้ ถือว่าหลากหลายมาก ไม่ว่าจะเป็นเสื้อพื้นเมืองภูไท สไบ ผ้าถุง ผ้าพันคอ ผ้าคลุมไหล่ ผ้ามัดหมี่ และลายเก็บจก สามารถมาซื้อได้โดยตรงที่กลุ่ม

“บางครั้งอำเภอแกลงมาให้ไปออกงาน กลุ่มก็จะนำไปออกร้านให้ รวมไปถึงงานแสดงสินค้าต่างๆ เพราะปัจจุบันทางกลุ่มได้ไปรับรองให้เป็นสินค้า OTOP ของตำบลด้วย” เพ็ญพิศเล่า

ได้ทั้งเงินทั้งกล่อง และยังเป็น การสืบทอดภูมิปัญญาพื้นบ้านไปด้วย นับเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับชุมชนบนแนวทางที่มั่นคงจริงๆ

กลุ่มจักสาน หมู่ที่ 1

ตรงลานหน้าบ้านของ **ไครศรี โสภาคะยัง** ประธานกลุ่มเลื้อเย็บมือ หมู่ที่ 1 เป็นที่รวมตัวของเหล่าสุภาพบุรุษตั้งแต่วัยกลางคนจนถึงวัยชรา พวกเขามารวมตัวกันทำเครื่องจักสาน ซึ่งเป็นภูมิปัญญาที่พวกเขาสืบทอดต่อมาจากบรรพบุรุษ

ถนอม พลขำ ในฐานะประธานกลุ่มจักสาน เล่าที่มาของกลุ่มว่า จริงๆ แล้วเกิดพร้อมกับกลุ่มเลื้อเย็บมือ คือในปี 2549 โดยใช้สถานที่ตั้งแห่งเดียวกัน ซึ่งเหตุผลที่ทำให้กลุ่มนี้มี 2 เรื่องด้วยกัน คือเป็นการส่งเสริมคนชราในพื้นที่ให้มีกิจกรรมยามว่าง หรือมาพูดคุยกัน ส่วนเหตุผลหนึ่งคือ หลายคนทำผลิตภัณฑ์จักสานอยู่ก่อนแล้ว แต่ขายกันแบบสะเปะสะปะ คือไม่มีจุดศูนย์กลางในการขาย

แถมการตั้งราคาก็เป็นปัญหา เพราะบางคนตั้งแพงเกินไป เพราะฉะนั้นหากรวมตัวกัน นอกจากจะเป็นการส่งเสริมอาชีพในพื้นที่แล้วยังไม่เป็นการเอาเปรียบชุมชนอีกด้วย

สำหรับการรวมกลุ่มกันครั้งนี้ ก็ไม่แตกต่างกับกลุ่มเลื้อเท้าไदनัก คือสมาชิกทั้ง 24 คน มีการลงหุ้นคนละ 50 บาท เงินจำนวนนี้นำไปลงทุนซื้อไม้ไผ่ ดินกระต๊อบข้าว จากนั้นก็นำมาแบ่งกัน คนไหนอยากสานเป็นอะไรก็ทำ เพราะฉะนั้นที่นี่จึงมีสินค้าที่หลากหลาย ตั้งแต่กระต๊อบข้าว หวดนั่งข้าว กระหย่ง ข้องสำหรับใส่ปลา แงบสำหรับใส่กบ และสริง

ต่อมาผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 1 ในเวลานั้นคือ **เร้ง โสภาคะยัง** ได้ทำการขอเงินจากโครงการอยู่ดีมีสุขตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ได้เงินสนับสนุนมา 30,000 บาท โดยนำเงิน 20,000 บาท ไปซื้อไม้ไผ่ รวมไปถึงเครื่องรีด จักสานสำหรับสมาชิกทุกคน คู่ละ 200 บาท ที่เหลือนำมาใช้เป็นเงินหมุนเวียนภายในกลุ่ม

สำหรับการตั้งราคา จะมีราคากลาง สำหรับสินค้าแต่ละชิ้น เริ่มแรกให้เจ้าของงาน ตั้งราคามาก่อน จากนั้นสมาชิกจะช่วยกันดูว่า ถูกหรือแพงไป แล้วก็มากำหนดเป็นราคา มาตรฐาน หากใครไม่ยอมรับ ก็จะนำมา วางขายไม่ได้ ซึ่งสินค้าที่ทำมา ทางกลุ่มจะ รับซื้อไว้ จากนั้นก็นำมาขายในราคาบวกเพิ่ม 10 บาท ซึ่งกำไรตรงนี้จะไหลเวียนกลับเข้าสู่ กลุ่มอีกครั้ง

ในแต่ละปีจะมีการจัดสรรผลกำไรของกลุ่ม

โดยร้อยละ 30 จะแบ่งคืนสมาชิก ใครทำมาก ได้คืนมาก ทำน้อยได้คืนน้อย ร้อยละ 15 นำ เข้ากลุ่ม อีกร้อยละ 15 ปันผลหุ้น ร้อยละ 5 เป็นทุนสำรอง อีกร้อยละ 15 เป็นทุนช่วยเหลือ สมาชิกและครอบครัวของสมาชิกที่เสียชีวิต โดยแต่ละคนจะได้เงินช่วยเหลือรายละ 500 บาท และร้อยละ 20 สุดท้ายให้กรรมการและ คนขาย แต่ส่วนใหญ่จะคืนให้ผู้เฒ่าผู้แก่

“เราอยากให้ชุมชนมีรายได้ แล้วก็ต้องการ ให้สืบสานภูมิปัญญาของหมู่บ้าน ก็เลยคิด ระบบนี้ขึ้นมา ให้ลูกหลานได้รู้จักการสานไม้ไผ่ ผู้เฒ่าผู้แก่ก็เหงา รวมกลุ่มด้วยกัน เลยมี ความคิดว่าถ้ารวมกันแล้วขาย คงจะสร้าง รายได้พอสมควร” ประธานกลุ่มย้าปนิธาน

กลุ่มหย้าคา บ้านกุดผึ้งแดง

สม คำศรี

บุญเลี้ยง วิชัยโย

สุภาพ วิชัยโย

เวลาเอ่ยถึงหย้าคาหลายคนมองว่าเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ เอามาใช้ทำอะไรไม่ค่อยได้ แต่ด้วยภูมิปัญญาที่สั่งสมมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษทำให้ชาวบ้านหมู่ที่ 6 บ้านกุดผึ้งแดง นำวัสดุนี้มาสร้างงานที่มีประโยชน์และก่อให้เกิดรายได้กลับมาเลี้ยงครอบครัวด้วย

หนึ่งในผลิตภัณฑ์ที่ถือว่าเป็นไฮไลท์ของที่นี่เลยก็คือ 'โพหญ้า' โดย สม คำศรี ผู้เฒ่าของหมู่บ้านและประธานกลุ่มเล่าให้ฟังว่าแต่เดิมยังไม่มีกระเบื้อง สังกะสียังไม่แพร่หลายชาวบ้านส่วนใหญ่นำหย้าคา หย้าแฝกตัดให้ได้ขนาดสัก 70 เซนติเมตร แล้วนำมาถักร้อยเป็นตับๆ มัดให้แน่น แล้วนำไปใช้มุงหลังคา กันแดดกันฝน หรือบางคนก็ใช้สร้างกระท่อมสำหรับสัตว์ หรือเล้าหมู เล้าไก่ และยังสามารถใช้ประโยชน์ได้อีกสารพัด

ที่สำคัญโพหญ้านี้เป็นสินค้าที่ไม่มีต้นทุนอะไร อาศัยแค่แรงกายแรงใจ เพราะบางคนไป

ขอต้นหญ้ามาฟรีๆ บางทีก็ไปตัดตามป่าตามเขา โดยเฉพาะป่ายูคาลิปตัสยังมีเยอะ ซึ่งหมู่ที่ 6 มีวัสดุพร้อม และทำกันแพร่หลายค่อนข้างมาก

ทว่าปัญหาคือเมื่อต่างคนต่างทำ ต่างคนต่างขาย ราคาเลยไม่เท่ากัน มีการตัดราคากันบ้าง เกิดการเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ผู้เฒ่าจึงเกิดความคิดว่าน่าจะรวมกลุ่มกัน เพราะนอกจากจะทำให้สินค้ามีบรรทัดฐานเดียวกันแล้ว ยังตรงกับความต้องการของเทศบาล ที่อยากให้เกิดการรวมกลุ่มอาชีพ

บุญเลี้ยง วิชัยโย และ สุภาพ วิชัยโย วิทยากรประจำกลุ่มเพิ่มเติมว่า การรวมกลุ่มครั้งนี้ ไม่ได้มีการรวมหุ้นอะไรทั้งสิ้น แต่สมาชิกต้องเสียค่าธรรมเนียมแรกเข้า 20 บาท มีคณะกรรมการบริหาร 7 คน ปัจจุบันมีสมาชิกอยู่ 22 ชีวิต ทั้งหมดอาศัยอยู่หมู่ที่ 6

“เราช่วยขยายความรู้ไปสู่ชุมชน โรงเรียน

บ้านกุดผึ้งแดงเชิญไปสอนก็ไปให้ แล้วการรวมกลุ่มยังช่วยกำหนดราคาโพหญ้าที่แน่นอน ทุกวันนี้ขายดัดละ 25 บาท ผลิตขายเฉพาะช่วงฤดูกาลเก็บเกี่ยวคือ ช่วงเดือนพฤศจิกายน จนถึงพฤษภาคม” บุญเลี้ยงเล่า

ส่วนการกระจายสินค้านั้น เป็นลักษณะต่างคนต่างทำต่างขาย แต่ถ้าร้านใดหมด ก็จะมีการแนะนำให้ไปซื้อบ้านอื่น ถือเป็นการกระจายรายได้ให้ทั่วถึงทั้งหมู่บ้าน เพราะเฉลี่ยคนหนึ่งจะทำได้ประมาณ 500-600 ดับ แต่ถ้าเป็นคนที่ไม่ได้ลงนาอย่างตาสมแล้ว บางปีทำได้สูงถึง 700 ดับเลยทีเดียว โดยอายุการใช้งานของโพหญ้านี้อยู่ที่ประมาณ 3 ปี

แม้จะไม่ทันสมัยเหมือนใครเขา แต่ยามมองสีหน้าของคนในกลุ่ม ยามที่กำลังง่วนอยู่กับการจัดเรียงต้นหญ้าคาแล้ว ก็ให้รู้สึกถึงความสุขเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าใจ

กลุ่มทอผ้าลายเก็บจก หมู่ 7

หญิงสูงวัยหลายสิบชีวิต นั่งเย็บลายผ้ากันอย่างขะมักเขม้น ที่เบื้องหน้ามีเลื่อทอตัวงามเรียงรายอยู่เต็มไปหมด เมื่อเข้าไปพูดคุยและสัมผัสใกล้ๆ จึงทราบว่าพวกเธอกำลังเย็บขึ้นลายผ้าเหล่านี้เพื่อไปปะติดกับเลื่อเหล่านั้นเป็นเลื่อพื้นเมืองลายภูไทดั้งเดิม ของดีของเด่นประจำตำบล

เกือบ 30 ปีที่พวกคุณยายมานั่งทำเลื่อเย็บมือแบบนี้ ใครจะเชื่อว่าวันนี้เลื่อเย็บมือลายภูไทของคุณยายจะกลายเป็นชื่อเสียงเป็นหน้าเป็นตาของตำบล นำชื่อเสียงกลับมายังตำบลเล็กๆ แห่งนี้ไม่รู้สิ้น ตลอดจนรักษาวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิมของพวกเขาไว้อย่างยั่งยืน

กอง แสบงบาล ประธานกลุ่มทอผ้าลายเก็บจก เล่าให้ฟังว่า กลุ่มเริ่มต้นขึ้นเมื่อปี 2529 ด้วยแรงยุของพัฒนาชุมชนอำเภอ ที่อยากจะรวมกลุ่มชาวบ้านเพื่อทำกิจกรรม ซึ่งตอนนั้นพวกเธอมีความคิดที่จะใช้ภูมิปัญญาด้านการทอผ้าเพื่อสร้างรายได้ จึงได้มีการรวมกลุ่มกันขึ้น

เริ่มแรกมีสมาชิกอยู่ทั้งหมด 49 คน ส่วนใหญ่ทอผ้ากันเป็นทุกคนอยู่แล้ว เพราะตามความเชื่อของคนภูไทคือ หากผู้หญิงคนไหนทอผ้าไม่เป็นจะไม่มีผู้ชายมาขอ ทำให้ทุกคนต้องฝึกการทอผ้าทุกกระบวนการ ตั้งแต่ปลูกฝ้าย อ้าวฝ้าย เช็นให้เป็นเส้น ชุบน้ำข้าว เอมามาตากแดด เอมากวัก ขดใส่มือ ทำให้เป็นเครือ

แล้วก็ทอเป็นผืน จนสุดท้ายคือการตัดผ้า เป็นเลื่อภูไทโบราณ เลื่อภูไทประยุกต์ เลื่อเย็บมือ

“เริ่มต้นมีการลงหุ้น หุ้นละ 20 บาท คนหนึ่งถือได้ไม่เกิน 5 หุ้น ขณะเดียวกันยังได้รับเงินสนับสนุนจากภาคส่วนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอดีตพระภิกษุภานุพุทโธ ให้เงินช่วยเหลือ 2,000 บาท ซึ่งทางกลุ่มได้นำมารวมกับหุ้นเริ่มต้น แล้วนำไปซื้อฝ้ายเพื่อจัดสรรในกลุ่ม ขณะที่พัฒนาชุมชนอำเภอ โดย **ดร.นาใจ อุทรักษ์** ได้ช่วยสนับสนุนฝ้ายสำหรับทอผ้าเช่นกัน แถมยังช่วยหาตลาดให้ อย่างไรก็ตามดี การลงทุนครั้งแรกนั้นยังไม่มีกำไรผลออกมาให้สมาชิก เพราะถือว่าเป็นจุดตั้งต้นที่ทุกคนต้องช่วยเหลือกัน

จนกระทั่งต่อมา เมื่อระบบเข้าที่เข้าทาง กลุ่มจึงใช้วิธีรับซื้อคืนจากชาวบ้าน คือเอาไปทอเท่าไร ก็ส่งคืนมาเท่านั้น โดยมีการบวกลบกำไรไว้ในกระบวนการแล้ว เช่น ปัจจุบันทางกลุ่มนำผ้าให้สมาชิกคนละ 10 มัด ต้นทุน 1,500 บาท ชาวบ้านสามารถถักผ้าได้ประมาณ 31 เมตร ชาวบ้านก็นำไปขายคืนให้กลุ่ม เมตรละ 80 บาท เท่ากับชาวบ้านจะได้เงินคืนกลับมา 980 บาท ส่วนกลุ่มก็นำผ้าไปขายเมตรละ 90 บาท

นอกจากกระบวนการทอแล้ว กลุ่มยังมีการเย็บลาย โดยเฉพาะผ้าลายเก็บจก ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นของดีประจำกาฬสินธุ์ โดยทุกวันนี้ทางกลุ่มจะจ้างสมาชิกให้เย็บลายตัวละ 400 บาท ซึ่งโดยปกติแล้วเดือนหนึ่งสมาชิกจะทำได้

ลิม ยอดยศ

กอง แสบงบาล

ไตร แสงเพชร

ใจ สุขสว่าง

ประคอง นนทมาตย์

เฉลี่ย 3-4 ตัว และในกรณีที่สมาชิกขึ้นทรงเสื้อให้พร้อมเย็บลาย จะได้เงิน 520 บาท

สำหรับสินค้าที่ขายทุกวันนี้ **ไตร แสงเพชร** และ **ลิม ยอดยศ** สองกรรมการกลุ่มบอกว่า มีหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นเสื้อทอแขนสั้น ตัวละ 850 บาท เสื้อทอแขนยาวตัวละ 900 บาท มีสไบ ผ้าขาวม้า หมอน รวมไปถึงลายผ้าเก็บจก โดยสินค้าหลายชิ้นได้รับดาว OTOP ทั้งสไบแพรวา เสื้อเย็บภูไทได้ 4 ดาว ผ้าฝ้ายมัดหมี่ ผ้าห่มสี่ตะกอก และผ้าขาวม้าได้ 3 ดาว สินค้าทั้งหมดขายที่กลุ่ม รวมไปถึงออกงาน OTOP เทศบาลตำบล และโรงเรียนต่างๆ ยามมีงาน

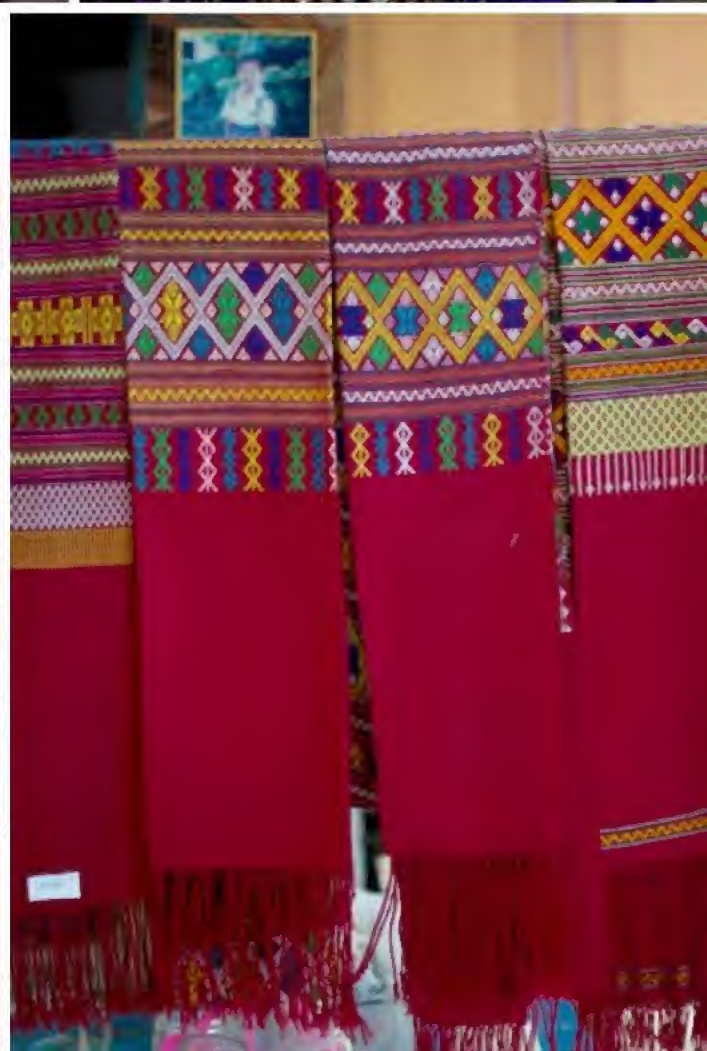
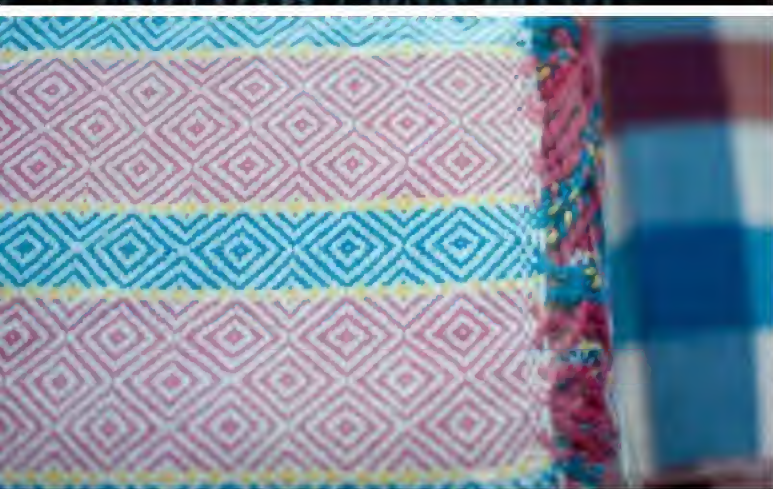
ขณะเดียวกันทางกลุ่มก็พยายามสร้างเครือข่ายพันธมิตรไปในหมู่บ้านๆ เพื่อพัฒนาและสานภูมิปัญญานี้ให้คงอยู่สืบต่อไป ไม่ว่าจะเป็นการจัดอบรมร่วมกับธนาคารออมสินให้ชาวบ้านทั้ง 12 หมู่บ้าน หมู่ละ 5-6 คน และ

ปัจจุบันก็มีหลายกลุ่มที่เติบโตไม่แพ้กลุ่มของยายกอง เช่น กลุ่มทอผ้าในหมู่ที่ 1

ปัจจุบัน กลุ่มทอผ้าลายเก็บจก บ้านเหล่าใหญ่ หมู่ที่ 7 มีสมาชิกอยู่ทั้งสิ้น 70 คน มีทุนหมุนเวียนอยู่ประมาณ 80,000 บาท มีการปันผลกระจายรายได้เป็นประจำทุกปี โดยแบ่งเป็นกรรมการร้อยละ 10 ผู้ขายสินค้าร้อยละ 25 ปันผลหุ้นร้อยละ 20 เป็นทุนสำรองร้อยละ 20 เข้ากองทุนสวัสดิการออมวันละบาทร้อยละ 10 เฉลี่ยคืนร้อยละ 10 และเป็นค่าสวัสดิการต่างๆ อีกร้อยละ 5

นอกจากนี้ยังมีการตั้งกลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต ซึ่งก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่ปี 2530 โดยสมาชิกกลุ่มทั้งหมดจะต้องฝากเงินเดือนละ 10 บาทต่อเนื่องกัน 5 ปี พอครบก็จะนำเงินต้นและดอกเบี้ยมาแบ่งสรรปัน จากนั้นก็เริ่มต้นออมใหม่ ซึ่งแม้จะไม่มีมีการต่อยอดเพิ่มเติม แต่ก็เป็นการกระบวนกรสร้างนิสัยการออมและการใช้เงินอย่างรู้คุณค่าได้เป็นอย่างดี

กลุ่มปุ๋ยอินทรีย์บ้านมะนาว

เชื่อเถอะว่า ใครๆ ต่างก็รู้ดีถึงโทษของปุ๋ยเคมีว่า ยิ่งใช้เยอะ ผลผลิตที่ออกมาก็จะยิ่งแย่ตามไปด้วย แถมถ้ากินผลผลิตที่ปนเปื้อนเข้าไปสะสมมากๆ ก็ส่งผลเสียต่อร่างกาย คนบ้านมะนาวกลุ่มหนึ่งซึ่งรู้ซึ่งในเรื่องนี้หลังจากได้สัมผัสดินแห่งกรังชาตาอาหารจึงเริ่มรวมกลุ่มเพื่อหาผลิตภัณฑ์ทดแทนสารเคมีโดยมี **สำรัส แสบงบาล** ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญ

“ข้าวที่กินก็เริ่มแข็งไม่อร่อยเหมือนวันวานด้วย มันถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยน” สำรัสว่า

ในช่วงนั้นเป็นจังหวะเดียวกับที่มีงบประมาณโครงการอยู่ดีมีสุขตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงเข้ามาพอดี ผู้ใหญ่บ้านเริ่มจัดระดมความคิดพร้อมให้ภาพว่า ทุกวันนี้ดินแย่ง ข้าวแข็ง ต่างจากเมื่อก่อนลิบลับ ฉะนั้นจึงนำนางบตรงนี้เข้ามาผลิตปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพอัดเม็ดขึ้นมาเสี่ยงแตกเป็นสองฝ่าย ด้วยส่วนหนึ่งมองว่าเกษตรเคมีนั้นสะดวก ไม่เปลืองเวลา

“ที่สุดเมื่อฝ่ายเห็นด้วยเป็นเสียงส่วนใหญ่ หมู่บ้านจึงได้นำงบประมาณทั้งสิ้น 300,000 บาท ตั้งคณะกรรมการขึ้น 14 คน มีชาวบ้านรวมกลุ่มเริ่มต้น 16 ครัวเรือน ไปอบรมที่อำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์ ดูวิธีการทำปุ๋ยอย่างละเอียด พอเสร็จกลับมาก็สร้างโรงเรือนซื้อเครื่องจักร เครื่องบด เครื่องร่อน เครื่องอัดเม็ด หมดเงินไปราวๆ 250,000 บาท ส่วนที่เหลือก็นำไปใส่ซื้อวัตถุดิบทำปุ๋ย” **บัวลา ไชยทอง** ประธานกลุ่มเกษตรอินทรีย์เล่า

ส่วนวิธีการทำปุ๋ยหมักนั้น **สัมฤทธิ์ เลิศศรี**

ปราชญ์ชาวบ้าน เล่าให้ฟังว่า ส่วนประกอบหลักๆ ก็มีขี้เปิด แกลบดำ ฟอสเฟต น้ำหมักรำ ปูนขาว และหัวปุ๋ยซึ่งเป็นสารเคมีอีกเพียงเล็กน้อย นำทั้งหมดใส่ผสมเข้าไป บดตีให้ละเอียด จากนั้นก็นำมาใส่เครื่องร่อน พอได้รียบร่อยก็นำมาบรรจุใส่ถุงป่านที่เตรียมไว้ ถุงละ 50 กิโลกรัม ราคาขายถุงละ 180 บาท ขายให้เฉพาะคนหมู่ที่ 3, 11 และ 12

มาภายหลังเมื่อกระบวนการต่างๆ ลงตัว คณะกรรมการจ้างคนมาช่วยผลิตเพิ่ม โดยให้ค่าจ้าง 40 บาทต่อ กระสอบ พร้อมกับตั้งราคาขายเงินสดกระสอบละ 280 บาท และ 290 บาท สำหรับผู้ที่ซื้อเป็นเงินเชื่อ โดยต้องจ่ายเงินภายใน 3 เดือนก่อนการปันผล

ส่วนรอบของการผลิตมีทั้งหมด 3 รอบ คือ เดือนมีนาคม เมษายน และพฤษภาคม กล่าวง่ายๆ คือก่อนเริ่มฤดูการเพาะปลูก โดยรอบหนึ่งใช้เงินลงทุนประมาณ 20,000 บาท ทำ 3 รอบ ได้ประมาณรอบละ 100 ถุง ขายให้บ้านมะนาวเป็นหลัก แต่ถ้าหมู่อื่นอย่างบ้านเหล่าใหญ่ หรือบ้านคำกั้งสนใจก็พร้อมขาย เพราะปุ๋ยตัวนี้สามารถนำไปใส่ได้ทั้งนาข้าวสวนยาง ไร่ อ้อย

ปัจจุบันกลุ่มปุ๋ยนี้มีสมาชิกอยู่ราวๆ 80 ครัวเรือน ทั้งหมดอยู่ในบ้านหมู่ที่ 3, 11 และ 12 มีเงินหมุนเวียนอยู่ราว 60,000 บาท มีระบบหุ้นส่วนที่ชัดเจน

“เรามีการลงหุ้น หุ้นละ 100 บาท คนละไม่เกิน 10 หุ้น โดยเงินกำไรสุทธิภายหลังหักต้นทุนทั้งหมดแล้ว ร้อยละ 30 แบ่งให้

สำรึส แสบงบาล

บัวลา ไชยทอง

สั้มฤทธิ เลิศศรี

คณะกรรมการ อีกร้อยละ 30 ปันผลให้สมาชิก ร้อยละ 20 ให้คนผลิตคนขายปุ๋ย ร้อยละ 10 เป็นค่าซ่อมแซมอุปกรณ์ และร้อยละ 10 สุดท้ายมอบเป็นสาธารณประโยชน์ เช่น ค่า น้ำมันเครื่องตัดหญ้า ถางป่าปีละ 3-4 ครั้ง ทำรั้วหมู่บ้าน หรือให้วัดบ้าง” บัวลาเล่า

นอกจากโครงการอยู่ดีมีสุขฯ แล้ว เกษตรกรจังหวัดเคยมาตรวจเยี่ยม ให้ กากน้ำตาลมา 3 แกลลอน และสารเร่งซูเปอร์ พด.2 ซึ่งเป็นจุลินทรีย์ในการย่อยสลาย อินทรีย์วัตถุอีก 10 ถุง ถือเป็นการช่วยลด ต้นทุนไปได้มากพอสมควร

อย่างไรก็ดี ต้องยอมรับว่าปุ๋ยอินทรีย์นี้ ยังต้องพัฒนาขึ้น เพราะชาวบ้านหลายคน ยังไม่ยอมใช้ เพราะไม่สะดวก เนื่องจาก ไม่สามารถนำไปฉีดพ่นได้เหมือนปุ๋ยเคมี ต้องเทลงในพื้นที่แต่ละจุด แต่ก็ถือว่าเป็น ก้าวอย่างสำคัญสำหรับเกษตรกรพึ่งพิง ตนเอง และเป็นแนวทางที่มีความยั่งยืน

กลุ่มเศรษฐกิจพอเพียง หมู่ที่ 7

ภายในรั้วบ้านของสมาชิกบ้านเหล่าใหญ่ หมู่ที่ 7 ส่วนมากนั้นมีพื้นที่สีเขียว เป็นพืชผักสวนครัว ที่กลายเป็นความโดดเด่นของบ้าน หมู่ที่ 7 จนใครต่อใครพากันมาขอความรู้ ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่บ้านของ **รำเพย สีลาลาด** ประธานกลุ่มเศรษฐกิจพอเพียง หมู่ที่ 7 ที่รอคอยถ่ายทอดแง่มุมที่น่าสนใจให้กับใครก็ตามที่ผ่านมายิ้มเยื่อน

เมื่อปี 2551 รำเพยได้มีโอกาสเข้าฝึกอบรมเศรษฐกิจพอเพียงกับ **พระมหาสุภาพ พุทธวิริโย** แห่งวัดป่านาคำ พร้อมกับเครือข่ายชาวบ้านในตำบลเหล่าใหญ่เป็นเวลา 5 วัน 4 คืน ที่แห่งนั้น ได้สอนให้ชาวบ้านเห็นถึงวิธีการปลูกพืช ว่าต้องทำอะไรถึงจะเหมาะสม

“เริ่มต้นให้ปลูกต้นกล้วยเป็นฟ้เลี้ยง เพราะกล้วยเป็นพืชอมน้ำ สามารถให้ผลได้ตลอดทั้งปี โดยแต่ละต้นให้ปลูกห่างกัน 2 เมตร ส่วนช่องว่างนั้นก็ให้ปลูกผักกาด พริก มะเขือ หรือที่ท่านนิยามว่าเป็นพืชปัญญาอ่อน เพราะต้องดูแลตลอดทั้งปี” รำเพยว่า

เมื่อกลับมาถึงบ้าน รำเพยก็เริ่มงานของตนทันที ด้วยการพัฒนาแปลงของตัวเอง จากแต่ก่อนที่ปลูกแต่หญ้า สำหรับเลี้ยงวัว เลี้ยงควาย ก็หันมาขุดหลุมปลูกกล้วย ประมาณ 100 หลุม และในแปลงนี้ ลงพืชหลากหลายอย่าง ทั้งไม้แดง ไม้ยางนา ไม้ประดู่ ไม้ประยูง ไม้สักทอง ผักหวาน มะเขือ ข่า ตะไคร้ ซึ่งแม้จะไม่ใช่อสูตรเดียวกับพระมหาสุภาพ แต่เป็นการ

ร่ำเพย สีธาราด

ประยุกต์ตามประสบการณ์ โดยเชื่อว่าเป็นการ
เลียนแบบวิถีธรรมชาติ

“ตอนแรกพ่อไม่เห็นด้วย คือเขาเคยอยู่
กรุงเทพฯ เลยมองว่าจะทำไปทำไม ซื้อเขาก็ได้
บางทีวัวมากินต้นกล้วยที่ปลูก แต่เราเห็นว่า
นี่เป็นการลดรายจ่าย คือเรากินเองเป็นหลัก
ที่เหลือก็แบ่งให้เพื่อนบ้านได้กิน แบ่งขายบ้าง
ยิ่งพวกพืชปัญญอ่อนอย่าง พริก มะเขือ
ผักกาด ผักหอม มันโตเร็ว เลี้ยงได้ไม่นานก็
กินได้แล้ว” แม่ร่ำเพยกล่าวถึงช่วงแรกของการ
เริ่มทำ ซึ่งเต็มไปด้วยเสียงคัดค้าน แต่ผลผลิต
ที่โตวันโตคืนก็พิสูจน์ให้เห็นว่า การตัดสินใจ
ในวันนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สูญเปล่า

กระทั่งในปี 2552 ทางเทศบาลตำบล
เหล่าใหญ่มีความคิดอยากให้ชาวบ้านรวมกลุ่ม
เศรษฐกิจพอเพียง จึงมอบหน้าที่ให้กอง
สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมมาช่วยจัดการ
โดยเริ่มต้นสนับสนุนการทำปุ๋ย มีการแจกถัง
น้ำหมัก กากน้ำตาล ต่อมาส่งเสริมเรื่องการ
เลี้ยงหมู โดยแบ่งให้พื้นที่ละ 2 ตัว โดยใน
ครั้งนั้นมีสมาชิกรวมกันได้ 75 คน และใน
แต่ละพื้นที่ ซึ่งปัจจุบันนับเป็น 6 พื้นที่ 12
หมู่บ้าน จะมีตัวแทนพื้นที่ละ 2 คน ทำหน้าที่
เป็นประธานและรองประธาน คอยประสานกัน
ไปมาระหว่างกลุ่ม ขณะเดียวกันทางเทศบาล
ก็มีการเชิญวิทยากรเข้ามาอบรม ไม่ว่าจะเป็น

**พระอาจารย์สุภาพ และอาจารย์สมภาร
วิเศษศรี** จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ซึ่งเชี่ยวชาญเรื่องทำปุ๋ย

แต่ละปีจะมีการประชุม 1 ครั้งเพื่อติดตาม
ความคืบหน้าของสมาชิกว่าสร้างผลงานไปถึง
ไหนแล้ว รวมไปถึงมีการแนะนำตลาดที่สมาชิก
สามารถนำสินค้าไปวางขายได้ เช่นที่
โรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราช กุฉินารายณ์
จะมีตลาดสุขภาพทุกเช้าวันศุกร์ ใครสนใจก็ไป
สมัครได้ โดยทีมไม้เลื้อย ซึ่งเป็นทีมสหวิชาชีพ
ที่นั่นจะส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาตรวจสอบความ
ปลอดภัยของแปลงผักที่ปลูก

ปัจจุบันกลุ่มเศรษฐกิจพอเพียงมีสมาชิก
เพิ่มขึ้นเป็น 80 ครัวเรือนแล้ว และมีโครงการ
ต่อยอดอีกหลายกิจกรรม เช่น โครงการ 1 ไร่
1 แสน ของผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งให้
ชาวบ้านเขียนโครงการเสนอว่าจะทำอะไร
ในแต่ละแปลง เพื่อจะมีรายได้ 100,000 บาท
ซึ่งแม้ว่าเคยจะเสนอโครงการไม่ผ่าน แต่จาก
ความพยายามคิด และทดลองทำ ก็ทำให้พื้นที่
เกษตรของไร่เพยมีความหลากหลาย ทั้งที่นา
ทั้งสวนยาง สวนผลไม้ บ่อเลี้ยงปลา เล้าหมู
เล้าไก่ ที่สำคัญกรมพัฒนาที่ดินยังมีโครงการ
จะทำศาลาหมอดินในพื้นที่นี้ด้วย เพื่อกระจาย
ความรู้เรื่องดินออกไปในวงกว้าง

หมูหลุม

บุญสถิต จิตจักร์

นอกจากการทำพื้นที่เศรษฐกิจพอเพียง แล้ว อีกหนึ่งกิจกรรมที่ทางเทศบาลตำบล เหล่าใหญ่ ได้ต่อยอดจากการอบรมของ พระมหาสุภาพ พุทธิวิริโย แห่งวัดป่านาคำ คือการเลี้ยงหมูหลุม

บุญสถิต จิตจักร์ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 9 บ้านโนนบุปผา เล่าให้ฟังว่า เป้าหมายสำคัญของการเลี้ยงหมูหลุมนี้ คือการนำขี้หมูมา ต่อยอดเป็นปุ๋ยสำหรับต้นไม้ที่จะปลูกในแปลง เกษตร อย่างไรก็ตามภายหลังการรวมกลุ่ม เมื่อปี 2552 เป้าหมายของการเลี้ยงหมูก็เริ่ม มีหลากหลายมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการ บริโภคในครัวเรือน การเพาะพันธุ์เพื่อส่งขาย

ในช่วงแรกเทศบาลสนับสนุนหมูพันธุ์ เหมยซานให้ โดยแบ่งกันไปใน 6 พื้นที่จาก 12 หมู่บ้านทั่วตำบล ซึ่งจะมีตัวแทนพื้นที่ละ 2 คน ทำหน้าที่เป็นประธานและรองประธาน คอย ประสานกันระหว่างกลุ่ม

“แต่ละกลุ่มจะให้ชาวบ้านในพื้นที่ ที่ประสงค์จะเลี้ยงหมูลงชื่อ ใครลงชื่อก่อนก็จะ ได้เลี้ยงก่อน และต้องจ่ายค่าสมัครสมาชิก 100 บาท โดยผู้เลี้ยงจะได้หมูตัวผู้ และหมูตัวเมีย อย่างละหนึ่งตัว โดยปัจจุบันหมู่ที่ 9 มีสมาชิก อยู่ 7 คน” บุญสถิตเล่า

สำหรับวิธีการเลี้ยงสำหรับหมู่ที่ 9 จะ แตกต่างออกไป คือเลี้ยงเฉพาะตัวเมียเท่านั้น ส่วนตัวผู้จะส่งขายเพื่อไปชำแหละ เพราะหมู พันธุ์เดียวกัน หากผสมพันธุ์กัน ลูกที่ออกมาจะ ไม่มีคุณภาพ โดยวงล้อของการเลี้ยงนั้น ผู้ใหญ่ อธิบายว่า พอหมูอายุได้ 8 เดือน ก็จะไปหา พ่อพันธุ์มาทับ ทับทีหนึ่งเสียค่าใช้จ่ายให้

เจ้าของหมูตัวผู้ประมาณ 200 บาท จากนั้น หมูจะอุมท้องอยู่ 4 เดือน คลอดออกมาครั้งละ 5-6 ตัว หลังจากนั้นอีก 4 เดือนต่อมา ก็ให้ทับ ใหม่ เป็นแบบนี้เรื่อย ๆ ไป ส่วนลูกหมูที่ได้มา จะเลี้ยงอยู่ประมาณ 1-2 เดือน แล้วนำไป ส่งขาย ส่งชำแหละได้ โดยทั้งนี้มีข้อแม้ว่า ลูกในคอกแรกจะแยกลูกหมูตัวผู้กับตัวเมีย ออกมา 1 คู่เพื่อส่งต่อให้สมาชิกที่รอคิวอยู่ใน ลำดับถัดไป

ส่วนราคาหมูในปัจจุบันนี้ ผู้ใหญ่บอกว่า แล้วแต่ขนาด แต่โดยมากคนจะนิยมลูกหมูอายุ 2-3 เดือน เพราะเนื้อจะนุ่มกว่า ตัวหนึ่งราคา ประมาณ 500-800 บาท ยิ่งหน้าเทศกาล ราคายิ่งสูง ส่วนหมูแก่ คนไม่นิยมกินเพราะ เนื้อเหนียว ที่สำคัญคือยิ่งเลี้ยงนาน ยิ่งเปลือง ราคาก็ยิ่งตก

“ระหว่างที่ลูกหมูกำลังเติบโต ผู้เลี้ยงต้อง คอยสังเกตหมูแต่ละตัวด้วยว่ารูปร่างเป็น อย่างไร เพราะบางตัวอาจจะเหมาะเป็นแม่พันธุ์ โดยมีวิธีการดูคือเป็นลูกหมูตัวใหญ่ ยาวกว่า เพื่อน ทั้งนี้แม่พันธุ์ตัวหนึ่งมีอายุการใช้งาน นาน 6-7 ปีเลยทีเดียว และหากแม่พันธุ์แก่ เกินไป ก็จะมีการส่งไปประเมินราคาเพื่อ ชำแหละต่อไป” ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 9 เล่า

สุดท้ายคือ ระบบการจัดการของกลุ่ม ใน กรณีที่ได้หมูครบตามตัวที่กำหนดไว้แล้ว ก็จะ ส่งหมูกลับคืนไปยังเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ ซึ่งเทศบาลจะนำไปเลี้ยงหรือจำหน่ายก็แล้วแต่ ความสะดวก แต่หากมีสมาชิกเข้ามาภายหลัง เทศบาลจะรับหน้าที่จัดหาพันธุ์หมูมาให้ เหมือนเดิม

สุขภาพดี ๆ ที่เราช่วยกันดูแล Health

แม้ตำบลเหล่าใหญ่ห่างจากโรงพยาบาล
สมเด็จพระยุพราชอุทุมพรราชินารายณ์ไม่ไกลนัก แต่การ
ดูแลสุขภาพพื้นฐานก็เป็นสิ่งที่ไม่สมควรมองข้าม
ซึ่งที่ตำบลเหล่าใหญ่เอง มีกระบวนการทำงานที่
เน้นจิตอาสา ให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการ
จัดการสุขภาพของตนเอง จากหนึ่งไปสู่ร้อย วันนี้
ที่ตำบลเหล่าใหญ่มีการจัดการสุขภาพที่ทั่วถึง และ
ยังคงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ศูนย์รวมน้ำใจคนเหล่าใหญ่ : กลุ่มไทยเหล่าใหญ่ ห่วงใยผู้ด้อยโอกาส

ปัญหาสุขภาพในชุมชนชนบทนั้น ลำพังเพียงโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) คงไม่อาจดูแลได้ทั่วถึง ในขณะที่กระบวนการของ อสม. ก็เป็นส่วนหนึ่งที่สามารถตอบโจทย์การเป็นหูเป็นตาให้ รพ.สต. อีกทางหนึ่ง ตำบลเหล่าใหญ่เห็นว่า สิ่งที่มีอยู่อาจไม่พอ คงจะดีกว่าถ้ามีกลุ่มองค์กรที่เข้ามาช่วยเหลือดูแลผู้ป่วย ผู้ด้อยโอกาสเต็มกำลัง

ต้นสายปลายเหตุนี้คือกลุ่มคนผู้มีอาการทางจิต ไม่สามารถออกสู่สังคม ต้องถูกล่ามโซ่อยู่กับบ้าน อีกส่วนหนึ่งคือเป็นโรคติดต่อร้ายแรง และเกิดเป็นความแค้นสังคม อยากแพร่โรคนี้สู่วงกว้าง อีกกลุ่มคือผู้ป่วยติดเตียง

ปานแก้ว แสบงบาล ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ ย้อนความให้ฟังว่า ในปี 2551 มีคนไข้จิตเวชอยู่คนหนึ่งไม่ยอมกินยา จนสามิทนไม่ได้ หนีไปมีครอบครัวใหม่ หลังจากนั้นอีกไม่นาน ยังกลับมาพาลูกหนีไป เพราะกลัวว่าแม่จะทำอันตราย เหลือเพียงเธอกับพ่อที่ตาบอดด้วยกัน 2 คน ต่อมาน้องชายเห็นท่าไม่ดี เลยแยกคุณพ่อออกมาอยู่กับตัวแทน แต่ทุกวันเธอยังต้องออกจากบ้านไปกินข้าวกับพ่อ

ปานแก้วซึ่งสังเกตมาพักใหญ่ พอปี 2552 ปีเดียวกับการยกฐานะเป็นเทศบาลตำบล เธอจึงชี้เป้าให้ **ฤทธิรงค์ ชองศิริ** นายกเทศมนตรี

ในเวลานั้นเห็นว่า พื้นที่มีปัญหาแบบนี้อยู่ และที่ผ่านมาเคยมีกรณีผู้ป่วยจิตเวชทำร้ายคนในครอบครัวจนตาย อดีตนายกฯ จึงสั่งให้สำรวจพื้นที่ว่า มีผู้ป่วยที่ขาดการดูแลต่อเนื่องมากน้อยแค่ไหน

“ความจริงที่พบก็น่าตกใจ มีคนป่วยถูกล่ามโซ่ คนพิการนอนตลอดจนเป็นแผลกดทับ คนเป็นโรคเอดส์ ผู้ป่วยเรื้อรัง สรุปรวบรวมได้แล้วได้ประมาณ 150 คน เลยมีการนิยามให้คนกลุ่มนี้เป็นผู้ด้อยโอกาสทางสังคม แต่เนื่องจากจำนวนนี้มีเยอะเกินไป จึงตัดคนที่มีฐานะ และครอบครัวยังคงอยู่ดูแลอยู่ หรือผู้ป่วยที่ไม่มีอาการรุนแรง ได้ยอดเหลือ 127 คน จากนั้นก็ทำเรื่องของบประมาณสนับสนุนไปยังสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างสุขภาพ (สสส.) ได้งบมาทั้งสิ้น 100,000 บาท”

ปานแก้วเล่า

เพื่อให้ทุกคนได้เห็นภาพที่ชัดเจนขึ้น ปานแก้วจึงเสนอความคิด โดยการเชิญคนกลุ่มใหญ่ ทั้งระดับบน ระดับล่างมาร่วมกันหารือ ทั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน พัฒนาชุมชน อำเภอ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล และทีมงานจากโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราช กุฉินารายณ์ ซึ่งมีกลุ่มสหวิชาชีพที่โดดเด่น ซึ่งรวมพยาบาลวิชาชีพ นักกายภาพบำบัด เภสัชกร วิศวกร วิศวกรในนาม ‘ทีมไม้เลื้อย’ ร่วมลงพื้นที่สำรวจปัญหาที่เกิดขึ้นทุกจุดในตำบล

ปานแก้ว แสงบาล

“เวลาออกเยี่ยม เราจะมี อสม. กับ ผู้ใหญ่บ้านประจำตามหมู่บ้านต่างๆ จากนั้น นายกเทศมนตรี ปลัดเทศบาล ผอ.กอง สาธารณสุขฯ พัฒนาชุมชน รวมไปถึงทีมไม้เลื้อย ก็จะออกเยี่ยมเพื่อดูว่าปัญหาคืออะไร แล้ว ทางทีมไม้เลื้อยก็จะเป็นผู้ประเมินว่าควรรักษา แบบไหน ต้องดูแลอย่างไร จากนั้นเราก็ ประกาศรับสมัครจิตอาสา จาก อสม. เพื่อทำ หน้าที่รักษาพยาบาล โดยทางทีมไม้เลื้อย จะเข้ามาเป็นพี่เลี้ยง เข้ามาดูแลปด้าห้ละ 2 ครั้ง คือที่ รพ.สต.เหล่าใหญ่ทุกวันจันทร์ และ รพ.สต.กุดผึ้งแดงทุกวันศุกร์” ปานแก้ว ขยายความ

ทั้งนี้ การรักษาจะมีการคอยดูอาการอย่าง

ต่อเนื่อง พร้อมฝึกอบบรมสมาชิกในครอบครัว ให้รู้จักวิธีช่วยเหลือผู้ป่วยไปด้วย โดยหาก ผู้ป่วยคนไหนอาการทุเลาและน่าไว้วางใจ ทาง โครงการจะคัดรายชื่อออกไป และใส่ชื่อผู้ป่วย คนใหม่เข้ามาแทน เพราะมีผู้ป่วยหรือคนพิการ เกิดขึ้นตลอด เช่น บางคนประสบอุบัติเหตุ บางครั้งเป็นโรคขึ้นมาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่ด้วยข้อจำกัดตามงบประมาณ ที่จัดสรร สำหรับการออกเยี่ยมเพียง 30,000 บาท ทำให้ต้องมีการหมุนเวียน กระจายโอกา สกันไป แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าทางกลุ่ม ไทยเหล่าใหญ่ฯ จะทอดทิ้งไปเลย เพราะยังม ีการแวะเวียนและตรวจเยี่ยมกลุ่มผู้ป่วยเก่า ตลอดเวลา เพียงแต่ไม่ได้อยู่ในงบรายจ่าย เเท่านั้นเอง

ศูนย์รวมน้ำใจคนเหล่าใหญ่ : กลุ่มจิตอาสาดูแลสุขภาพ

กลุ่มเหล่าใหญ่ ห่วงใยผู้ด้อยโอกาส มีข้อจำกัดของกลุ่มที่เกือบทั้งหมดเป็น ข้าราชการ จึงไม่สามารถระเวนดูผู้ป่วยได้ ทุกวัน อดีตนายเกษตรมนตรี ฤทธิรงค์ ชองศิริ เลยมมีความคิดว่า ควรจัดตั้งกลุ่มอีกกลุ่ม ขึ้นมารองรับและทำหน้าที่นี้โดยเฉพาะ และ บุคลากรที่ดูมีความเหมาะสมมากที่สุดก็คือ อาสาสมัครสาธารณสุข ซึ่งทำงานด้านนี้อยู่แล้ว

พิสมัย กุลเสนชัย ประธานกลุ่มจิตอาสา ดูแลสุขภาพ เล่าการทำงานของตัวเองว่า ก่อนที่จะเริ่มกลุ่ม ทางทีมไม้เลื้อย ซึ่งเป็นทีม สหวิชาชีพจากโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราช กุฉินารายณ์ ได้มาฝึกและอบรมอาสาสมัคร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการออกกำลังกาย ผู้ป่วย ดิตเตียงที่มีแผลกดทับจะทำอย่างไร ล้างแผล แบบไหน รวมไปถึงวิธีแนะนำครอบครัวในการ ดูแลผู้ป่วย เมื่ออบรมเสร็จแล้ว ทาง อสม. จะ ติดตามดูเป็นระยะ ในกรณีที่ผู้ป่วยจำเป็นต้อง ใช้อุปกรณ์เสริม เช่น เครื่องออกกำลังกาย ทางกลุ่มจะติดต่อไปยังเทศบาลตำบล

เหล่าใหญ่ เพื่อให้ช่วยประสานงานขออุปกรณ์ กับทีมไม้เลื้อยอีกต่อหนึ่ง

ทั้งนี้การตรวจเยี่ยมครั้งหนึ่ง อสม.จะไป เป็นคู่ ชายหนึ่งคน หญิงคนหนึ่ง เพื่อให้ สอดคล้องกับสภาพของปัญหา เช่น กลุ่มผู้ป่วย จิตเวช ต้องใช้ อสม.ดูแลตามเพศ และในวันที่ ทีมไม้เลื้อยเข้ามาร่วมขบวนการออกเยี่ยม ตามธรรมเนียมของคนภูไท ทาง อสม. จะเป็น ผู้นำทีมเข้าไป เพราะต้องให้เจ้าบ้านเข้าก่อน

“การเยี่ยมนี้จะต้องไปเยี่ยมทั้งครอบครัว เพราะเราถือว่าต้องดูแลทั้งครอบครัว ยิ่งถ้า เป็นคนไข้จิตเวชด้วยแล้ว โดยจะมีการประเมิน ว่า กลุ่มไหนต้องมาเยี่ยมแค่ไหน อย่างกลุ่ม แผลกดทับต้องมาเยี่ยมทุกวัน ผู้ป่วยจิตเวชที่ อาการไม่นิ่ง ไม่มีคนป้อนยา แบบนี้ก็ต้องมา ทุกวัน ยิ่งถ้าคนไหนที่คลุ้มคลั่งหนัก เราจะพา คุณหมอมารวดแล้วสั่งยาให้ พุดง่าย ๆ คือเรา เอาคนไข้ไปหาหมอไม่ได้ แต่เราเอาหมอมาให้ คนไข้ได้” ปานแก้ว แสบงบาล ผู้อำนวยการ กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เทศบาล ตำบลเหล่าใหญ่อธิบาย

พิสมัย กุลเสนชัย

ปัจจุบันกลุ่มมีจิตอาสาในการดูแลผู้ป่วยทั่วตำบลทั้งสิ้น 12 ชีวิต แบ่งเป็น อสม.ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลเหล่าใหญ่ 5 คน ดูแลใน 8 หมู่บ้าน และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลกุดผึ้งแดง 7 คนดูแลใน 4 หมู่บ้านที่เหลือ

การรักษาจะเน้นความต่อเนื่อง และเฝ้าดูอาการเป็นระยะๆ โดยข้อมูลทั้งหมดนี้จะมีการรวบรวม ก่อนส่งต่อไปยังเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่และทีมไม้เลื้อย เพื่อเป็นข้อมูลประเมินสถานการณ์ เช่น หากมีผู้ป่วยบางคน

ที่อาการหนักจริง ๆ แล้วต้องนำส่งไปยังโรงพยาบาล ก็สามารถดำเนินการได้รวดเร็ว โดยก่อนหน้านี้มีการส่งผู้ป่วยจิตเวชไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลจิตเวชที่ขอนแก่นแล้ว 3 คน ทุกคนอาการดีขึ้นตามลำดับ

“เห็นคนที่ครั้งหนึ่งเคยถูกญาติล่อลวงโซไว้ วันนี้สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ พุดคุยได้ ออกสู่สังคมได้บ้าง ก็เป็นความภาคภูมิใจของเราที่ได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องดีๆ แบบนี้” พิสมัยทิ้งท้าย

ศูนย์รวมน้ำใจคนเหล่าใหญ่ : กลุ่มเต็มรักเต็มบุญ

การดูแลรักษาผู้ป่วยในพื้นที่ให้กลับมา มีชีวิตที่เป็นปกติสุขถือเป็นสิ่งสำคัญ แต่จะ ทำอย่างไรให้เขามีที่ยืนในสังคมได้สำคัญ ยิ่งกว่า หลังก่อตั้งกลุ่มไทเหล่าใหญ่ ห่วงใย ผู้ด้อยโอกาส และกลุ่มจิตอาสาดูแลสุขภาพ แล้ว อดีตนายกเทศมนตรี **ฤทธิรงค์ ชองศิริ** เลยมีความคิดต่อเนื่องจาก ควรจะมีการสร้าง งานให้ผู้ด้อยโอกาสเหล่านี้บ้าง

ในที่สุดก็เกิดเป็นการรวมตัวกันของ คนพิการและผู้ป่วยจำนวน 127 คนขึ้น ในชื่อ ‘**กลุ่มเต็มรักเต็มบุญ**’ โดยใช้สัญลักษณ์

นกพิราบขาวพวงมาลัย โดยนกพิราบเป็น สัญลักษณ์ของความเป็นอิสระ ส่วนพวงมาลัย เป็นตัวแทนของการทำบุญ

อภิชัย พลหงส์ ประธานกลุ่มเต็มรัก เต็มบุญ ซึ่งเป็นคนพิการทางการเคลื่อนไหว เพราะเป็นโรคโปลิโอตั้งแต่กำเนิด เล่าให้ฟังถึง การรวมกลุ่มนี้ว่า เกิดขึ้นในปี 2552 โดย ในครั้งนั้นมีการจัดประชุม ณ เทศบาลตำบล เหล่าใหญ่ มีคนเข้าร่วมนับร้อยชีวิต โดยสาระ สำคัญคือการฝึกอาชีพคนพิการให้สามารถ เลี้ยงชีพ หรือทำประโยชน์ต่อสังคมได้บ้าง

“เราเริ่มระดมหุ้นกันในกลุ่ม หุ้นละ 40 บาท บวกกับค่าสมัครอีก 10 บาท เพื่อเป็นทุนรอนก่อนแรกในการตั้งกองทุน จากนั้นเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ช่วยสบทบให้อีก 3 ปี โดยปี 2552 ให้ 30,000 บาท ปี 2553 ให้ 10,000 บาท และปี 2554 ให้ 10,000 บาท เราเอาเงินที่ได้มาจัดอบรมอาชีพ เชิญวิทยากรจากโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลเหล่าสีแก้ว อำเภอห้วยผึ้ง จังหวัดกาฬสินธุ์ มาสอนการทำน้ายาล้างจาน สบู่เหลว” อภิชัยเล่า

หลายปีผ่านมา สินค้าเริ่มหลากหลายมากขึ้น วันนี้มีทั้งเสื้อยืด กระเป๋า ส่วนช่องทางการกระจายสินค้าก็คือฝากตามร้านค้าต่างๆ ในชุมชน โดยแบ่งค่าจำหน่ายให้ร้อยละ 20 แต่ส่วนมากหลายๆ ร้านจะไม่หัก เพราะถือเป็นการช่วยเหลือกัน

ในปีแรกมีคืนปันผลให้สมาชิก โดยนำกำไรมาหารแบ่งในสัดส่วนเท่ากันทุกคน แต่มาระยะหลัง ไม่มีการปันผลออกมาเป็นตัวเงินสดแล้ว เพราะประธานหันไปใช้วิธีการนำเงินรายได้สมทบเข้าไปในบัญชีกลุ่ม โดยปัจจุบันกองทุนมีเงินหมุนเวียนราวๆ 40,000 บาท

นอกจากการสร้างงานแล้ว การสร้างแรงบันดาลใจก็เป็นอีกสิ่งที่ทางกลุ่มให้ความสำคัญ

สำคัญ เพราะต้องยอมรับว่า ผู้ป่วยบางคนจิตใจห่อเหี่ยว ไม่ยอมรับว่าตัวเองป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยจิตเวช ขณะที่คนพิการเองก็มักไม่ช่วยเหลือตัวเอง ดังนั้นตัวประธาน ซึ่งเป็นคนพิการ และรองประธานที่เป็นผู้ป่วยจิตเวช ซึ่งปัจจุบันไปบวชแล้ว ถือว่ามีบทบาทอย่างมากในการเป็นต้นแบบ และทำให้การรักษาในพื้นที่ดำเนินไปได้ด้วยดี

“เราต้องกล้ายอมรับตัวเอง อย่างพี่ที่เป็นรองประธานเขาบอกเลยว่า ผมป่วย แล้วก็กินยาอย่างต่อเนื่อง ในที่สุดเขาก็ดีขึ้น ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข คนอื่นๆ ที่เป็นเหมือนกันก็เริ่มเห็นตัวอย่าง แล้วทำตาม” ประธานกล่าว

สำหรับแนวทางในอนาคต อภิชัยบอกว่า ยังคงต้องทำตัวให้เป็นแบบอย่าง และมีโครงการใหม่ที่เราเริ่มทำแล้ว คือการเลี้ยงปลาเลี้ยงกบ รวมไปถึงโครงการเพาะเห็ดซึ่งไปเข้ารับการอบรมมา และหากสำเร็จก็จะมีการพัฒนาเป็นกิจกรรมของกลุ่มต่อไป ซึ่งนับเป็นการสร้างศักดิ์ศรีและตัวตนของผู้ด้อยโอกาสให้มีที่ยืนในสังคมได้อย่างภาคภูมิใจ

สุขศาลาคำกั๋ง

บ้านหมู่ที่ 4 และ 10 บ้านคำกั๋ง ตั้งอยู่ห่างจากศูนย์กลางตำบลเหล่าใหญ่ ที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านกุดผึ้งแดง แต่ความที่เป็นหมู่บ้านใหญ่ จึงทำให้ที่นี่มีศูนย์บริการด้านสาธารณสุขอยู่ด้วย ภายใต้ชื่อ 'สุขศาลาคำกั๋ง' ซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ วัดหอคำ

ประมวล มูริกา อสม. หมู่ที่ 10 บ้านคำกั๋ง เล่าให้ฟังว่า ที่นี่เป็นศูนย์กลางของอาสาสมัครสาธารณสุขในหมู่ที่ 4 และ 10 เป็นหน่วยบริการสาธารณสุขมูลฐานซึ่งมีชาวบ้านจำนวนมากแวะเวียนมาหาตลอดทั้งวัน

แต่เดิมในปี 2535 ทั้ง 2 หมู่บ้านไม่ได้รวมตัวกันแบบนี้ ทำงานต่างคนต่างทำ ทว่าด้วยความที่ อสม. ที่นี่ไม่มีที่ทำงานที่เป็นเอกเทศ ต้องอาศัยบ้านผู้ใหญ่บ้านบ้าง บ้านสมาชิกบ้าง ในที่สุดจึงตัดสินใจมารวมตัวกัน โดยสุขาภิบาลมีงบให้หมู่บ้านละ 20,000 บาท รวม 40,000 บาท เพื่อจัดสร้างอาคาร โดยได้รับความอนุเคราะห์จากเจ้าอาวาสวัดหอคำให้พื้นที่มุมหนึ่งของวัดมาก่อสร้างใช้เวลาสร้างอยู่ 4 ปี แล้วเสร็จในปี 2539 แต่มาเปิดทำการจริงในปี 2541

สมใจ วุฒิสรา

นาง แสนพวง

จากนั้นต่อเติมอาคารเรื่อยมา โดยอาศัยเงินบริจาคของภาคประชาชนผ่านการทำผ้าป่าสามัคคี ปัจจุบันสุขศาลาค่ากั้งมีอาคารอยู่ 4 หลัง ใช้เป็นที่อยู่ร่วมกันระหว่างสาธารณสุขจังหวัด โรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราชกุฉินารายณ์ เทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ และประชาชนในพื้นที่

ขณะที่ นาง แสนพวง อสม.หมู่ที่ 10 อีกคนเสริมว่า ทุกวันนี้มี อสม.ประจำการอยู่ 29 คน มีการจัดเวรการทำงานที่ชัดเจน โดยช่วงกลางวันจะเป็นเวรของ อสม. ผู้หญิง ครึ่งละ 2-3 คน ส่วนผู้ชายจะอยู่เวรกลางคืนผลัดละ 1-2 คน โดยมีกิจกรรมหลักประมาณ 14-15 กิจกรรม แต่แบ่งใหญ่ๆ ได้เป็นงานปฏิบัติเชิงรุกและรับ

“เชิงรุกในที่นี้หมายถึงการออกเยี่ยมประชาชน ผู้ด้อยโอกาส ผู้ป่วยติดเตียง ส่วนเชิงรับคือการประจำการอยู่ที่นี่ เพื่อให้บริการปฐมพยาบาล ให้ความรู้แก่สตรีวัยเจริญพันธุ์ และตั้งครรภ์ การตรวจมะเร็งเต้านมด้วยตนเอง รวมไปถึงบริการนวดแผนไทย โดยที่นี้จะมีทั้งการอบ ประคบ นวดสมุนไพร โดยวันหนึ่งจะมีคนเข้ามาใช้บริการประมาณ

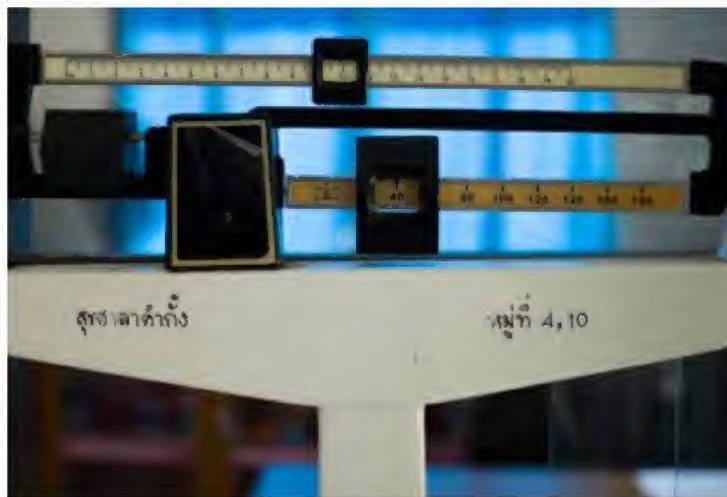
10-15 คน” นางว่า

นอกจากนี้สุขศาลาค่ากั้งยังส่งเสริมให้ชุมชนปลูกพืชสมุนไพร เอาผลผลิตมาจำหน่าย และยังทำลูกประคบส่งไปที่โรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราชกุฉินารายณ์ โดยสิ้นปีจะมีการแบ่งกำไรกัน ร้อยละ 80 มอบให้ อสม. ตามระยะเวลาการทำงาน และอีกร้อยละ 20 เป็นกองกลางสำหรับกิจกรรมอย่างอื่น

ไม่เพียงเท่านั้น ที่นี้ยังมีระบบเสียงตามสาย โดยจะมีการเปิดเพลง ด้วยแต่เดิมที่สุขศาลาค่ากั้งมีชาวบ้านมารวมตัวกันออกกำลังกาย แต่พอถึงหน้างานก็เงียบๆ ไปเพราะคนไม่มีเวลา ภายหลังไม่สานต่อ ก็เลยเงียบหายไป อสม.จึงวางชุดโกลายด้วยการเปิดเพลงเพื่อชักชวนให้ชาวบ้านออกกำลังกายที่บ้าน หรือที่ท้องนา

ที่สำคัญในช่วงเช้าเวลา 07.30 - 09.00 น. ของทุกวันทำการ อุดม ยลถวิล ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลกุดผึ้งแดงก็จะมาประจำการเพื่อตรวจชาวบ้านด้วย เพราะที่นี้อยู่ภายใต้การดูแลของรพ.สต.กุดผึ้งแดง นอกจากนี้ยังมีทีมไม้เลื้อย

ซึ่งเป็นสหวิชาชีพจากโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราชกุนินารายณ์ และองค์การแพทย์ไร้พรมแดน ซึ่งทำงานด้านโรคเอดส์มาตรวจร่างกายและให้ความรู้เป็นประจำทุกเดือนด้วย กระนั้น ผลงานที่ถือว่าสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ทีม อสม.ที่นี่ คือการเป็นแกนกลางในการขจัดโรคไข้เลือดออกให้หมดไปจากพื้นที่ โดยประมวลแล้วว่า ก่อนหน้านี้บ้านค้ำกั้งจะมีโรคไข้เลือดออกระบาดทุกปี ซึ่งการแก้ปัญหาคือใช้เครื่องพ่นหมอกควัน และทรายอะเบทโรยลงในน้ำ แต่ก็ไม่สามารถตัดวงจรอุปาทานนี้ได้ สุดท้ายในปี 2546 ทีมอสม.จึงปรึกษากับ ผอ.รพ.สต.กุดผึ้งแดง พร้อมตั้งกฎชุมชนขึ้นมา 6 ข้อ ประกอบด้วย

1. เจ้าของหลังคาเรือนต้องกำจัดลูกน้ำยุงลายด้วยตนเอง
2. เจ้าของหลังคาเรือนต้องเปลี่ยนน้ำทุก 7 วัน
3. เจ้าของหลังคาเรือนต้องอำนวยความสะดวกให้แก่ อสม. ที่จะมาตรวจทุกวันศุกร์ และคณะผู้ตรวจการ ซึ่งประกอบไปด้วยผู้นำชุมชน ประธาน อสม. เจ้าหน้าที่สาธารณสุข สุ่มตรวจเป็นประจำทุกเดือน
4. ถ้าหลังไหนตรวจพบลูกน้ำยุงลาย

ต้องเสียค่าปรับ 20 บาท แต่ถ้าเป็นบ้านของผู้นำ เช่น ข้าราชการ ผู้ใหญ่บ้าน หรือ อสม.ปรับหนัก 50 บาท

5. ถ้าหลังไหนตรวจพบลูกน้ำยุงลาย จะมีการประกาศผ่านเสียงตามสาย เพื่อเป็นการบอกกล่าวประชาชนว่าพื้นที่นี้ยังไม่ปลอดภัย

6. ถ้าเจ้าของหลังคาเรือนใดทำปฏิริยาไม่ดี เช่น ส่อเสียด ดูถูกผู้ที่มาตรวจสอบ อสม. มีสิทธิ์เสนอชื่อเจ้าของหลังคาเรือนให้นายอำเภอรับทราบ

หลังจากร่างกฎนี้แล้ว ก็นำไปถามในที่ประชุมประชาคมว่าเห็นด้วยไหม ปรากฏว่าทุกคนเห็นด้วยและดำเนินการตามอย่างเคร่งครัด ปรากฏว่าไข้เลือดออกหยุดระบาดทันที และเป็นอย่างนี้ต่อเนื่องมาอีก 9 ปี จนปี 2556 ที่ทีม อสม.อาจจะเผอเรอไปบ้าง ไข้เลือดออกจึงกลับมา ต้องกลับไปใช้วิธีพ่นหมอกควัน ทรายอะเบท หมดเงินไปเกือบแสนบาท ทางกลุ่มจึงทำประชาคมกันใหม่ว่าจะนำกฎชุมชนนี้มาบังคับใช้จริงจังอีกครั้ง ซึ่งประชาชนในพื้นที่ต่างยกมือสนับสนุนด้วยคะแนนเอกฉันท์ เพื่อให้บ้านค้ำกั้งกลับมาเป็นหมู่บ้านที่ปราศจากโรคไข้เลือดออกอีกครั้งหนึ่ง

การศึกษา
'วิชาชีวิต'
Education

การเติบโตนั้นมีอะไรมากกว่าแค่การศึกษา หากแต่เป็นการทดลอง เรียนรู้ สังคม ประสบการณ์ ซึ่งเพียงตำราอย่างเดียวไม่อาจทำให้เยาวชนเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ จำเป็นต้องมีกิจกรรมส่งเสริมประสบการณ์ควบคู่กันไป บ้างเล่นกีฬา บ้างช่วยพ่อแม่ทำงาน บ้างก็เป็นกิจกรรมส่งเสริมทักษะในโรงเรียน ทั้งหมดทั้งมวลผสมผสานกันอย่างลงตัว ถึงจะหล่อหลอมคนคนหนึ่งให้เต็มคนได้ และไม่แน่ว่า สิ่งที่อยู่นอกเหนือตำราเหล่านี้ อาจจะ เป็นอนาคตของพวกเขาก็เป็นได้ ใครจะรู้

สหกรณ์ โรงเรียนเหล่าใหญ่ฯ

วิชาความรู้เป็นสิ่งสำคัญ แต่ประสบการณ์ก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ที่โรงเรียนเหล่าใหญ่นาสนาตมตงเวทย์ มีกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก ผ่านระบบการเงินที่น่าสนใจ เพราะที่นี่มีสหกรณ์ตั้งอยู่ถึง 2 แห่ง แห่งหนึ่งเป็นสหกรณ์ร้านค้า ชื่อ ภูดิน ส่วนอีกแห่งเป็นสหกรณ์ออมทรัพย์ ชื่อ คนภู โดยแต่ละแห่งมีเงินหมุนเวียนในหลักแสนบาท

ปานทอง สุไชยชิต ผู้อำนวยการโรงเรียน ย้อนรอยให้ฟังว่า สหกรณ์ร้านค้านั้นเริ่มขึ้นก่อน ตั้งแต่ปี 2520 ทำหน้าที่เป็นร้านค้าสำหรับซื้อและขายสินค้าที่จำเป็นสำหรับนักเรียนและครู จนกระทั่งปี 2542 ที่เขาย้ายมาเป็นผู้อำนวยการเลยคิดว่าน่าจะมีการออมเพิ่มขึ้นมา เพื่อปลูกฝังให้เด็กรู้จักประหยัดอดออมเงินไว้สำหรับอนาคต

สหกรณ์ร้านค้าเปิดให้ทั้งเด็กและครูซื้อหุ้น หุ้นละ 10 บาท ไม่เกิน 200 หุ้น ส่วนสหกรณ์ออมทรัพย์จะใช้วิธีให้เด็กและครูเปิดบัญชีกับสหกรณ์ สามารถฝากออมได้ไม่จำกัด โดยไม่ได้มีการบังคับแต่อย่างใด

การบริหารงานของแต่ละสหกรณ์จะมีครูเป็นที่ปรึกษากลุ่มละ 5 คน และมีนักเรียนเป็นกรรมการ โดยสหกรณ์ออมทรัพย์มี 5 คน หมุนเวียนกันทำงานคนหนึ่งสัปดาห์ละ 3 วัน ส่วนสหกรณ์ร้านค้านักเรียนเป็นกรรมการ 11 คน เป็นพนักงานขายและตรวจนับสินค้าวันละ 2 คน ส่วนอีกคนเป็นพนักงานลงบัญชี

แต่ละสหกรณ์จะเปิดทำการเป็นกะ คือ ช่วงเช้า 07.00-08.00 น. และช่วงเที่ยง 11.30-12.30 น. โดยในส่วนของสหกรณ์ออมทรัพย์จะมีบริการฝากถอนเป็นหลัก ฝากขั้นต่ำ 5 บาท ฝากวันหนึ่งก็ครั้งก็ได้ โดยถ้าเป็นเด็กเล็ก บางทีครูประจำชั้นจะเป็นผู้รวบรวมเงินแล้วนำส่งให้สหกรณ์ออมทรัพย์ โดยเด็กและครูแต่ละคนจะมีสมุดบัญชีประจำตัวอยู่ และหากเด็กคนไหนจะถอนเงินต้องให้อาจารย์ที่ปรึกษากิจการลงชื่อรับรอง

“เราจะถามเหตุผลเด็กว่าจะถอนเงินไปทำอะไร บางคนก็บอกว่าครูให้ทำบุญแห่เทียนเข้าพรรษา ก็เลยถอน วันนี้ครูให้ซื้อสมุดแบบฝึกหัด บางคนก็ไปซื้อรองเท้าถุงเท้า คือต้องถามเหตุผลว่าสมควรหรือไม่ ถ้าไม่สมควรก็จะไม่อนุญาตให้ถอน แต่ถ้าสมมติผู้ปกครองลงมายืนยันว่าจะถอนด้วย แบบนี้ไม่ต้องถามเหตุผล เพราะเราเชื่อใจในผู้ปกครอง แต่ในกรณีที่นักเรียนเรียนจบ โรงเรียนจะบังคับให้ถอนหุ้นและเคลียร์บัญชีทั้งหมด” **รัศมิ์ โสภาคะยัง** หนึ่งในอาจารย์ที่ปรึกษาสหกรณ์ร้านค้า และเคยเป็นที่ปรึกษาออมทรัพย์มาก่อน อธิบาย

ขณะที่ **ยุพาพร ชองศิริ** อาจารย์ที่ปรึกษาสหกรณ์ออมทรัพย์ เล่าถึงการใช้จ่ายเงินของสหกรณ์ออมทรัพย์ ปัจจุบันสหกรณ์มีสินทรัพย์หมุนเวียนอยู่ที่ 936,441 บาท โดยในจำนวนนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วนตามความเหมาะสม

ยุพาพร ชองศิริ

ปานทอง สุไชยจิต

วิเศษ โสภาคะยัง

ฉวีวรรณ บาลศรี

ส่วนหนึ่งคือเงินสำรองที่อาจารย์ที่ปรึกษาจะกันไว้เพื่อบริการผู้ถอน ด้วยบางทีผู้ปกครองบางคนถอนเงินเป็นหมื่น ซึ่งจะมีการคิดดอกเบี้ยให้คนที่ออมประมาณร้อยละ 6 ต่อปี โดยทางโรงเรียนใช้โปรแกรมของโครงการยุทธศาสตร์กรคิดเป็นจำนวนเงินสำเร็จให้เลย อีกส่วนนำไปฝากธนาคารพาณิชย์เพื่อกินดอกเบี้ย

ส่วนสุดท้ายนำไปลงทุนต่อ โดยอนุญาตให้ผู้ปกครองของนักเรียนหรือครูที่มีบัญชีเงินฝากนำไปกู้ลงทุนได้ คิดดอกเบี้ยร้อยละ 12 ต่อปี เพดานสูงสุดต่อคนอยู่ที่ 40,000 บาท และต้องคืนก่อนปิดภาคเรียน เพราะช่วงนั้นจะมีการปันผล

“กำไรสุทธิแต่ละปี จะแบ่งเป็นทุนสำรองร้อยละ 40 ทุนขยายกิจการร้อยละ 25 ทุนการศึกษาสมาชิกร้อยละ 10 ค่าบำรุงโรงเรียนร้อยละ 10 และเป็นค่าตอบแทนคณะกรรมการอีกร้อยละ 15” ยูพาพรเล่า

ขณะที่สหกรณ์ร้านค้า **ฉวีวรรณ บาลศรี** อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ บอกว่า ปัจจุบันสหกรณ์นี้มีเงินหมุนเวียนอยู่ที่ 103,250.88 บาท โดยสินค้าในร้านจะเกี่ยวพันกับการศึกษา และสินค้าที่อยู่ในความต้องการของนักเรียนเอง โดยในช่วงปลายปีการศึกษาจะมี

การจัดสรรกำไรสุทธิให้ดังนี้ คือเฉลี่ยคิน ยอดซื้อ ร้อยละ 40 ปันผล ร้อยละ 30 ค่าตอบแทนกรรมการ ร้อยละ 15 ทุนสำรอง ร้อยละ 8 ทุนขยายกิจการ ร้อยละ 5 และ ค่าบำรุงโรงเรียน ร้อยละ 2

ทั้งนี้สหกรณ์ทั้ง 2 กลุ่ม รัศมีบอกว่าจะมีระบบการตรวจสอบที่เด่นชัด ตั้งแต่กรรมการและครูที่ปรึกษาจะมีการสับเปลี่ยนทุกปี แต่อาจจะมีบ้างสำหรับบางคนที่ทำงานดีเยี่ยมก็ได้รับโอกาสทำต่อ โดยสหกรณ์ร้านค้าจะใช้เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เป็นกรรมการ ส่วนสหกรณ์ออมทรัพย์จะใช้เด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ทำงาน เพราะเป็นงานที่ละเอียดกว่า ต้องใช้คนที่มีวุฒิภาวะพอสมควร

“ที่สำคัญในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจะมีการเรียนการสอนเรื่องสหกรณ์ด้วย การทำงานตรงนี้ ไม่ว่าจะเป็นกรรมการหรือผู้ฝาก-ถอน จึงเท่ากับว่าได้เรียนรู้เรื่องการเงินโดยปริยาย” ฉวีวรรณว่า

นับเป็นการเรียนรู้ที่ดี และรับรองประสิทธิภาพจากการได้ปฏิบัติงานจริง ทั้งยังส่งเสริมให้เด็กเข้าถึงการออม อันจะเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ชีวิตต่อไปในอนาคต

ศูนย์เด็กเล็กแสงส่องหล้า 9

ช่วงเช้าสายเที่ยงบ่าย เด็กๆ ร้องไห้
กระจองอแง เพราะพ่อแม่ต้องออกไปทำงาน
นอกบ้าน บางคนถูกปล่อยทิ้งให้อยู่กับปู่ย่า
ตายาย ด้วยเหตุนี้ ในปี 2524 ผู้นำหมู่บ้าน
และชาวบ้านจึงรวบรวมเงินทุน เพื่อตั้งศูนย์
เลี้ยงเด็กขึ้น โดยขอใช้สถานที่ของศูนย์สภา
ตำบล หน้าวัดหอไตร แต่การตั้งศูนย์นี้ไม่ใช่
เรื่องง่ายอย่างที่คิด ด้วยความไม่พร้อมของตัว
สถานที่ บุคลากร ตลอดจนการขาดหน่วยงาน
สนับสนุน ทำให้ศูนย์นี้ไม่อาจดำเนินการได้

กระทั่งปี 2527 ผู้นำและชาวบ้านไม่ละ
ความพยายาม ได้ทำการรื้อฟื้นศูนย์เด็กเล็กขึ้น
มาใหม่ โดยย้ายมาอยู่ที่มุมทางทิศเหนือของ
โรงเรียนเหล่าใหญ่วนาสถาสน์ดงเวทย์แทน
โดยได้รับงบประมาณจากโครงการสร้างงาน
ในชนบท 170,000 บาท ตั้งชื่อว่า “ศูนย์
พัฒนาเด็กเล็กบ้านเหล่าใหญ่” โดยมีทั้งกลุ่มผู้
ปกครองและครูอีก 2 คน เป็นอาสาสมัครคอย
ช่วยประคับประคองมาตลอดหลายปี ทว่า
ด้วยความที่งานนี้เป็นจิตอาสา ในที่สุดครูก็
ขอลาออกไป ทางคณะกรรมการศูนย์ซึ่ง
ประกอบด้วยกำนันและผู้ใหญ่บ้าน จึงหาจิต

อาสาทดแทน จนสุดท้ายได้จิตอาสามาร่วม
งาน 4 คน ในปี 2535

ยุพิน เจริญสุข รักษาการหัวหน้าศูนย์
พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนแสงส่องหล้า 9 ซึ่งเป็น
1 ใน 4 จิตอาสาชุดที่ 3 เล่าว่า ตอนนั้นในพื้นที่
ไม่มีศูนย์เด็กเล็กเลย และจำนวนเด็กก็มีเยอะ
มาก ราวๆ 70-80 คน ช่วงนั้นครูได้รับค่าแรง
จากเงินบริจาคของผู้ปกครอง จำนวน 700
บาท ส่วนอาหารกลางวันเด็กก็ไม่มีให้บริการ
ผู้ปกครองต้องห่อข้าวมาให้เอง กระทั่งช่วงปี
2540 นี้เองที่ศูนย์เด็กเล็กแห่งนี้ได้รับการ
สนับสนุนค่าตอบแทน ค่าอาหารกลางวัน และ
อาหารเสริม (นม) จากกรมพัฒนาชุมชน ทำให้
ครูจิตอาสามีรายได้เพิ่มขึ้นและมั่นคงขึ้น

“ในช่วงปี 2542 อาคารศูนย์เด็กเล็กเริ่ม
ผุพังตามสภาพ หลายคนหวั่นเกรงอันตราย
ที่จะเกิดกับลูกหลาน จึงขอสนับสนุนไปยัง
องค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าใหญ่ แต่ก็ไม่ได้
รับการตอบรับ ครูจึงปรึกษากับคณะกรรมการ
ศูนย์และผู้นำชุมชนว่าจะทำอย่างไรดี ในที่สุด
ทั้ง **กุลเสณชัย** ประธานคณะกรรมการศูนย์
พัฒนาเด็กเล็ก และคณะกรรมการศูนย์ ก็ได้

ทำโครงการเสนอเพื่อขออนุมัติงบประมาณ ในการสร้างอาคารศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก กราบทูลไปยังสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี หลังจากราชเลขาฯ นำความกราบบังคมทูลแล้ว ก็ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2543 ก่อนส่งเรื่องต่อไปยังชมรมแสงส่องหล้า ซึ่งทำกิจกรรมในเรื่อง เด็กด้อยโอกาสอยู่ให้ช่วยเหลือทางสนับสนุน” ยูพินเล่า

ที่สุด คุณหญิงสุภัทรา ดันติพิพัฒน์พงศ์ ประธานชมรมแสงส่องหล้าก็ให้ความอนุเคราะห์ด้วยการประสานงานและระดมทุน จนได้งบประมาณมา 300,000 บาท และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ก็ทรงพระราชทานนามให้ใหม่ว่า “ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียนแสงส่องหล้า 9” แต่ทั้งนี้ ก็ยังไม่เพียงพอต่อการสร้างอาคารให้ครบสมบูรณ์ ชาวบ้านหมู่ที่ 1, 7 และ 8 จึงช่วยระดมทุนอีกแรง ผ่านการทำผ้าป่าสามัคคี จนได้อาคารขนาด 3 ห้อง และช่วยกันพัฒนาขึ้น

เรื่อยๆ จนสมบูรณ์พร้อมในปี 2545

การถือกำเนิดของศูนย์เด็กเล็กแห่งนี้ได้จุดประกายให้เกิดการพัฒนาศูนย์ต่างๆ อีกหลายแห่ง จนทุกวันนี้มีศูนย์เด็กเล็กอยู่ในตำบลเหล่าใหญ่ถึง 6 แห่งด้วยกัน

“ปี 2547 ตามนโยบายของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ศูนย์เราได้รับการถ่ายโอนมาอยู่ภายใต้การดูแลขององค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าใหญ่ ซึ่งทางกรมฯ อุดหนุนงบประมาณอาหารกลางวัน นม สื่อการเรียนการสอน รวมไปถึงเงินเดือนของครูด้วย ขณะเดียวกันทาง อบต.ก็ช่วยซ่อมแซมอาคารที่ผุพังตามกาลเวลา” ยูพินเล่า

ปัจจุบันศูนย์ฯ แห่งนี้มีเด็กอยู่ในการดูแล 51 คน จาก 3 หมู่บ้าน แบ่งเด็กออกเป็น 3 ระดับคือ ปฐมวัย 2 ขวบ เตรียมอนุบาล 1 วัย 3 ขวบ และเตรียมอนุบาล 2 วัย 4 ขวบ โดยวิธีการสอนและการดูแลจะต่างกันไป หากเป็นปฐมวัย ส่วนมากจะมีปู่ย่าตายายเข้ามาช่วยดูแลในเบื้องต้น เพราะเด็กยังไม่คุ้นกับครู

กิจกรรมไม่มีอะไรมาก หลักๆ จะให้เล่น
ของเล่น ส่วนเตรียมอนุบาล 1 เริ่มมีการสอน
ขีดเขียน และเตรียมอนุบาล 2 สอนเขียนตาม
เส้น สอนการอ่านหนังสือ ก. ข. ค.

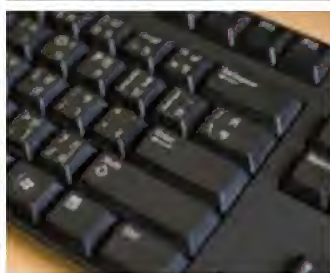
ขณะเดียวกัน ผู้ปกครองก็ยังมีส่วนในการ
ช่วยเหลือ และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็น
ด้านการเงิน เพื่อปรับปรุงซ่อมแซมอาคาร
มีการชักชวนประชาชนชาวบ้านมาอ่านหนังสือ
นิทานให้เด็กฟัง มีการส่งเสริมให้เด็กปลูก
พืชผักสวนครัว ทั้งบวบ ฟักทอง ต้นกล้วย เพื่อ
ให้เขาช่วยเหลือตัวเอง และล่าสุดทางสำนักงาน
กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
ได้จัดโครงการธนาคารหนังสือ เพื่อส่งเสริม
การอ่าน พร้อมมีการอบรมครูและผู้ปกครอง
ว่าจะอ่านหนังสือให้เด็กฟังอย่างไรถึงจะ
เหมาะสม ขณะที่ครูเองก็มีการแบ่งบการเรียน
การสอนไปซื้อหนังสือบ้าง ผู้ปกครองบริจาคบ้าง

คงจะไม่ผิดนักหากบอกว่า ศูนย์เด็กเล็ก
แห่งนี้เกิดขึ้นมาจากความร่วมมือไม่ว่างมือของ
คนในชุมชนอย่างแท้จริง

ศูนย์ ICT โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 35

เมื่อ 7-8 ปีที่แล้ว คำว่าอินเทอร์เน็ตเป็นที่คุ้นเคยสำหรับคนในเมืองใหญ่ แต่คนในชนบทมีน้อยคนนักที่เข้าถึง ครั้นเมื่อมีโอกาสโรงเรียนไทยรัฐวิทยา 35 (คำกั้ง) จึงไม่รีรอที่จะนำสื่อการเรียนรู้ไร้พรมแดนนี้เข้ามาในพื้นที่

กำจิต คะโยธา ผู้อำนวยการโรงเรียนไทยรัฐวิทยา 35 คนปัจจุบัน และ **รัตนชิต ศรีหลัง** ครูชำนาญการพิเศษ เล่าว่าเมื่อปี 2550 โรงเรียนได้รับการประเมินจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ซึ่งมีข้อเสนอแนะว่าควรจะพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศขึ้น

สวส์ดี กุลกั้ง ผู้อำนวยการโรงเรียนในเวลานั้นก็เห็นดีด้วย ประจวบกับทางโรงเรียนไทยรัฐวิทยามีเครือข่ายอยู่ทั่วประเทศ จึงสบโอกาสในการประชุมระดับผู้บริหารของมูลนิธิโรงเรียนไทยรัฐวิทยาทั้ง 101 โรง จนได้เสนอความคิดเรื่องศูนย์ไอซีทีในโรงเรียนต่อ **วิเชียร โพชนุกูล** เลขาธิการมูลนิธิฯ ซึ่งก็มี

การประสานต่อไปยังกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จนกระทั่ง 3 ปีถัดมา โรงเรียนก็ได้รับแจ้งจากกระทรวงว่าจะมาติดตั้งศูนย์เรียนรู้ไอซีทีโดยชุมชนให้

ตามเงื่อนไขของกระทรวงฯ ระบุว่าศูนย์นี้ไม่ใช่ของโรงเรียนเท่านั้น แต่เป็นศูนย์การเรียนรู้ของชุมชน โดยมีการระบุพื้นที่ของห้องว่าต้องมีขนาด 6x8 เมตรเป็นอย่างน้อย มีเจ้าหน้าที่คอยดูแลอยู่เสมอ ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็คือครูรัตนชิตนั่นเอง

“ผมต้องเข้าอบรม 6 วัน เกี่ยวกับการดูแลเครื่องและการให้บริการ ขณะที่ทางโรงเรียนตัดสินใจแบ่งครึ่งพื้นที่ห้องสมุดเดิมเพื่อสร้างเป็นศูนย์ไอซีทีจนได้รับการส่งมอบคอมพิวเตอร์ให้ 15 เครื่อง พร้อมกับมีการจัดอบรมคนในพื้นที่จำนวน 75 คน โดยเชิญผู้นำในชุมชนทั้งตำบลมาเข้าร่วมอบรม ขณะที่เทศบาลตำบลเหล่าใหญ่มีงบอุดหนุนให้ศูนย์นี้ 10,000 บาท” รัตนชิตเล่า

กำรจัด คะโยธำ

รัตนชิต ศรีหิลัง

ปัจจุบัน ศูนย์ไอซีทีนี้ เปิดบริการทุกวัน หากเป็นคนนอกโรงเรียนคิดค่าบริการ ชั่วโมงแรก 8 บาท สองชั่วโมง 15 บาท อย่างไรก็ตามก็ต้องยอมรับว่า ในช่วงแรกยังมี ปัญหาขลุกขลักหลายประการ ไม่ว่าจะเป็น ปัญญาชนอินเทอร์เน็ตที่ยังไม่ค่อยดี มาช่วงหลัง ดีขึ้นหน่อยเพราะทีโอทีเข้ามาตั้งเสาให้ ทำให้ เด็กได้เรียนรู้ และฝึกใช้อินเทอร์เน็ตอย่าง สร้างสรรค์

ตัวอย่างที่เห็นชัด ก็คือโครงการพัฒนา การอ่านด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ในปี 2554 ซึ่งเป็นโครงการส่งเสริมให้เด็กสร้างงานผ่าน โปรแกรมไมโครซอฟท์พาวเวอร์พอยต์ ซึ่ง โครงการนี้ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงาน ส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และพัฒนา คุณภาพเยาวชนในวงเงิน 50,000 บาท มี การพัฒนาต่อเนื่องมาเป็นลำดับ จนปี 2556 ครูรัตนชิตในฐานะผู้แทนก็ได้รับรางวัล OBEC AWARD หรือรางวัลทรงคุณค่า สพฐ. ชนะเลิศ เหรียญทอง ซึ่งมอบรางวัลให้แก่ผลงาน

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เรื่อง 'กลุ่มประเทศ อาเซียน'

"ตอนนี้เด็กๆ เชี่ยวชาญเรื่องพาวเวอร์พอยต์ มากเวลาไปรวมกลุ่มทำอี-บุ๊คก็ได้รางวัลกลับมา ตลอด อย่างล่าสุดมีการแข่งขันในกลุ่มโรงเรียน ไทยรัฐวิทยา ก็ได้รางวัลชนะเลิศ เวลาคนมา ดูงาน อย่าง สสส. เด็กก็สามารถสร้างงานให้ดู ได้เลย เป็นการดึงความรู้มาทำเป็นเรื่อง เป็นราว" ครูรัตนชิตกล่าว

ขณะที่ชุมชนและท้องถิ่น ถึงจะไม่ได้ ใช้บริการมากนักเมื่อเทียบกับนักเรียน แต่ ที่ผ่านมามีทั้งเทศบาลหรือภาคีเครือข่ายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มอาชีพต่างๆ ที่อยากจะนำเสนอ ผลงานของตัวเอง ก็ได้เข้ามาใช้ศูนย์แห่งนี้ใน การพิมพ์งาน พิมพ์เอกสารสำคัญอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลัง เมื่ออินเทอร์เน็ตเริ่ม เข้าถึงพื้นที่มาก อัตราการมาใช้บริการที่นี้จึง น้อยลงไปด้วย แต่นั่นก็ไม่สำคัญ เพราะ กลุ่มเป้าหมายอย่างเด็กในโรงเรียนยังคงได้ เรียนรู้อย่างเต็มที่

วัฒนธรรมดี... ชีวิตก็ดีตาม Culture

ตำบลเหล่าใหญ่โดดเด่น
ด้วยวัฒนธรรมภูไท ซึ่งชาวบ้าน
ที่นี่ก็ภูมิใจในความเป็นคนภูไท
และพยายามอย่างยิ่งที่จะรักษา
วัฒนธรรมของตัวเองให้คงอยู่
ไปชั่วลูกชั่วหลาน

สภาวัฒนธรรม

ถึงตำบลเหล่าใหญ่จะมีความโดดเด่นด้านวัฒนธรรมภูไทซึ่งสืบสานมานานหลายช่วงอายุคน แต่ด้วยกระแสโลกาภิวัตน์ที่ไหลบ่าเข้ามาจากภายนอกได้สร้างความสั่นสะเทือนไปพอสมควร

ฉะนั้นเมื่อกระทรวงวัฒนธรรมมีแนวทางให้จัดหัตถ์ต่างๆ จัดตั้งสภาวัฒนธรรมขึ้นตามพระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ พุทธศักราช 2553 และให้ตั้งไล่มาจนถึงระดับอำเภอ และตำบลด้วย เทศบาลเหล่าใหญ่จึงตอบรับแนวคิดทันที โดยสภาวัฒนธรรมได้รับการอุดหนุนงบประมาณรายปีจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จากงบในส่วนของวัฒนธรรม การศึกษา และพัฒนาคุณภาพชีวิตไม่เกินร้อยละ 3 ของงบประมาณทั้งหมด

“คิดเป็นตัวเงินก็ตกขาวแสนกว่าบาทต่อปี” พรพรรณ แก้วคำภา ปลัดเทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ ว่า

กระนั้นก่อนหน้านี้มีนโยบายของรัฐบาล เรื่องการจัดตั้งสภาวัฒนธรรม ที่นี้เองก็มีการ

สนับสนุนในรูปแบบขององค์กรเช่นกัน แต่ยังไม่เด่นชัดเท่า คือมีการเชิญคนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ขอแรงจากชุมชน อย่างกิจกรรมที่ถือเป็นหมุดหมายสำคัญคือกิจกรรมลงช่วงเช่นฝ้าย ซึ่งมีการใช้พื้นที่ลานโล่งให้คนหนุ่มคนสาวได้มีโอกาสพบปะเจอะเจอกัน

ทั้งนี้เมื่อเกิดสภาวัฒนธรรม บทบาทก็มีความชัดเจน โดยนอกจากจะส่งเสริมความรู้ด้านวัฒนธรรมแก่คนในพื้นที่แล้ว **เพ็ญศรี นิลสม** ผู้ช่วยนักวิชาการศึกษา เทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ เล่าว่า สภาวัฒนธรรมยังต้องเข้าไปช่วยจัดงานต่างๆ

“โดยเฉพาะในงานบุญ 12 เดือน ไม่ว่าจะเป็นงานบุญเดือนสี่ หรืองานบุญพระเวส ซึ่งในงานบุญที่จะมีการสวดเทศน์มหาชาติเรื่องพระเวสสันดรให้จบภายในวันเดียว งานบุญบั้งไฟ ซึ่งจัดช่วงเดือนหก โดยบางปีเทศบาลก็เป็นผู้อุดหนุนเรื่องงบประมาณ แต่ในปี 2558 นี้ได้ทำข้อตกลงกับอำเภอภูผินารายณ์” เพ็ญศรีขยายความ

นอกจากนั้นยังมีงานลงช่วงเข็นฝ้าย เข้าพรรษา ออกพรรษา บุญข้าวจี๋เดือนสาม บุญคุ้มข้าว ซึ่งเทศบาลเข้าไปเป็นส่วนหนึ่ง หรือพิธีกวนข้าวทิพย์ ที่พนักงานเทศบาลจะมีการเรียไรเงิน ซื้ออุปกรณ์ไปทำบุญร่วมกัน ถือเป็นความร่วมมืออย่างดีระหว่างประชาชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ทั้งนี้เป้าหมายของสภาวัฒนธรรม ก็เพื่อให้วัฒนธรรมยังคงได้รับการสืบทอดอย่างถูกต้องตามประเพณี เพราะเมื่อก่อนเวลาชาวบ้านไปทำงานต่างถิ่น เมื่อกลับเข้ามาก็มักจะเอาวัฒนธรรมถิ่นอื่น ติดเข้ามาด้วย ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมเปลี่ยนรูปไป นี่ยังไม่รวมไปถึงวัฒนธรรมจากโลกาภิวัตน์ผ่านสื่อต่างๆ

จากการส่งเสริมวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง ทำให้เทศบาลตำบลเหล่าใหญ่ ได้รับรางวัล อปท. ดีเด่นด้านวัฒนธรรมของจังหวัด กาฬสินธุ์ จากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ถึง 2 ปีซ้อน คือในปี 2555 และ 2556 ยืนยันถึงความสำเร็จในการส่งเสริมวัฒนธรรมให้ยังคงอยู่ในพื้นที่นี้ด้วยความมั่นคง

วงดนตรีภูไท

ธาดา ลัทธิ

ชัยวัฒน์ ใจศิริ

อายุวัฒน์ คนใจบุญ

ยามเย็นของวันที่เดินทางไปถึงนั้น ทางเทศบาลได้ดัดแปลงลานว่างหลังอาคารเทศบาลให้เป็นลานกิจกรรม มีเวทีพร้อมพระอาทิตย์ยังไม่ทันตกดี เยาวชน 6 ชีวิตกำลังบรรเลงเสียงเพลงให้เราให้คนเข้าร่วมงาน คนพื้นถิ่นหลายคนเปลี่ยนชุดที่สวมใส่เป็นชุดพื้นเมืองภูไท บรรยากาศโดยรอบสนุกสนานรออีกไม่นานแขกจากต่างถิ่นที่เดินทางมาร่วมเรียนรู้พื้นที่ตำบลเหล่าใหญ่ก็จะมาพร้อมหน้าทีลานแห่งนี้

ย้อนกลับไปเมื่อเดือนสิงหาคม 2554 เด็กหนุ่มชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนาม **อายุวัฒน์ คนใจบุญ** ลูกหลานภูไทแท้ๆ ซึ่งมีความสนใจในเสียงดนตรีพื้นถิ่นเป็นทุนเดิม ได้ชักชวนเพื่อนฝูงอีก 3 คนให้ลองหาประสบการณ์ชีวิตด้วยเห็นว่าในช่วงนั้นที่ตำบลเหล่าใหญ่มีวงดนตรีของผู้เฒ่าผู้แก่ ซึ่งมักจะแสดงในงานประจำปีต่างๆ จึงเข้าไปฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณตาเหล่านั้น ฝึกไปฝึกมาจนชำนาญ

“คุณตาให้เครื่องดนตรี ทั้งกลองพิน กลองโซโล่ พวกเราจึงรวมตัวเป็น ‘วงกลองยาว’ ซ้อมกันแถวบ้านหลังเลิกเรียนทุกวัน จนมีคนสนใจเพิ่ม ขอร่วมผสมโรงด้วย สมาชิกจึงออกเอยขึ้นเป็น 12 คน มาจากทั้งหมดที่ 1, 7 และ 8” อายุวัฒน์เล่า

เมื่อเป็นที่รู้จักของผู้คนในตำบล ประกอบกับวงผู้เฒ่าเริ่มโรยราขอวางมือพร้อมยกเครื่องดนตรีให้ลูกหลานหมด บรรดาผู้ที่สนใจทั้งหน่วยงานรัฐ เอกชน หรือประชาชนในพื้นที่ที่ต้องการจัดงานบุญ งานบวช งานแต่งเลยเปลี่ยนมาใช้บริการน้องๆ กลุ่มนี้แทน

เพลงที่เล่นส่วนใหญ่เป็นเพลงภูไทแท้ๆ ทั้งลายรำภูไท ลายเซิ้ง ลายแมลงภู่ออดมดอก โดยงานแรกที่ถือเป็นการประเดิมเปิดตัว เป็นงานบุญประเพณีช่วงปลายปี 2555 ได้ค่าจ้างมา 2,000 บาท

“เวลาไปเล่นได้เงินมา หักค่าเดินทาง เอาเข้ากองกลางส่วนหนึ่ง ที่เหลือจะแบ่งให้สมาชิกเท่าๆ กันทุกคน” หัวหน้านางว่า

วงมิงงานเข้ามาเรื่อยๆ ทั้งในพื้นที่เอง และนอกพื้นที่ เฉลี่ยเดือนหนึ่ง 7-10 งาน สำหรับค่าใช้จ่ายนั้น หากอยู่ในพื้นที่ก็ยังคงราคาเดิม แต่ถ้านอกพื้นที่ก็ต้องบวกค่าน้ำมันเพิ่มเข้าไปอีกหน่อย เพราะทุกวันนี้วงมีรายจ่ายเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะเครื่องดนตรีที่ต้องซื้อเต็มตลอด ไม่ว่าจะเป็นพินหรือแคน

วันนี้วงกลองยาว มีสมาชิกอยู่ที่ 17-18 คน ส่วนใหญ่เรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาแล้ว แต่บางส่วนโดยเฉพาะรุ่นบุกเบิกอย่างอายุวัฒน์ เพิ่งเรียนจบกัน

“ส่วนตัวก็คงจะได้เวลาพักแล้ว เพราะต้องไปเรียนต่อระดับปริญญาตรีในเมือง จำเป็นต้องส่งต่อให้รุ่นถัดไป ก็มี ธาดา ลัทธิ นักเรียน กศน.ตำบลเหล่าใหญ่ และ ชัยวัฒน์ ใจศิริ นักเรียน ปวช.ปี 1” อายุวัฒน์เล่าพลางชี้ไปที่น้องทั้งสองคน

เรียกว่าความคิดดี ทำดี ทั้งยังได้แรงสนับสนุนจากผู้ใหญ่ใจดีแบบนี้ ก็ยังเป็นการการันตีว่าวงดนตรีของน้องๆ เยาวชนกลุ่มนี้ และดนตรีพื้นบ้านของชาวภูไทจะได้รับการสืบทอดต่อไปอีกนานแสนนาน

พักผ่อน หย่อนกาย Stay

ช่วงหลังมานี้ ตำบลเหล่าใหญ่มีผู้คนต่างถิ่น
เดินทางเข้ามาเยี่ยมเยือนเป็นจำนวนมาก ทั้ง
คณะศึกษาดูงาน ทั้งคณะที่เข้ามาหาซื้อผ้าทอ
พื้นเมือง ในตำบลเหล่าใหญ่จึงมีการจัดตั้งกลุ่ม
บ้านพักโฮมสเตย์ขึ้น เพื่อใช้รองรับแขกที่
เข้ามา และต้องการสัมผัสบรรยากาศแบบ
คนพื้นถิ่น ลองไปดูว่าลักษณะบ้านเรือนของ
คนภูไทเป็นอย่างไร

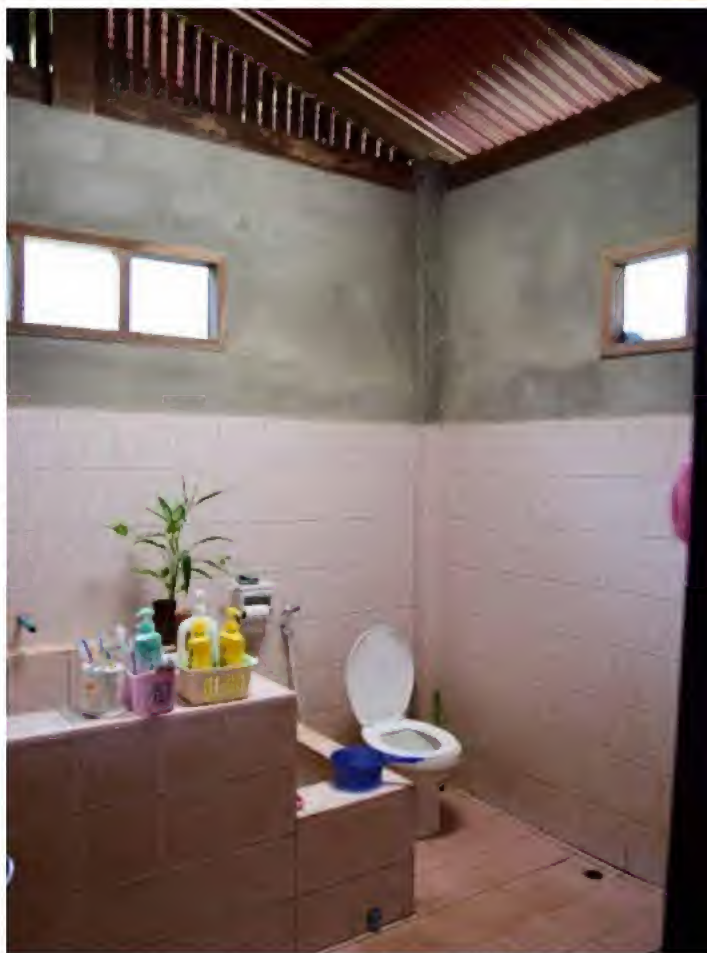

โฮมสเตย์ลุงวิรัตน์

บ้านลุงวิรัตน์ แสนพวง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 7 บ้านเหล่าใหญ่ เป็นบ้านไม้ผสมปูน สร้างตั้งแต่ ปี 2540 บรรยากาศพื้นบ้านเรียบง่าย เป็น ห้องพัดลม กับอากาศลมธรรมชาติที่พัดโกรก เข้ามาในยามค่ำคืน โดยห้องพักที่นี่มีอยู่ 3 ห้อง รับได้ทั้งสิ้น 6 ชีวิต คิดราคาเป็นกันเอง 300 บาทต่อคืนต่อคน

ช่วงเช้าบ้านของลุงวิรัตน์มีอาหารพื้นบ้าน บริการ ทั้งลาบไก่ ต้มหน่อไม้ ลาบปลาตุ๋น

ดับท้ายด้วยกาแฟ โอวัลตินพร้อม นอกจากนี้ ยังมีผลไม้ตามฤดูกาล

ในส่วนของโรงแรมน้ำห้องท่าก็เตรียมน้ำไว้ ใส่ถังให้เต็มตลอดเวลา สามารถดักอาบได้ แบบชุ่มฉ่ำ แต่ใครไม่ชอบ อีกห้องมีฝักบัว พร้อมเครื่องทำน้ำอุ่น

ตอนช่วงค่ำสามารถมานั่งรับลมชมวิว ที่ลานหน้าบ้าน หรือใครอยากดูทีวี ลุงวิรัตน์ ติดจานดาวเทียม มีให้ดูเป็นร้อยช่อง

โฮมสเตย์ครูสุดารัตน์

บ้านพักขนาดย่อม ตั้งอยู่ที่บ้านเลขที่ 123 หมู่ที่ 7 เป็นของสุดารัตน์ วรชัย ครูโรงเรียนเหล่าใหญ่นาสนาพัฒนาผดุงเวชย์

แรกเริ่มเดิมทีครูสุดารัตน์บอกว่าไม่ได้อยากเปิด แต่ทางเทศบาลขอร้อง ความที่มีห้องว่างอยู่หลายห้อง เนื่องจากลูกชายลูกสาวไปเรียนไปทำงานอยู่ข้างนอก จึงน่าจะทำโฮมสเตย์ แถมที่บ้านครูสุดารัตน์ยังมีอินเทอร์เน็ตให้ใช้ฟรี มีร้านของชำเปิดให้บริการไปในตัวด้วย

ปัจจุบันนี้ครูสุดารัตน์มีห้องว่างรับรอง 3 ห้อง โดยห้องใหญ่นอนได้ 8 คน ติดเครื่องปรับอากาศอย่างดีรับรองความสบาย ส่วนห้องพัสดุอีก 2 ห้องก็เป็นสัปดาห์เป็นส่วนพักได้ห้องละ 2 คน ค่าบริการคิด 300 บาทต่อคนต่อคืน มีบริการอาหารเช้า อาหารว่าง โดยคุณพ่อบ้านรับหน้าที่เป็นเชฟใหญ่ แถมอาหารก็สดๆ โดยเฉพาะผักที่เก็บมาจากสวนครัวในบ้าน แต่ถ้าใครจะกินอาหารอีสานภายในบริเวณบ้าน น้องชายของครูสุดารัตน์เปิดร้านขายอาหารอีสานอยู่

โฮมสเตย์ป่าอัมพร

บ้านของป่าอัมพรอยู่ติดกับบ้านของลุงวิรัตน์ ซึ่งเปิดให้แขกเข้ามาพักได้ประมาณ 2 ปี อัมพร แสบงบาล เจ้าบ้านเล่าให้ฟังว่าที่นี่ไม่มีอะไรมาก บรรยากาศสบายๆ เป็นกันเอง เพราะเธออยู่กับสามีและหลานสาวอีก 1 คน จึงรับประกันความเป็นส่วนตัว

ตัวบ้านมี 2 ชั้น ปูนครึ่ง ไม้ครึ่ง ห้องนอนอยู่ข้างล่างทั้ง 2 ห้อง แต่ไม่ได้กันผนังไว้ ห้องหนึ่งนอนได้ 2 คน เป็นห้องพัดลม เข้าๆ ตื่นขึ้นมามีบริการอาหารเช้า ทั้งลาบปลา ลาบไก่ แจ่วบอง กินแกล้มกับผักสดทั้งผักเหิม ผักแพรว หอม ตะไคร้ ข่า ชিং รับรองอร่อยถูกใจ

ส่วนห้องน้ำมี 2 ห้อง อยู่ข้างล่างหมด เป็นห้องฝักบัว อาบแล้วไม่ต้องกลัวหนาว เพราะมีเครื่องทำน้ำอุ่นให้เรียบร้อย ส่วนค่าบริการคิดอัตราเท่ากัน คืนละ 300 บาทต่อคน

อาหารการกิน

The recipe

มาด่ำบลเหล่าใหญ่ทั้งที ก็อยากกินอาหาร
ของคนพื้นถิ่น ลองดูว่าจะอร่อยล้ำขนาดไหน
ยุพิน ศรีโต นำทีมแม่บ้านอย่าง พรรณี ใจศิริ
ถนอม พลขำ และนิสพร จิตจับ เข้าครัวปรุง
อาหาร 2 จานให้ได้ชมและชิมกัน จะเป็นอะไร
บ้างนั้น ลองไปดูกัน

อ่อมหวาน

นับเป็นอาหารจานเด่นของตำบลเหล่าใหญ่ โดยใช้หวายอ่อนมาปอกและแช่น้ำ ก่อนนำมาทำแกงโดยใช้น้ำใบย่านาง ใส่ไก่ ใส่ผัก ปรงรสด้วยน้ำปลาร้า เสร็จสรรพเตรียมนั่งข้าวเหนียวไว้กินพร้อม

ส่วนผสม (สำหรับ 5-6 คน)

หวาย	20	ยอด
ไก่	½	ตัว
เห็ดหูหนู	2	ขีด
ยอดบวบ	1	กำมือ
บวบ	2	ลูก
ผักสะแงะ	4	ต้น
อีตุ๋	10	ยอด
น้ำเปล่า	1	ลิตร
ข้าวเหนียว	1	กำมือ
ตะไคร้	2	หัว
น้ำปลา	3	ช้อนโต๊ะ
เกลือ	1	ช้อนชา
ปลาร้า	3	ช้อนโต๊ะ
พริก	20	เม็ด
น้ำย่านาง	2	ถ้วยตวง
น้ำใบย่านาง	30	ใบ

วิธีทำ

1. ต้มน้ำพริกกับกระเทียมและเกลือให้เข้ากัน เอาตะไคร้มาทุบ
2. ปอกหวายแช่น้ำ เอาเกลือใส่ เพื่อไม่ให้แดง ไม่เช่นนั้นหวายจะขม
3. เอาข้าวเหนียวแช่น้ำให้นิ่ม
4. นำใบย่านางแก่มานำดากับข้าวเหนียวที่แช่ไว้ แล้วเทน้ำใส่คลุกเคล้าให้เข้ากัน จากนั้นคั้นให้เหลือแต่น้ำ ทิ้งกากที่เหลือ
5. หั่นไก่ให้เป็นชิ้นๆ เอาไปคั่วในหม้อกับน้ำเปล่า เมื่อไก่สุกครึ่งหนึ่ง ใส่เครื่องที่ตำไว้ แล้วเคล้าจนไก่สุก
6. เมื่อเนื้อไก่สุกแล้ว ให้ใส่น้ำลงไป ตั้งให้เดือด จากนั้นใส่หวายลง
7. ลองบีบหวายดู หากนิ่มแล้วถือเป็นอันใช้ได้ เพราะเท่ากับว่ารสเริ่มจืดลงแล้ว จากนั้นถึงใส่เห็ดลงไป
8. เอน้ำใบย่านางกับข้าวเหนียวตำ (ข้าวเบือ) ที่เตรียมไว้ใส่ลงไป รับประทานให้เข้ากัน ระวังอย่าให้ข้าวติดหม้อ
9. นำบวบลง รอจนสุก จากนั้น เอายอดบวบ สะแงะ อีตุ๋ ใส่ลงไป
10. ปรงรสด้วยน้ำปลา น้ำปลาร้า ชิมรสเป็นอันเสร็จพิธี

ປາມໄຂ່

อีกเมนูหนึ่งที่นำมาแนะนำกันคือ ปามไข่ ทำกินคู่กับอ่อมหาวาย ซึ่งสูตรของที่นี่จะเป็นอย่างไร ลองติดตามกันได้เลย

ส่วนผสม (สำหรับ 2 ท่าน)

ไข่ไก่	2	ฟอง
เกลือ	$\frac{1}{4}$	ช้อนชา
ผักอีตู๋	10	ใบ
น้ำเปล่า	$\frac{1}{2}$	ลิตร

วิธีทำ

1. ตั้งกระทะให้ร้อน เติมน้ำเปล่าลงไป

2. นำไข่มาตีรวมกันกับผักอีตู๋ ใส่เกลือปรงรสเล็กน้อย ไม่ต้องละเอียดมาก พอให้ไข่แดงแตก
3. เอาใบตอง 2 ใบมาวางให้พอดีกะทะ
4. เทไข่ใส่ใบตอง รอจนกว่าไข่จะสุกประมาณ 20 นาที ถ้าน้ำแห้งก่อนไข่สุก ให้เทน้ำลงไปอีก 1 ถ้วย ช้างใต้ใบตอง
5. พอไข่ด้านหนึ่งสุก ค่อยๆ แคะไข่ออกจากใบตอง จากนั้นยกใบตองขึ้น นำใบตองอีกใบมารองแทน คั่วใบตองที่มีไข่ลงบนใบตองใบใหม่
6. รอสักพัก จากนั้นก็พลิกไข่กลับไปกลับมาเพื่อให้ไข่สุกทั่วทั้งใบ
7. รองจานด้วยใบตอง นำไข่วาง พร้อมเสิร์ฟ

เที่ยวชมยามเขื่อน

Sightseeing

คลองน้ำจั้น

คลองน้ำจั้นเป็นพื้นที่ธรรมชาติ ซึ่งนับเป็นแกนกลางในการอนุรักษ์ธรรมชาติของตำบลเหล่านี้อยู่เลยก็ว่าได้

ปัจจุบันมีฐานะเป็นวนอุทยาน เป็นที่รวมของต้นไม้มากมาย แอ่งที่นี่ยังมีแหล่งน้ำธรรมชาติไหลตลอดทั้งปี โดยน้ำนี้ออกมาจากซอกหิน บรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ต่างเชื่อว่าน้ำที่นี่เป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์ กินแล้วจะมีเรี่ยวมีแรง แอ่งยังมีการขุดบ่อพักในจุดที่น้ำไหลผ่าน ก่อนที่สุดท้ายจะไหลลงไปยังลำห้วยยาง เป็นแหล่งน้ำที่ทุกคนสามารถนำน้ำมาใช้อุปโภค บริโภค และใช้ในการเกษตรได้อย่างไม่มีสิ้นสุด จึงไม่ใช่

เรื่องแปลกเลยที่พวกเขาจะอัญเชิญพระพุทธรูป 'พระพุทธรัดนมนีศรีเทพ' มาประดิษฐานไว้เหนือแหล่งน้ำ เพื่อความเป็นสิริมงคล

ที่สำคัญเหนือขึ้นไป ยังมีซากปลาโบราณ ซึ่งพระครูจินดารัตนาภรณ์ (ศักดิ์ดา ธมฺมรโต) เจ้าอาวาสวัดป่าพุทธุบุตร อำเภอกาหลง มินิมิต และนำทีมชาวบ้านมาขุดจนพบซากฟอสซิลเหล่านี้เต็มไปหมด ภายหลังกรมทรัพยากรธรณีได้มาศึกษาเพิ่มเติม ก็พบว่ายังมีซากอีกมากอยู่ลึกลงไป จึงมีดำริสร้างอาคารครอบเพื่อทำเป็นพิพิธภัณฑ์ต่อไป